

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 03260

YISRAEL FAYNBERG

Melech Epstein

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ישראל פיננצער

ישראל פיינבערג

ישראל פיינבערג

קעמפער פאַר פרייהייט
און סאַציאַלער גערעכטיקייט

פון

מלך עפשטיין

מיט אַן אַרײַנפיר פון

דוד רובינסקי

פרעזידענט, אינטערנעשאַנאַל ליידים גאַרמענט וואוירקערס יוניאָן

ניו־יאָרק

1948

ישראל פיינבערג יובל-קאמיטעט
צו זיינע 40 יאהריקע אקטיוויטעט
אין דער ארבייטער באוועגונג

דזשאַינט באַארד פון קלאָק, סוט, סקוירט און ריפער מייקערס' יוניאָן
גרעיטער ניו יאָרק
אינטערנעשאַנאַל ליידס גאַרמענט וואוירקערס יוניאָן

בּוֹך-קָאָמִיטֶט

טשערמאַן

בענדזשאַמין קאַפּלאַן

מענדזשער, קלאָק אָפּערייטאָרס' לאַקאַל 117

לואיס ריעם

מענדזשער, סקוירט און ספּאַרטסוועיר
לאַקאַל 23

יוסף ברעסלאו

מענדזשער, קלאָק פּרעסערס'
לאַקאַל 35

עווואַרד מאַליסאַני

מענדזשער, איטאַליען קלאָקמייקערס'
לאַקאַל 48

איזידאַר שיפּמאַן

מענדזשער, באַטאַנהאַל מייקערס'
לאַקאַל 64

טשאַרלס בערנסטיין

מענדזשער, עקאָמינערס' און פּלאָר
וואוירקערס' לאַקאַל 82

מאַן דיימאַנד

פּרעזידענט, קלאָק דזשאַינט באַארד

מאַריס דזש. אַשבּעם

(געשטאַרבן)

סקרעטאַר-טרעזשורער

קלאָק דזשאַינט באַארד

לואיס ע. לאַנגער

רעקאָרדינג סעק., קלאָק דזשאַינט באַארד

לואיס היימאַן

מענדזשער, קלאָק פינישערס' און
טיילאַרס' לאַקאַל 9

איזידאַר נאַגלער

מענדזשער, קאַטערס' לאַקאַל 10

אינהאלט פארצייכענונג

זייט

6	פארווארט
8	אריינפיר
11	1. קינדער יארן אין בערדיטשעוו
16	2. יוגענט אין ענגלאנד
28	3. נייע האַריוואָנטען
34	4. אין מאַנטשעסטער
47	5. אין ניו יאָרק
54	6. די קלאָקמאַכער יוניאָן
66	7. רייפֿקייט
75	8. אין שטורם
93	9. אויפֿלעבונג
101	10. אויף נייע וועגען
115	11. גאַנצקייט און אַפטימיזם

פארווארט

אין 1947 איז געוואָרן גענוי 40 יאָר זינט ישראל פיינבערג, גענעראַל מענעדזשער פון דזשאַינט באַארד פון דער קלאָק, סוט, סקוירט און ריפער-מאַכער יוניאָן און ווייס-פרעזידענט פון דער אינ-טערנעשאַנאַל ליידס גאַרמענט וואוירקערס יוניאָן, האָט אָנגעפאַנגען זיין טעטיקייט אין דער אַרבעטער באַוועגונג בכלל און אין דער פראַגרעסיווער באַוועגונג בפרט.

ביי אַזאַ אָפּשלוס פון פרוכטבאַרע, אַקטיווע יאָהרען האָט זיך געפאַסט און געפאַדערט אַ יובל-פיייערונג אויף דעם געהעריגען אופן.

די ישראל פיינבערג 40 יאָהריקע יובל-פיייערונג איז פאַרגעקו-מען אין "טאָן-האַל" ניו יאָרק, דעם 7-טען סעפטעמבער, 1947; וועלכע איז אַרגאַניזירט געוואָרען פון דעם "קלאָק דזשאַינט באַארד יובל-קאָמיטעט", וואָס איז באַשטאַנען פון טרייד-יוניאָנס, קולטורעלע, פראַטערנאַלע און פילאַנטראָפישע אַרגאַניזאַציעס. אויף יענער פיי-ערונג האָבן די 4 צענדליק יאָרען פון ישראל פיינבערגס פרוכטבאַרער אַקטיוויטעט, געקראָגן פולקאָמענעם אויסדרוק.

אין פאַרבינדונג מיט יענער פיייערונג, האָט זיך אויך פאַרמירט אַ בוך-קאָמיטעט, אַרויסצוגעבען ישראל פיינבערגס לעבענס ביאָגראַפיע.

דאָס דאָזיקע בוך פון מלך עפשטיין, געשריבן אַריגינאַל אין דער אידישער שפראַך, און וואָס איז איבערזעצט געוואָרען אין אַ פאַר-קירצטער פאַרם אין ענגליש און איטאַליעניש, — באַשטעטיגט ישראל פיינבערג איבערגעבענהייט צו די ליבעראַלע אידייען אין זייער טיפסטער און ברייטסטער פאַרם; וואָס האָט אים געוואונען די ליבע און פאַרעהרונג פון יעדן וואָס האָט געהאַט די פרווילעגיע מיט אים זיך צו באַקענען.

מיר ווילן דורך די עטליכע שורות ביי דער געלעגענהייט אויס-דריקן אונזער האַרציקען דאַנק צו אַלע וואָס האָבען מיטגעאַרבעט אין דעם "ישראל פיינבערג יובל קאָמיטעט".

אין נאָמען פֿון דער קלאָקמאַכער יוניאָן, באַגריסען מיר ישראל
פיינבערג, פֿאַר זיין קאַנסטרוקטיווער טעטיקייט, וועלכע האָט גע-
בראַכט פֿרוכט אויף פֿאַרשידענע געביטען פֿון געזעלשאַפֿטליכען
צוזאַמענלעבען.

מיר קוקען מיט דערוואַרטונג פֿאַראויס צו די נייע קאַפיטלען,
וועלכע ער וועט אַריינשרייבען דורך זיינע ווייטערע דערגרייכונגען
נאָך אַ סך, אַ סך געזונטע יאַרען.

יוסף ברעסלאוו,
פֿאַרזיצער יובל-קאַמיטעט

בענדזשאַמין קאַפּלאַן,
פֿאַרזיצער בוך-קאַמיטעט

אַרײַנפיר

עס פרייט מיך זעהר דער באַשלוס פון קלאַוקס דזשאַינט באַארד און פון דעם פיינבערג יוביליי קאַמיטעט, צו עהרען דעם גענעראַל מענעדזשער פון קלאַוק דזשאַינט באַארד און וויס־פרעזידענט פון אונזער אינטערנעשאַנאַל, דורך אַרויסגעבען זיין ביאַגראַפיע אין אַ בוך. דאָס איז ניט נאָר די שענסטע מתנה, וואָס איר האָט געקענט צוטראַגען דעם חשוב'ען יובילאַר צו דער פייערונג פון זיין פערציג יאָהר טעטיגקייט אין און פאַר דער אַרבעטער און פרייהייטלעכער באַוועגונג, נאָר דאָס בוך וועט אויך לייסטען אַ וויכטיגע דינסט דער באַוועגונג, וועלכער ברודער ישראל פיינבערג האָט די אַלע יאָרען געווידמעט זיין האַרץ, זיין נשמה, זיינע גרויסע פיהיגקייטען און זיין אומאויסשעפליכע ענערגיע.

איך, די פירער און בויער פון דער קלאַוקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק, איז ניט נויטיג צו דערצעהלען וועגען דעם גרויסען בייטראַג, וואָס ברודער פיינבערג האָט געמאַכט צו דער טרייד יוניאָן באַוועגונג בכלל און צו אונזער אינטערנעשאַנאַל און דער קלאַוקמאַכער יוניאָן בפרט. פינף און דרייסיג פון די פערציג יאָר, וואָס אונזער יובילאַר איז טעטיג אין דער אַרבעטער באַוועגונג, האָט ער אָפגעגעבען דער יוניאָן פון די פרויען קליידער אַרבעטער אין אַמעריקא און קאַנאַדא און מער ווי העלפט דערפון, — דער קלאַוקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק. ברודער פיינבערג'ס אַרבייט און ענערגיע האָט פיל בייגעטראַגען צו יעדען שריט פאַראויס, וואָס די ניו־יאָרקער קלאַוקמאַכער האָבען געמאַכט אין לעצטען פערטל יאָרהונדערט. פילע פון די וויכטיגסטע פאַרבעסערונגען וואָס זיי האָבען זיך דערשלאָגען, ווי די רעגיסטראַציע און באַגרענצונגען פון קאַנטראַקטאָרס, די עטאַבלירונג פון עשטער פענסיע פאַנד, באַצאלטע וואַקאַציעס און געזונט פאַרזיכערונג אויפן חשבון פון דער אינדוסטרי, זיינען פון אים פאַרטראַכט און דורכגע־פירט געוואָרען.

און ניט נאָר די ניו־יאָרקער קלאַוקמאַכער, נאָר אויך די קלאַוק־מאַכער, דרעסמאַכער און די אַרבעטער אין אַנדערע צווייגען פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקא, פון מאַנטרעאַל אין צפון־

מזרח ביז דאָס אַנדזשעלעס, אין דרום־מערב ביים פּאַסיפיק, האָט פּיינ־בערג געדינט מיט זיין גרויסען אַרגאַניזאַטאָרישען טאַָאַנט, מיט זיין פּייהיגקייט אַס אַרבעטער פּירער וועמען די געזעלשאַפט, איינ־געשאַלען אויך אַרבעטס־געבער, רעספּעקטירען און הערען זיך צו צו אים.

ווידמענדיג אַלע זיינע פּייהיגקייטען און כחות דער טרייד יוניאָן באַוועגונג, האָט ווייס־פּרעזידענט ישראל פּיינבערג קיינמאַל ניט באַ־טראַכט זיין באַרוף אַס פּראַפּעסיע. די טרייד יוניאָן טעטיגקייט איז ביי פּיינבערג'ן געווען אַ טייל פון זיין אידעאַל פאַר פּרייהייט און סאָ־ציאַליזם. עס איז געווען אַ טייל פון דעם בנין פאַר אַ נייעם וועלט־סדר. געבויט אויף די יסודות פון פּרייהייט און מענשלעכע השיבות, אויף עקאָנאָמישע זיכערקייט און שפּע פאַר אַלעמען. פּיינבערג איז דעריבען געווען טעטיג און געהאַלפּען יעדע פּראַגרעסיווע און פּריי־הייטלעכע באַוועגונג און געקעמפט קעגען יעדע רעאַקציע און דיקטאַ־טור, צי פון רעכטס אָדער פון לינקס, ניט אַכטענדיג אויף געפאַרען פאַר זיין פּערזענלעכע באַקוועמליכקייט. עס איז געווען אַט דער אידעאַליזם, וואָס האָט געטריבען פּיינבערג'ן, אין די ערשטע רייען, אין קאַמף קעגען קאָמוניסטישער דאָמינאַציע פון אונזער יוניאָן, און ווען עס איז זיי געלונגען, פאַר אַ שטיקל צייט צו פאַרכאַפּען די פּירערשאַפט אין אייניגע לאַקאַאַס, האָט ער רעזיגנירט פון זיין אַמט און אוועק צוריק אַרבעטען אין שאַפּ און געקעמפט פאַר אַ ריינער יוניאָן אַס פּראַסטער סאַלדאַט.

זיינע פּעריציג יאָר איבערגעגעבענע און פּייהיגע דינסט פאַר דער אַרבייטער באַוועגונג, האָבען ברודער פּיינבערג'ן מער ווי באַרעכטיגט צו דעם כבוד און אַנערקענונג פון אונזער אינטערנעשאַנאַל, פון קלאָוק דזשאַנט באַאַרד און פון דער אַרבייטער און פּראַגרעסיווער באַוועגונג אין אַלגעמיין. דאָס אַרויסגעבען פון זיין ביאַגראַפיע איז אַ שענהער, פּאַסיגער אופן ווי אַזוי אַט־די פּאַרדינטע אַנערקענונג אויסצודריקען. וויכטיגער אָבער פון דער פּערזענליכער באַפּרידיגונג איז דער איינ־פּלוס וואָס פּיינבערגס ביאַגראַפיע וועט אויסאייבען אויף די יונגע מיט־גלידער פון פון אונזער יוניאָן, וועלכע האָבען אַליין ניט דורכגעמאַכט די שווערע און אַפט בלוטיגע קאַמפּען, וואָס זיינען געפאַכטען געוואָ־רען אין די ערשטע יאָהרען פאַר יוניאָן אַנערקענונג און די מינדסטע פּאַרבעסערונג אין לעבען פון די אַרבעטער. פּיינבערגס ביאַגראַפיע וועט זיי געבען אַ בעסערע פאַרשטענדניש פון דעם געוואַלדיגען פאַר־שריט, וואָס אונזער יוניאָן האָט געמאַכט אין די לעצטע דריי־

צענדליג יאָר און פון די מי, שווייס און קרבנות מיט וועלכע די יוניאָן איז אויפגעבויט געוואָרען. פיינבערגס ביאָגראַפיע וועט זיי אויך ווייזען אַז אידעאָליזם און מסירת־נפש איז דער איינציגער צע־מענט וואָס האָט צוזאַמען אונזער באַוועגונג און איז דער פאַנצער, וואָס באַשיצט זי געגען אַלע אַנגריפען פון שונאים אויסערהאַלב און אין אונזערע רייען.

ווינשענדיג איך דעם גרעסטען דערפאַלג אין אייער אונטערנעמונג און האַפענדיג, אַז יעדער מיטגליד פון אונזער יוניאָן און טויזענדער אַרבייטער פון אַנדערע טריידס וועלען לייענען דעם בוך און ציהען נוצען און פאַרגעניגען דערפון.

דוד רובינסקי, פרעזידענט

אינמערנעשאַנאל לעידים גארמענטס וואַרקערס יוניאָן.

ערשטער קאפיטעל

קינדער יארן אין בערדיטשעוו

פאָטער אַ גוטער שניידער, מוטער האַלט אַ געשעפט. — עלטערענס באַגער, זון זאָל אויסוואַקסען אַ רב. — דער שטריינגער מלמד. — אַ לוסטיגער שטיפערשער אינגעל. — פאַרמאַגט אַ גוטען קאַפּ נאָר וויל ניט לערנען. — טאַטע, מאַמע ווילען אים אַנלערנען. — ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט צאָרי שער פּאַליציי. — פּאָטער אימיגרירט אין לאַנדאָן. — פּאַמיליע באַזעצט זיך דאָרטען אין 1902.

איזראַעל (ישראל) פיינבערג, אין געבאָרען געוואָרען

דעם 25טען דעצעמבער 1886, אין בערדיטשעוו, אַן אַלטע און טיפיש אידישע שטאָט, אין אוקראינא. זיין פאָטער איז געווען אַ שניידער פון פרויען קליידער, אָדער ווי מען האָט עס גערופען, אַ דאַמסקער שניידער. אַ גוטער בעל־מלאכה, האָט דער פאָטער פיינבערג געהאַט גענוג באַשעפטיגונג, פונדעסוועגען האָט ישראל'ס מוטער, וועלכע האָט געשטאַמט פון אַ סוחרישער פּאַמיליע, געהאַלטען אַ געשעפט פון אַלטע קליידער. ביידע מלאכות, שניידעריי און דער געשעפט האָבען ניט רייך געמאַכט די פיינבערג פּאַמיליע, אָבער פּרנסה איז געווען גענוג. צו האָבען פּרנסה האָט געמיינט צו געניסען אַ זאַמען כאַטש ניט קיין רייכען לעבען.

ישראל איז געווען דער עלטסטער פון זעקס קינדער. אַזוי ווי ער האָט פאַרמאַגט אַ גוטען קאַפּ צום לערנען, האָבען זיינע עלטערען ניט געזשאַלעוועט קיין געלד און אים אָפּגעגעבען צו די בעסטע מלמדים. באַ זיי אין האַרצען האָט געטליעט די זיסע האַפנונג אַז זייער בכור וועט אויסוואַקסען אַ רב אָדער ווייניגסטענס אַ גרויסער בן־תורה. אַ זון אַ רב איז געווען די העכסטע שטרעבונג פון פרומע עלטערען, אַ איזעאָל וואָס האָט געוואָרעמט זייער שווערען לעבען. ישראל'יק האָט באַדאַרפט פאַרווירקלאַכען אַט די הייסע שטרעבונג.

צו פּערצען יאָר איז ישראל אַריינגעגעבען געוואָרען צו אַ באַרימטען מלמד, וואָס איז פאַרעכענט געווען פאַר דעם בעסטען אין בער־דיטשעוו. דער מלמד האָט אָבער פאַרמאַגט אַ שטריינגע נאַטור. ער האָט אויפּגעהאַלטען אַן אייזערנע דיסציפּלין צווישען זיינע תלמידים. אין דער זעלבער צייט, ווי אַ נויג צו וועלטהאַכקייט, איז

דער אינגעל אויך געשיקט געוואָרען צו אַ לערער צו לערנען רוסיש
און אַריפמעטיק.

אָ לוסטיגער און שטיפערישער אינגעל

שווער צו זאָגען אין וועלכער ריכטונג ישראל'ס קינפטאָגע
קאַריערע וואָלט זיך פאַרקערעוועט, ווען ניט די שטריינגקייט און די
דיסציפלין וואָס האָט געהערשט אין דעם באַרימטען מלמד'ס חדר.
דער יונגער פיינבערג איז געווען אַ לוסטיגער אינגעל, און אַ גרוי-
סער שטיפער. די אויסערגעוויינלאַכע שטריינגקייט אין חדר האָט
אים געטריבען אָפצוטאָן פאַרשידענע שטוקעס דאָרטען. דער מלמד
האָט זיך געקלאָגט פאַר די עלטערען.

— „אייער בחור'על פאַרמאָגט אַ גוטען קאַפּ אויף די אַקסלען;
ער קען אויסוואַקסען אַ גוטע כלי, אָבער וואָס טויג זיין גוטער קאַפּ,
אַז ער איז אַ גרויסער לאָבוס און איך קען זיך מיט אים ניט געבען
קיין עצה.“

ישראל'ס עלטערען האָבען דענסטמאָל פאַרטראַכט אַ פלאַן, ווי
אָזוי צו בריינגען זייער בכור צום שכל. דער פלאַן איז באַשטאַנען
אין „אַנדערנען אים“ מיט דער הילף פון שווערער אַרבעט. זיי
האָבען אים אַרויסגענומען פון חדר, אָפגעשטעלט דאָס לערנען רוסיש
און אים אַריינגעגעבען פאַר אַ פריקאָזטישן אין אַ האַרטאַוונעם (האַר-
סייף) געשעפט אויף דער גאַלדענער גאַס. זיי האָבען אָפגעמאַכט מיט
דעם פאַרוואַלטער פון געשעפט אַז ער זאָל זייער זון ניט שאַנעווען
און אים אַנלאָדען מיט שווערער אַרבעט. די עלטערען זיינען זיכער
געווען, אַז דאָס שווערע אַרבעט און שטענדיגע אַרומלויפעניש וועט
פאַלען שווער אויפ'ן פערצען יאָריגען אינגעל. ער וועט מיד ווערען
און קומען זיך בעטען צו באַנייען דאָס לערנען. אָט די האַפנונג איז
ניט מקוים געוואָרען. דעם אינגעל פיינבערג איז גראַדע געפעלען
געוואָרען זיין אַרבעט אין דעם האַלסייל געשעפט. ער האָט זיך שנעל
אַריינגעפאַסט אין דער נייער אומגעבונג און האָט אַרויסגעוויזען
גרויסע סמנים פון דערפאַלג. דאָס באַוועגלאַכקייט וואָס זיין אַרבעט
האָט געפאַדערט פון אים, איז אים גרינגער געווען ווי דאָס זיצען
אויפ'ן ביינקעל און לערנען די טיפענישען פון תלמוד.

מאַטעריעלע לאַגע ווערט ערגער

אין געשעפט האָט פיינבערג געאַרבעט אַ יאָר און אַ האַלב.
דערווייל איז פאַרגעקומען אַן ענדערונג, צום ערגערען, אין דער

מאטעריעלער לאגע פון זיין פאמיליע. אימיצער האט אויסגעזונגען זיין פאטער'ס געוועלעב, וואו ער האט אָנגענומען די באַשטעלונגען צו נייען קליידער. אין יענעם פלאץ איז דער פאטער פיינבערג גע- שטאנען אַ סך יארען און דער פארלוסט האט אים געטראָפּען שווער און שטאַרק. ער האט זיך געפילט טיף נידערגעשלאָגען ווי אימיצער וואָלט אים אויסגעריסען מיט'ן וואַרצעל. ער האט באַשלאָסען אויס- צוואוואַנדערען און האט אויסגעקליבען לאַנדאָן, ענגלאַנד, ווי דאָס פּלאַץ וואו צו בויען אַ נייע היים. די גאַנצע פאמיליע איז פון אַנ- הויב ניט מיטגעפאָרען. פאַר דעם יונגען פיינבערג איז שפעטער דאָס אימיגראַציע אין לאַנדאָן געוואָרען פון דער גרעסטער באַדייטונג. עס האט איבערגעשטעלט זיין לעבען אויף אַ יסוד וואָס ניט זיינע עלטערען און ניט ער אַזיין האָבען זיך דענטסמאָל געריכט.

פיינבערג'ס ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט אַרבעטער קאַמפּען ...

דאָס אידישע בערדיטשעוו איז באַרימט געוואָרען פון שלום עליכם, דעם אומפאָרגעסלאַכען הומאַריסט און קינסטלער. שלום עליכם האט טיף און שאַרף זיך אַריינגעשניטען אין דעם אינגעווייט פון דער אידישער שטאָדט, וועלכער ער האט אָנגערופען קאַסרי- לעווקע. איר לעבענס ווטייגער, איהרע מנהגים, דאָס אַרימקייט פון דער גרויסער מערהייט און די אויפגעקומענע עשירות פון דער קליי- נער מינדערהייט, איז פון אים געשידערט געוואָרען מיט טיפּער פאַרשטענדערניש און ליבע צום פשוט'ן איד. די באַרימטע קאַנקע (פּערד טראַמוואַי), די קאַסרילעווקער גאַסען און זייער בלאַטע, די האַטעלען און רעסטאָראַנען, די קאַסרילעווקער באַלעבאַטים, אַרימע- לייט, האַרעפאַשניקעס און לופט מענשען זיינען אַן אַרגאַנישער טייל פון דער אידישער געזעלשאַפּטלאַכער און ליטעראַרישער ירושה. דעריבער איז ניט נויטיג זיך אַפּצושטעלען אויף דער סביבה וואָס האט אַרומגערינגעלט דעם יונגען ישראָל. גענוג צו זאָגען, דאָס איז געווען אַ גאַהענטע, היימישע סביבה, איינגעשלאָסען אין איהרע אייגענע גרענעצען און באַוועגט פון איהר אייגענעם פּולס, אַ פּולס, וואָס האט מיט קנאַפע ענדערונגען, געשלאָגען מיט דעם זעלבען ריטם פאַר אַ סך דורות.

ווען דאָס אינגעל פיינבערג איז אַלט געוואָרען צו קענען באַמער- קען זאַכען און פאַסירונגען אַרום אים, איז בערדיטשעוו נאָך געלעגען איינגעשלעפּערט אין די קרומע היילאָך און שמאַלע גאַסען. דאָס

לעבען האָט געשטראַמט ווי אַלעמאַל, אָן איבעראַשונגען און אָן אוי-
 סערגעוויינלאַכע דערוואַרטונגען. אויב די ערשטע שפורען פון דער
 רעוואָלוציאָנערער אַרבעטער באַוועגונג וואָס האָט אָנגעהויבען רייף
 צו ווערען אין די גרעסערע אינדאָסטריעלע שטעטל, האָבען דער-
 גרייכט בערדיטשעו — און זיכער האָט עס אין אָנהויב פון 20טען
 יאָרהונדערט געמוזט דערגרייכען — האָט דאָס אינגעל פיינבערג
 דערפון ניט געוואוסט. דאָס זעלבע וועגען דער השכלה באַוועגונג
 וועלכע איז פיל עלטער. אָן צווייפעל זיינען אין בערדיטשעו צו
 יענער צייט געווען משכילים און סאָציאַליסטען, נאָר פיינבערג האָט
 פון זיי ניט געהערט. ער איז געווען אַ רעליגיעזער אינגעל, כאָטש
 ער האָט ניט געוואָלט לערנען. זיין אומיטעלבאַרע סביבה איז געווען
 פרום און קאָנסערוואַטיוו.

פונדעסוועגען האָט ער ניט אויסגעמידען אַ פיינלאַכען צוזאַמען-
 שטיס מיט דער צאַרישער ווירקלאַכייט. ניט געקוקט אויף דעם
 וואָס דאָס אינגעל פיינבערג איז בלויז געווען אַ צוועהער און ניט
 קיין אַנטיילנעמער, האָט דער בלוטיגער עפיזאָד זיך טיף און ווייטאַג-
 דיג אַריינגעדורנגען אין זיין מאַרד. צום ערשטען מאָל האָט ער
 אָנגעהויבען שטעלען פראַגען און זיך פילען באַמרהיגט.

צאַרישע פּאָליציי צומאַזיקט סטרייקער

איין טאָג האָט זיך איבער'ן שטאַדט פאַרשפרייט אַ קלאַנג אַז אין
 דער שטולען פאַבריק וועט פאַרקומען אַ „זאַבאַסטאַווקע“. וואָס אַ
 „זאַבאַסטאַווקע“ איז האָבען זייער ווייניג מענשען געוואוסט. די פאַב-
 ריק איז געווען אין פאַרשטאַדט, אויף יענער זייט באַן-סטאַנציע. פיינ-
 בערג מיט נאָך אינגלאַך און מיידלאַך זיינען פון נייגעריקייט אַוועק צו
 דער פאַבריק צו זען וואָס דאָרטען וועט זיך טאָן.
 ווען זיי זיינען אָנגעקומען צום פּלאַץ, איז שוין געווען פאַרנאַכט
 און פינסטערלאַך. אַן אַרבעטער איז געשטאַנען מיט פאַרקאַטשעטע
 אַרבעל אויף אַ ביינקעל און געהאַלטען אַ רעדע פאַר אַן עולם מענשען.
 די שפראַך האָט פיינבערג'ן געקלונגען אומבאַקאַנט, אָבער דאָס בילד
 וואָס דער רעדנער האָט געמאַלען און די גאַנצע סצענע האָט אים
 שטאַרק צוגעצויגען. דער רעדנער האָט געהאַלטען די עלעמענטאַרע
 און דירענדיגע רעדע וואָס, אין יענער צייט, איז געווען דער וועג פון
 אַגיטאַציע צווישען רויע אַרבעטער. ער האָט געשילדערט די אַרימ-
 קייט פון די אַרבעטער און זייערע פאַמיליעס און די רייכקייט און
 דעם לוקסוס-לעבען פון די באַלעבאַטים וועלכע פאַרען אין קאַרעטעס.

זומער וואוינען זיי אויף דאָטשעס און ווינטער פאַרען זיי אין „קוריר-
פֿעצער“. „מיר אַרבעטען שווער און לאַנגע שטונדען און האָבען
קוים אויף זופּ“ — האָט דער רעדנער אויסגעשריען; „זיי די באַ-
דעבאַטים טוען גאַרניט און האָבען אַ סך“. „אייניקייט און אַרגאַני-
זאַציע זיינען די איינציגע מיטלען צו פאַרבעסערען דעם אַרבעטער'ס
לאַגע“.

דאָ איז עטוואָס געשעהען וואָס האָט טיף אויפגערודערט דעם
אינגעלס געפילען. אין מיטען פון דער רעדע, ווען דער מאַן מיט די
פאַרקאַטשעטע אַרבעל האָט דערגרייכט די הויכע שטופע פון באַ-
גייסטערונג, איז ווי פון אונטער דער ערד אַרויסגעוואקסען אַ מחנה
פּאָליציי, רייטער און פוסגייער און מיט רציחה זיך געוואַרפען אויף
דעם פאַרזאַמעלטען עולם מיט זייערע שווערדען און נאַגייקעס. די
פּאָליציי האָט ניט געמאַכט קיין אונטערשיד צווישען מענער און
פּרויען, דערוואַקסענע און יונגוואַרג; בלוט האָט געשטראָמט און
מענשען זיינען צוטראַטען געוואַרען פון די פּאָליציי פּערה.
יענע נאַכט האָט פיינבערג שוין ניט געשלאָפען; די גאַנצע
בלוטטיגע סצענע האָט זיך ניט באַטופעט אין זיין קאַפּ. ער האָט
ניט געקענט באַגרייפּען וואָס פאַר אַ פאַרברעכען דער רעדנער איז
באַגאַנגען. ער האָט דאָך גערעדט אַזוי קלאַר, שכּלדיק און יושרדיק,
אַט דאָס ערשטע פיינלאַכע באַרירונג מיט אַרבעטער קאַמף האָט אויפ-
גערודערט פיינבערג'ס איינגעבאַרענע געפילען פאַר גערעכטיקייט און
מענשלאַכער חשיבות. די ברוטאַליטעט פון פּאָליציי אַנפאַל האָט אַ
שטויס געגעבען זיין געדאַנק. ער האָט געשטעלט זיין מאַמען פּראַ-
גען, וועלכע יענע האָט ניט געוואוסט ווי אַזוי צו ענפערען. אויך
זיינע באַקאַנטע האָבען ניט געקענט צופרידענשטעלען זיין עגבוי-
ערדיגען געדאַנק. די שטאַדט איז אים געוואַרען מיאוס. ווען עס
איז אַנגעקומען דער בריוו פון זיין טאַטען פון לאַנדאָן מיט דער
גוטער בשורה, אַז די פּאַמיליע קען צו אים קומען, האָט זיך פיינ-
בערג דערפרייט מיט דעם אַנבאַט. צוזאַמען מיט דער פּאַמיליע פאַר-
לאָזט ער בערדיטשעו און באַזעצט זיך אין דער ענגלישער הויפּט-
שטאַדט. דאָס איז געווען סוף 1902.

צווייטער קאפיטעל

דער שטארקער רושם פון לאַנדאָן. — די געשיכטע מיטן פאַרקערטען אַר- בעל. — ווערט אַן אַפּעררייטאַר. — לאַנדאָנס טיכטיגע ראַלע אין דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג. — אַ עיר מקלט פאַר רעוואָלוציאַנערען פון אַלע לענדער. — די אומגעלונגענע באַמיהונגען צו אַרגאַניזירען אידישע אַרבעטער. — אַהרון ליבערמאַן, מאַריס ווינטשעווסקי און זייערע פּריינד. — די ערשטע סאָציאַליסטישע ליטעראַטור אין אידיש. — די רייבונגען מיט די רייכע און מיט דער אַרטאָדאָקסיע. — לאַנדאָן אַן „אַכסנייה“ פאַר ניו־יאָרק.

יוגענט אין ענגלאַנד.

לאַנדאָן האָט געמאַכט אַ שטאַרקען רושם אויף דעם זעכ- צעניאַריגען פּיינבערג. צום ערשטען מאָל האָט ער געזעהן אַזאַ ריזיגע שטאָדט. לאַנדאָנס פאַרנעם, איר קאַלאָסאַלער שטח, דער רוישיגער פאַרקער אויף אירע גאַסען האָט אים באַרוישט.

די פאַמיליע האָט זיך באַזעצט אין ווייטשעפעל אויף דער איסט- ענד, דאָס האַרץ פון דער אידישער באַפעלקערונג. ווייטשעפעל פאַרמאָגט אַ היבשע צאָל „סלאַמס“ (פּינסטערע געסלאַך). זייער אויס- זעהן איז ניט געווען צו חנוּדיק אַפילו פאַר דעם יונגען אימיגראַנט פון בערדיטשעוו. די איינוואוינער פון ווייטשעפעל האָבען געלעבט אין איינגשאַפט. די קליינע הויפּען זיינען אָנגעפילט געווען מיט טר- מעדליגע פרויען און קינדער. קיין באַזונדערע ריינקייט איז דאָרטען ניט געווען. עס האָט אַפילו געקענט דערמאָנען אַ הויף אין בערדיט- שעוו. אויך דאָס עסען און אַפילו די קליידונג איז געווען ווייט פון אָנציהענדיג. אָבער דערפאַר דאָס פּרייקייט אַרום, די מעגליכקייט אומגעשטערט זיך צו באַוועגען, זיך צו לערנען, האָט פאַרהיילט די שווערע ניט-אַנגענעמע מאַמענטען פון דאָס לעבען אין ווייטשע- פעל. די זיכערקייט מיט וועלכע מענטשן זיינען געגאַנגען אויף די גאַסען, די אַבוועזעהייט פון מוראָ פאַר דער פּאַרציי, וועלכע האָט געדריקט די מענטשען אין בערדיטשעוו, האָט געשאַפען דעם איי- ברוק אַז די אידען אין לאַנדאָן לעבען זאַטער און בעסער.

אין דער ווירקלאַכקייט איז דאָס טאַקע אַזוי געווען: ניט געקוקט אויף די אומגעזונטע איבערבלייבאַכצען פון סוועט-שאַפּ און די אומ- זיכערקייט פון באַשעפטיגונג; ניט געקוקט אויף די אומסאַניטאַרישע

באדינגונגען אין וועלכע די מערסטע הייזער אין ווייטשעפעל האָבען זיך געפונען, איז דער לעבענס־סטאַנדאַרד פון די אידישע איינגע־וואַנדערטע אין דער ענגלישער הויפט־שטאָדט געווען אַ העכערער ווי אין צאָרישען רוסלאַנד. דאָס זעלבע איז נאָך ריכטיגער בנוגע די פאַראייניגטע שטאַאַטען, וואו די גרויסע מערהייט פון דער אי־דישער באַפעלקערונג איז צו יענער צייט באַשטאַנען פון קרבנות פון סוועט־שאַפּ. ניט בלויז די מעגליכקייטען וואָס די קינדער פון די אימיגראַנטען האָבען באַקומען זיך צו לערנען און אויך שטייגען אין לעבען, נאָר אַפילו דער סך הכל פון דער מאַטעריעלער עקזיסטענץ איז געווען אַ העכערער ווי אין די ערטער און שטעט פון וואַנען די איינוואַנדערער זיינען געקומען.

אין לאַנדאָן איז פיינבערג'ס פאָטער געוואָרען אַן אַרבעטער אין אַ שאַפּ. אויפצוהאַלטען זיין פריהערדיגע זעלבסטשענדדיקייט איז געווען אומעגלאַך. ווי אַ גוטער שניידער האָט דער עלטערער פיינ־בערג ניט געהאַט קיין שוועריקייט צו קריגען אַרבעט אין אַ קלאָוק שאַפּ. אין דער אַטער היים איז אָבער אויך די מוטער געווען אַ פאַר־דינער. אין לאַנדאָן איז אַט דער קוואַל פון פרנסה אָפגעפאַלען. אַ פאַמיליע פון אַכט נפשות האָט געמוזט לעבען פון די פאַרדינסטען פון איין קלאָוקמאַכער. די עלטערען זיינען דעריבער געצוואונגען געווען זיך אָפצוואַגען פון זייער באַגער צו שיקען זייער בכור זיך צו לערנען. מיט אַ שווער האַרץ האָבען זיי באַשאַסען אים שיקען אין שאַפּ זיך אויסצולערנען אַ פאַך. נאָר אין אַווענט האָט ער גע־קענט גיין אין אַ שולע, דאָס האָט דער יונגער פיינבערג טאַקע גערן געטאַן.

ער נייט אַריין דעם פאַרקערטען אַרבעל.

דער פאָטער אַ גוטער בעל־מלאכה, מיינט נאָך ניט אַז דער עלטסטער זון וועט גרינג און שנעל זיך אויסלערנען דעם טאַטענס פאַך. ישראל'ן איז שניידעריי אָנגעקומען גאַנץ שווער. ווי ער דער־צייט איצט מיט אַ שמייכעל, האָט ער די ערשטע פאַר מאַנאַטען קאַזיע געמאַכט אַ היבשע צאָל דזשעקעטס. (זשאַקעט). דער טאַטע האָט אים אַריינגענומען אין זיין שאַפּ אים צו לערנען. אַ פאַר מאַנאַ־טען שפעטער, האָט ער אים געגעבען אַ דזשעקעט. ער זאָל איינזייען דעם לינקען אַרבעל. דער זון האָט טאַקע איינגענייט, אָבער אנשטאַט דעם לינקען — האָט ער איינגענייט דעם רעכטען אַרבעל... דאָס האָט פאַראורזאַכט אַ שטיקל אינצידענט מיט'ן טאַטען, וועמענס שניידערישער שטאַף האָט ניט געקענט פאַרטראַגען אַזא אומדער־

הערטע נאכלעסיגקייט פון זיין זון, — און נאכלעסיגקייט איז דאס טאקע געווען. דער זון האָט ניט באַווזען איינצושפּאַנען זיין אויפֿ־ מערקזאמקייט אויף נאָדעל און פּאַדעם; אים איז שוין דענסטמאַל אין קאָפּ געקראַכען אַנדערע, מער אינטערעסאַנטערע זאַכען, אויף וועלכע ער האָט זיך אָנגעשטויסען אין לאַנדאָן.

נאָך דער געשיכטע מיט'ן אייניען דעם פּאַרקערטען אַרבעל, האָט דער פּאַטער אַריינגעגעבען זיין עפּסטען זון אין אַ שאַפּ וואו מען גייט אונטער אַרבעטן. אויך דאָרטען איז דעם יונגען פּיינבערג ניט געגאַנגען גרינג און גלאַט. ער האָט די ערשטע צייט „באַגראַבען“ עטלעכע טויז מאַנטלעך. פּונדעסטוועגען איז דער שאַפּ געווען אַ פּלאַץ פּון אַ סך דערפּאַרונג פּאַר אים. ער האָט געזעהן ווי אַזוי מאַנטלעך ווערען גענייט און זיך אויסגעלערנט ווי צו אַרבייטען אויף אַ ניי־ מאַשין, — אַזוי האָט ער יעדענפּאַלס געדיינקט. אין דעם דריטען שאַפּ איז ער געוואָרען אַן אַרויסהעלפּער צו אַן אַפּערייטאָר (אַ נייער אויף אַ מאַשין). גלייכצייטיג איז ער געגאַנגען אין אַווענט־שולע און זיך געלערענט ענגליש און זיך באַקאַנט מיטן ענגלישען לעבענס־ שטייגער און דער עיקר מיט דער אַרבעטער און ראַדיקאַלער באַווע־ גונג. וואָס איז פּאַר אים ביז דאָן געווען לחלוטין פרעמד. זיין ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט ראַדיקאַלע ענינים, האָט טאָקע שפּעטער געפירט, ער זאָל פּאַרלאָוען זיין עלטערענס הויז און ווערען זעלבסט־שטענדיג.

לאַנדאָן אַ וויגעלע פּון אידישען ראַדיקאַלען געדאַנק.

בערדיטשעו און די אידישע אוקראינא בכּלל, אָנהייב פּון צוואַנציגסטען יאָר־הונדערט, פּאַרנעמט אַן אָנגעזעהענעם פּלאַץ אין דער אידישער ליטעראַטור. אַ סך פּון די פּראַמינענטע שרייבער האָבען געשידערט דאָס לעבען אין די אַלטע אידישע שטעט און שטעטלעך. עס איז דאָריבער ניט נויטיג אין אַט דער ביאָגראַפיע זיך אַפּצושטעלען אויף דעם כאַראַקטער און אויסזעהן פּון דער שטאַדט וואו פּיינבערג האָט פּאַרבראַכט זיין ערשטע צענדליג און אַ האַלב יאָרען. דער אידישער לייענער האָט מער ווייניגער אַ פּאַרשטעלונג פּון אַן אידישער שטאַדט אין אוקראינא. אַנדערש איז די לאַגע בנוגע ענגלאַנד בכּלל און לאַנדאָן בפרט. דער אידישער לייענער ווייסט ווייניג וועגען ענגלאַנד פּון יענעם פעריאָד. אין לאַנדאָן האָט פּיינבערג פּאַרבראַכט בלויז אַ צענדליג יאָרען. אָבער דאָרטען איז ער רייף געוואָרען; דאָרטען איז אויסגעפורעמט געוואָרען, אויב ניט זיין כאַראַקטער, איז ווייניגסטענס זיין געזעלשאַפטלעכע פּערזענ־

לאַקקייט. דער צענדליג יאָר אין ענגלאַנד איז דעריבער פון טיפער באַדייטונג פאַר אַ שטודיום פון פיינבערג דעם מענש, דעם טוער און דער אַרבעטער פירער.

אַ באַקאַנטשאַפט כאַטש זייער אַ קורצע איז דורכאויס נויטיג. ענגלאַנד האָט פאַרנומען אַ וויכטיגע פּאָזיציע אין דער אידישער אַר- בעטער באַוועגונג. לאַנדאָן איז אַפילו געווען אַ וויגעלע — כאַטש ניט דאָס וויגעלע — פון אידישען ראַדיקאַליזם אין די פאַראייניגטע שטאַטען. ניט געקוקט אויף דעם וואָס דער אָנהויב פון אויפקלע- רונג און אַרגאַניזאַציע צווישען די אידישע מאַסען איז פאַקטיש אַנ- געגאַנגען פאַראַלעל אין ביידע לענדער — מיט'ן אויסנאַם פון אהרון לייבערמאַן פּעריאָדע — האָט אַבער לאַנדאָן צוליב אַ רייע אורזאַכען פאַרנומען דעם אויבען-אָן אין דעם ערשטען פּעריאָד פון דער אי- דישער אַרבעטער באַוועגונג. לאַנדאָן האָט אַפילו צוגעשטעלט אַ היבשען טייל פון דער גייסטיקער יניקה מיט וועלכער ניו-יאָרק האָט זיך געמוזט שפייזען. די העכערע פּאָזיציע וואָס לאַנדאָן האָט פאַר- נומען דערקלערט זיך ניט בלויז צוליב איר פריהערדיגען אָנהויב נאָר אויך פון אַ רייע דרויסענדיגע פאַקטאָרען וועלכע שטאַמען פון דעם ספּעציפישען כאַראַקטער פון דער ענגלישער געזעלשאַפטלאַקקייט.

לאַנדאָן אַ עיר מקלט פאַר רעוואַלוציאַנערען.

אייער פון די פאַקטאָרען וועלכע האָבען גורם געווען צו פאַר- וואַנדלען דעם מזרח-אייראָפּעאישען אידישען ישוב אין לאַנדאָן, צום סוף פון פאַריקען יאָרהונדערט, אין אַ מין גייסטיגער צענטער פון דער ראַדיקאַלער באַוועגונג, איז אַן צווייפעל די אָנזאַמלונג דאַרטען פון אַ קאָלירפולער מחנה פון רעבעלען און רעוואַלוציאַנערען פון אַלע טיילען פון אייראָפּע.

דער דורכפאַל פון די רעוואַלוציעס אין מערב אייראָפּע אין 1848, דער טראַגישער סוף פון דער קאַמונע אין פאַריז אין 1871, די ביסמאַרק אַנטי-סאָציאַליסטען געזעצען אין 1878 און די צאַרישע פאַרפאַלגונגען אין רוסלאַנד האָבען געבראַכט אין דער ענגלישער הויפטשטאָדט די וואַרט-וואַגער און טעאָרעטיקער פון אַ רייע ראַדי- קאַלע ריכטונגען. זיי האָבען געפונען אַן עיר מקלט אין לאַנדאָן. עס זיינען געווען צייטען ווען לאַנדאָן איז פאַרבליבען פאַקטיש די איינציגע גרויסע שטאָדט און ענגלאַנד די איינציגע מאָדערנע לאַנד, וואו אַנטלאַפענע פּאָליטישע פאַרפאַלגטע האָבען געקענט געפינען אַ באַדען אונטער זייערע פיס, אויסער אין אַ טורמע. אויך די פאַרשטייער

פון די רעוואלוציאנערע-נאציאנאליסטישע באוועגונגען, ווי איטאליע, די באַרקאנען, האָבען געקענט אַנגיין מיט זייער מינדלאַכער און שריפטלאַכער טעטיקייט בלויז פון לאַנדאָן.

אין לאַנדאָן האָט געלעבט קארל מאַרקס, און דאַרטען האָט ער אָנגעשריבען זיינע וויכטיגסטע ווערק. אין מאַנשעסטער, ענגלאַנד, האָט געלעבט זיין נאָהענסטער מיטאַרבייטער און פריינד, פרידריך ענגעלס. אַ קורצע צייט האָבען זיך געפונען אין דער ענגלישער הויפטשטאָט אַזעלכע וועטעראַנען פון מאַרקסיזם ווי: ווילהעלם לייב-קנעכט, קאַרל קאָטסקי, דער גרעסטער פאַפּוליאַזאַטאָר און באַגרינדער פון דער מאַדערנער סאָציאַל דעמאָקראַטיע און עדוואַרד בערנשטיין, וועלכער האָט שפעטער זיך אָפּגענויגט פון אַרטאָדאָקסישער מאַרקסיס-טישער קלאַסען-קאַמף טעאָריע און איז געוואָרען דער פּאָטער פון רעווייאַניזם, די טעאָריע פון דער עוואָלוציאַנענער ענטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט.

די רוסישע סאָציאַליסטען רעוואָלוציאַנערען זיינען פאַרטראַטען געווען אין לאַנדאָן דורך אַלעקסאַנדער הערצען, איינער פון די ערשטע פּאָדקס סאָציאַליסטען; פּיאַטער לאַוראָוו, דער גייסטיגער פּאָטער פון די סאָציאַליסטען רעוואָלוציאַנערען, האָט אין לאַנדאָן אַרויסגעגעבען דעם באַוואוסטען זשורנאַל „וועפּעריאָד“. אין לאַנדאָן האָבען אויך געלעבט, טשאַיקאָוסקי, סטעפּניאַק און אַ סך אַנדערע אַנטלאַפּענע רוסישע רעוואָלוציאַנערען.

אַלע ריכטונגען זיינען פאַרטראַטען.

אין דער ענגלישער הויפט־שטאָט זיינען שטאַרק פאַרטראַטען געווען אַלע ריכטונגען אין סאָציאַליזם. אַ געוויסע צייט האָט דאַרטען געלעבט מיכאַאיל באַקונין, דער שאַפּער פון דעם רעוואָלוציאַנערען אַנאַרכיזם וואָס טראַגט זיין נאָמען. אַ פאַר יאָרען איז דאַרט געווען טעטיג דער פייערדיגער יאָהאַן מאַסט, וואָס האָט אָנגעהויבען זיין געזעלשאַפטלאַכע קאַריערע ווי אַ סאָציאַל־דעמאָקראַטישער דעפּוטאַט אין רייכסטאָג און איז שנעל געוואָרען דער פריידיגער פון אַנאַרכיס-טישען „פּראָפּאגאַנדע דער טאַט“. מאַסט האָט אויסגעאיבט אַ שטאַר-קע עמאַציאָנעלע ווירקונג אויף אידישע אַרבעטער אין ענגלאַנד און אין די פאַראייניגטע שטאַטען וואו ער האָט אָנגעפירט אַן ענערגישע פּראָפּאגאַנדע.

שפעטער איז אין לאַנדאָן געקומען פּיאַטער קראַפּאַטקיין, אַנאַר-כיסטישער טעאָרעטיקער און געלערענטער. קראַפּאַטקייןס לערע ווי

אויך זיין ריינע, ליבע פערזענלאַכקייט האָט צוגעצויגען היבשע טיילען פון דער אידישער יוגענט. די אַנאַרכיסטישע ריכטונג אין לאַנדאָן איז אויך פאַרשטאַרקט געוואָרען פון פראַנצויזישען געאָגראַף רעקליי, דער רוסישער אַנאַרכיסט טשערקעסאָוו, דער איטאַליענישער מאַר-לאַטעסטאָ און אַנדערע, אין דעם אַנאַרכיסטישען לאַגער האָט שפעטער געווירקט אַנאַנדער דייטש, רודאָלף ראַקער. מאַסט און ראַקער, צוויי געגענזעצלאַכע כאַראַקטערען זיינען הויפטזעכלאָך טעטיג געווען צווישען אידען.

אַזאַ אָנזאַמלונג פון סאָציאַליסטישע פערזענלאַכקייטען האָט ניט געקענט אויסמיידען די איינגעוואַנדערטע אידען. יעדער סאָציאַליסטישער וואַרטזאָגער האָט קאַנצענטרירט אַרום זיך איבערגעבענע תלמידים. יעדער פראַפּאגאַנדיסט האָט געצויגען צו זיך זיין מחנה אַנהיינגער. די שטראָמען און געגען שטראָמען האָבען זיך געדרייט אין אַן ענגען קרייז, צווישען די אימיגראַנטען, הויפטזעכלאָך, די ענגלישע אַרבעטער באַוועגונג האָט געשפּאַנט מיט אירע אייגענע טריט, ווינציג באַווירקט פון דעם הייסען טומעלדיגען אידעאָלאָגישען גע-ראַנגעל צווישען די ריזען פון ראַדיקאַלען געדאַנק. די גרופּעס וועלכע האָבען זיך געריסען צו רייפּקייט און ווירקונג, אָדער פינקטלאַכער, צו באַהערשונג פון מוחות און באַוועגונג. האָבען געמאַכט לאַנדאָן פאַר אַ מין לאַבאָראַטאָריע. אידען האָבען צוגעשטעלט די גרעסטע צאָל מיט-אַרבעטער פון אַט דער לאַבאָראַטאָריע, כאַטש ניט אירע הויפט-כע-מיסטען.

אידישע איינוואַנדערונגען אין לאַנדאָן.

ענגלאַנד איז פיל נאָהנטער צו מזרח איראָפּא ווי די פאַראייניגטע שטאַטען, במילא איז זי געוואָרען דער ערשטער צוציהונג צענטער פאַר אידישע אויסוואַנדערער. ענגלאַנד האָט אויך געהאַט אַ שם אין דער אידישער וועלט ווי אַ רייכע און פרייע לאַנד. ווען יונגע אידען איז ענג געוואָרען אין זייער אַלטער היים, האָבען זיי זיך געלאָזט אין לאַנדאָן, אַ סך פון זיי מיט דער האַפּנונג, צו דערגרייכען שפעטער די ווייטע ברעגען פון דער נייער וועלט.

מזרח-איראָפּעאישע אידען האָבען אָנגעהויבען צו אימיגרירען אין ענגלאַנד אין די זיבעציגער יאָרען פון ניינצענטען יאָרהונדערט. פונקט ווי אין די פאַראייניגטע שטאַטען, האָבען די איינגעוואַנדערטע זיך גענומען הויפטזעכלאָך צו דער פרנסה פון נייען קליידער, כאַטש דער פראַצענט קליידער-אַרבעטער אין לאַנדאָן איז געווען קלענער ווי

אין אַמעריקא. אָט די קאַנצענטראַציע אין איין אינדאָסטרי, האָט אין
 ביידע לענדער געהאַט די זעלבע גרונט־ווירקונג: אידען האָבען
 אינדוסטריאַליזירט די פראָדוקציע פון קליידער, זי אַרויסגענומען פון
 די היימען און זי געבראַכט אין די פאַבריקען. זיי האָבען געמאַכט
 קליידער מער צוגענגליך צו ברייטע שיכטען פון דער באַפעלקער־
 רונג. גלייכצייטיג איז די אינדוסטריאַליזירונג דורכגעפירט געוואָרען
 — אין ביידע לענדער — אויפ'ן חשבון פון אוממענשאַלע אַרבעט־
 באַדינגונגען, באַקאַנט אונטער דעם „ליבען“ נאָמען: סוועט שאַפּ.
 פאַראַלעל מיט דער אינדוסטריעלער ענאַכקייט פון די יונגע
 אידישע ישובים אין די ענגליש רעדעוודיגע לענדער, איז אויך ענליך
 געווען די ערשטע פאַרווּכען פון אויפקלערונג און אַרגאַניזאַציע. אין
 ביידע לענדער איז זייער לאַנגזאַם, שווער און מיט מאַטערניש, צו־
 געגאַנגען די באַמיהונגען צו שאַפען סטאַבילע און דויערהאַפּטע עקאָנאָ־
 מישע אַרגאַניזאַציעס פון אידישע אַרבעטער. יוניאָנס זיינען אויפגע־
 קומען שנעל און פונקט אַזוי שנעל פאַרשוואַנדען. פאַרהעלטניס־
 מעסיג גרינגער און דערפאַלגרייכער זיינען געווען די אידעאָלאָגישע
 באַמיהונגען. דאָ איז דער קרייז אָנהיינגער אַ געקליבענער און במילא
 אַ קלענערער. אַ סאַציאַליסטישע ריכטונג קען זיך האַלטען אויף אַ
 קליינער גרופע מענשען, אַ יונגע טרייד יוניאָן פאַדערט ווייניגסטענס
 אַ שטאַרקע מינדערהייט אויב טאַקע ניט אַ מערהייט פון באַטרעפּענדי־
 גען פּאָך. אַנדערש קען זי ניט לעבען. דעריבער איז ניט קיין וואונדער
 וואָס אין דער צייט ווען אידישע ראַדיקאַלען אין לאַנדאָן האָבען פאַר־
 אורזאַכט טומעלדיגע צוזאַמענשטויסען מיט דער אַרטאָדאָקסיע אָדער
 צווישען זיך גופא, האָבען זיי ניט באַוווּזען אויפצוהייבען מיט זיך די
 נויטיגע אַרבעטער שיכטען פאַר שטאַנדהאַפּטיגע יוניאָנס.

אהרון ליבערמאַן, דער זיידע ווינטשעווסקי און זייערע תלמידים

ווי אין אַלע אימיגראַנטען שטראָמען, באַוועגט פון נויט ווי אַ
 טרייב־קראַפט, זיינען אויך אַריינגעפאַלען אין שטראָם געצייילטע מענ־
 שען וועלכע זיינען שוין אַנגערירט געווען פון דער סאַציאַליסטישע אי־
 דעאָלאָגיע, כאַטש זייער נעבעלעאַפט אָדער אַטאָפּיסטיש. אָט די
 יחיד־הסגולה זיינען געוואָרען די פּערזאָנען אויף וועמענס גורל עס
 איז אין אַ רוער סביבה, אויסגעפאַלען די היסטאָרישע ראַלע פון פּיאָ־
 נערען. זיי האָבען באַדאַרפט זיין די ערשטע צו פאַראַקערען און צו
 פאַרוויען אַ פעלד וואָס איז ביז איצט געווען אומבאַרירט. אהרון

ליבערמאן, דער ערשטער אידישער סאציאליסט — אזוי ווייניגסטענס איז אנגענומען געווארען — האט אנגעהויבען זיין טעטיגקייט אין לאַנד דאן אין מיטען פון די זיבעציגער יארען. זיין ערשטע פראקלאמאציע, אין העברייאיש, צו דער אידישער אינטעליגענץ האט ער פארעפענט-לאכט אין 1876. מיט צוויי יאר פריהער, האט אַ קליינע גרופע אי-מיגראנטען, לואי סמיט צווישען זיי, ארגאניזירט דעם ערשטען שניי-דער פאראיין. (סמיט איז שפעטער געווען טעטיג אין אמעריקא.) ניט נויטיג צו באטאנען, אָ ליבערמאנ'ס אויפרוף, וואָס האט אַרויסגערופען אַ גרויסען גערודער צווישען דער משכילישער אינטעליגענץ, האט ניט דערגרייכט די אידיש-רעדעוודיגע מאסען, וואָס האָבען ניט גע-קענט זייענען העברייאיש.

אין 1879, פארטריבען פון דייטשלאַנד, איז מאַריס ווינטשעוו-סקי אנגעקומען אין לאַנדאָן. אהרון ליבערמאן האט דענסטמאל גע-גרינדעט דעם ערשטען אידישען אַרבעטער פאראיין. די מאַטאָ פון דעם פאראיין איז געווען — כל בעלי-מלאכה חברים. דאָס האט גע-דארפט זיין אַ געגענגיפט צו כל ישראל חברים. ליבערמאנ'ס מיטאָר-בייטער זיינען געווען: א. זונדעלעוויטש, ח. סאָפיר. עטוואָס שפעטער זיינען טעטיג געווען די שניידער ראָזענטאַל און סטאַון; די סטאַליער וויינער און שאול לעוויץ; דער רעגענמאנטעל מאַכער נתן בערלין און אַנדערע. דער אַרבייטער פאראיין האט זיך אָפגעגעבען מיט פראַ-פאָגאנדע. ער האט אויך געזוכט צו טאָן טרייד יוניאָן אַרבייט. אָבער אַלע באַמיהונגען פון ליבערמאן און זיינע פריינד אויפצוהאַלטען דעם פאראיין ביים לעבען זיינען ניט געווען געראַטען; ער איז שנעל פאַר-נאַנדערגעפאלען.

אַנאַרכיסטישע גרופע איז איינפלוסרייכער.

מיט ווינטשעווסקי'ס אַנקומען אין לאַנדאָן איז די גרופע ערשטע סאציאליסטען באדייטענדיג פאַרשטאַרקט געוואָרען. ווינטשעווסקי האט ניט פאַרמאָגט ליבערמאנ'ס משכילישען צוגאַנג. ווינטשעווסקי איז געווען אַ פאָלקס מענש. ער האט געקענט און ליב געהאַט די פאָלקס מענשען. ער האט געשריבען זייכט, איראַניש און פאָלקס-טימלאַך. ער האט זיך צוגעפאַסט צום גייסטיגען צושטאַנד פון זיינע זייענער. אין לאַנדאָן האט ווינטשעווסקי אַרויסגעגעבען זיין באַרימ-טען זשורנאַל „דאָס פוילישע אידעל“. דאָרטען האט ער אויך אָנגע-שריבען אַ טייל פון זיינע אַרבייטער זידער און פראָזע, וועלכע זיינען שפעטער אויפגעכאַפט געוואָרען פון טויזענדער אידישע האַריפאַשני-

קעס און זיינען געוואָרען באַליבטע לידער און דעקלאַמאַציעס. ווינט-
שעווסקי'ס אויפקערונג אַרבייט איז סוף כל סוף געפאַלען ווי זוימען
אין אַ צואַקערטען פעלד און געבראַכט פּלאַנצונגען.

שפעטער זיינען געקומען אין לאַנדאָן פּיליפּ קראַנק, ב. פּייגענ-
בוים און מ. באַראַנאָוו. זיי האָבען פאַרשטאַרקט די מאַרקסיסטישע
גרופע. ש. יאַנאָווסקי און אַנדערע אימיגראַנטען האָבען פאַרגרע-
סערט דעם ווירקונגס קרייז פון דער אַנאַרכיסטישער גרופע פּריהער,
אין 1885 איז דערשינען די ערשטע אידישע סאַציאַליסטישע צייט-
שריפט „אַרבעטער פּריינד“ וואָס איז שפעטער געוואָרען דער אַרגאַן
פון אַנאַרכיסטישען געדאַנק.

צוליב אַ רייע סבות, אויף וועלכע מיר האָבען ניט דאָס פּלאַץ
דאָ זיך אַפּצושטעלען אויף זיי, האָט די אַנאַרכיסטישע ריכטונג גע-
האַט די אויבערהאַנד אין דער אידישער אַרבעטערשאַפט אין ענג-
לאַנד. עס וועט וואַרשיינליך זיין ניט איבעריג צו באַמערקען אז
דער אידישער אַנאַרכיזם איז ענגלאַנד און אין די פאַראייניגטע שטאַט-
טען, מיט זייער קנאַפע אויסנאַמען, איז בלויז אין טעאָריע געווען
ענדליך צום אייראָפּיאישען אַנאַרכיזם. די אידישע אַנאַרכיסטען, בכלל
גענומען, האָבען זיך ענערגיש באַטייליגט אין בויען טרייד יוניאָנס,
אַרגאַניזאַציעס פון געגענזייטיגער הילף, (ווי דער אַרבעטער רינג)
קולטור אינסטיטוציעס און דאָס גלייכען. זיי האָבען ניט פּראַקטיצירט
די „פּראָפּאַגאַנדע דורך טאַט“ טעאָריע. זייער אונטערשייד פון סאַ-
ציאַליסטען איז באַשטאַנען הויפטזעכליך אין דער פּרינציפּיעלער
געגנערשאַפט צו דער מלוכה; אין פאַרליקענען דעם פּאַליטיש-פאַר-
לאַמענטאַרישען קאַמף און אין אונטערשטרייכען די חשיבות פון דעם
אינצעלנעם און זיין אומשטרייטבאַרע רעכט. צוזאַמען מיט די סאַצי-
אַליסטען האָבען זיי ניט פאַרפעלט צו שטרעבען און צו אַרבעטען פאַר
טעגליכע פאַרבעסערונגען אין דער לאַגע פון די אַרבעטער.

מיר האָבען אויבען באַמערקט, אז די ענגלישע אַרבעטער באַ-
וועגונג, באַזונדערס דער טרייד יוניאָן טייל, איז ווינציג וואָס באַאיני-
פלוסט געוואָרען פון די סאַציאַליסטישע אימיגראַנטען-גרופען. די
ענגלישע אַרבעטער באַוועגונג איז ניט דורכגעדרונגען געוואָרען פון
מאַרקסיזם און נאָך ווייניגער פון אַנאַרכיזם. געקליבענע גרופעס
אינטעליגענטען-ראַדיקאַלען זיינען אָבער ניט געבליבען אויסער דער
השפעה פון די סאַציאַליסטישע ריכטונגען וואָס זיינען אידעאָלאָגיש
רייף געוואָרען אין זייער הויפט-שטאַדט. וויליאַם מאַריס, דער באַ-
וואוסטער שרייבער, פּאָעט און עסעאיסט; היינריכ מאַן, דער פּירער
פון די מאַרקסיסטען; דזשאַן בירנז, ק. האַרדי, בויער פון דער ליי-

באר פארטיי און אנדערע האבען געטרונקען פון דעם קוואל וואס האט געשטרעמט ניט ווייט פון זיי. זיי זיינען באאיינפלוסט געווארען און האבען באאיינפלוסט אנדערע, אגב וויליאם מאריס האט אויך געהאט א קענטיגע ווירקונג אויף אידישע ראדיקאלע גרופעס.

די רייבונגען מיט די רייכע אידען און דער אַנטי־רעליגיעזער קאמף.

עס איז פאראן א סך ענלאכקייט צווישען די גלגולים וואס דער ערשטער פעריאד פון דער ראדיקאלער באוועגונג אין ענגלאנד האט דורכגעמאכט און דעם זעלבען אנהויב אין אונזער לאנד. אבער די ענלאכקייט טאר ניט פארשטעלען די פארשידענארטיקייט וואס זיינען ארויסגעוואקסען צוליב דער טיפער אנדערשקייט פון די צוויי לענדער אזוי צום ביישפיל, האט דער זייער קלענערער געאגראפישער און באפעלקערונג־שטח פון ענגלאנד געבראכט צו א שארפערען צוזאם־מעשטויס צווישען די אידישע ראדיקאלען און די אידישע גבירים וואס זיינען געווען די עכט־ענגלישע „יאהודים“. דאס אויסברייטונג פון דעם סוועט שאפ אין דער קליידער אינדוסטריע האט ארויסגע־רופען דעם צארן פון געוויסע טרייד־יוניאן קרייזען. די רייכע אידען האבען זיך דערשראקען פאר דעם וואוקס פון אַנטי־סעמיטיזם. זיי האָבען אויך מיט אומרו זיך צוגעקוקט צום אויפשטייג פון אַ סאַציאַליסטישער באוועגונג צווישען די מזרח איראָפּיאישע אידען. אין גרונט גענומען, איז דיזעלבע דערשיינונג אויך אויפגעקומען אין די פאראייניגטע שטאַטען, אבער דאָ, איז איבער דעם אָפּגרונט צווישען דעם איינגעוואַנדערטען ראַדיקאַלען איד און דעם אַלט געזעסענעם ריי־כען איד, שפעטער אַריבערגעוואַרפען געוואָרען אַ בריק וואָס האָט געפירט צו אַ כאַראַקטעריסטישער דערנענטערונג אין געוויסע געבי־טען פון געזעלשאַפטלעכער טעטיגקייט.

דער נידעריגער קולטור צושטאַנד פון די מאַסען.

דער געוויכט פון די אַנאַתּהיסטען אין די ראַדיקאַלע קרייזען האָט אַן צווייפעל געשטויסען צו דער אַנטי־רעליגיעזער פּראָפּאגאַנדע אין שריפט און טאַט. גלייכצייטיג טאַר עס ניט צוגעשריבען ווערען אויסשליסליך צו אַנאַרכיסטישער טראַציגקייט אָדער רעוואָלוציאַנערער אַטעאיסטישער קאַמפּסוסטיגקייט. אויך איבער דער טשיקאָוער דער־שיינונג וואָס האָט געווירקט אין ביידע לענדער, איז ניט דאָ דער

פלאץ זיך אפצושטעלען. עס איז אָבער שווער צו פאַרבייגעהן דעם פאַקט אַז די ערשטע אידישע סאַציאַליסטען האָבען זיך אָנגעשטויסען אויף דעם אַלגעמיינ קולטורעלען נידעריגען מצב פון די אימיגראַנטען ווי אויף אַ שווערער מניעה אַפילו אויף דעם וועג צו אַרגאַניזאַציע. די שול אין לאַנדאַן איז בכלל געווען אַ קליינע פעסטונג פון פאַבריקאַנט־טען און קאַנטראַקטאַרס. אַפט מיט דעם רב אַלס זייער אַרויסהעלפער. ענטוויאַסטיש און אומגעדולדיג, האָבען די יונגע ראַדיקאַלען באַטראַכט די שול ווי אַ שטערונג צו וועלטלאַכער אויפקערונג און אַרבעטער פאַראייניגונג. אזוי ווי לאַנדאַן איז אויך געווען אַ נעסט פון מיסיאַנע־רען, דער גרעסטער און רייכסטער נעסט אין דער וועלט, איז די אַרטאָדאָקסישע געגענער פון סאַציאַליזם און אַרבעטער פאַראייניען ניט שווער געווען אויפצוהויבען געגען די ראַדיקאַלען דעם בלבול : מי־סיאַנערען, משומדים ! דאָס האָט אַריינגעבראַכט אַ סך ביזו בלוט און האָט פאַרערגערט די באַציהונגען צווישען די ראַדיקאַלען און די פרו־מע אידען. דער אַנטי־רעליגיעזער קאַמפּף מוז אויך באַטראַכט ווערען ניט דורך מאַדערנע ברילען נאָר פון די באַדינגונגען אין דער עקזיס־טירענדיגער סאַציאַל־קולטורעלער סביבה אין יענער צייט. גלייכ־צייטיג דאַרף מען צוגעבען, אַז די אַנטי־רעליגיעזע אַרויסטרעטונגען זיינען געווען אומבאהאַלפּען, שטעכעדיג, אויפרייצענדיג. זיי האָבען געפירט ניט צו דערנענטערונג מיט די האַרעפאַשנע פרומע אידען, נאָר פאַרקערט ; עס האָט זיי פאַרשטויסען.

לאַנדאַן און „אכסניה“ פאַר ניו־יאָרק.

די גלגולים פון דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג אין ענגלאַנד האָבען אָנגעהאַלטען אַ לאַנגע צייט. די ערשטע יאָרען איז לאַנדאַן געווען אַ צענטער צו וועלכען די ראַדיקאַלען פון ניו־יאָרק האָבען אַרויפגעקוקט און פון וואָנען זיי האָבען געשעפּט אַ סך פון זייער גייסטיגער שפייז. שפעטער איז לאַנדאַן גייסטיג פאַראַרימט געוואָרען. די ענגלישע הויפט־שטאָט איז געוואָרען אַן אימיגראַציע סטאַנציע פאַר די פאַראייניגטע שטאַטען. ניט בלויז האָבען פשוטע אידען פון ענגלאַנד אויסגענוצט די געלעגנהייט אַריבערצושניידען דעם אַטלאַנטיק, נאָר אויך די אינטעליגענץ האָט געטאָן דאָס נעמלאַכע, גרעסטענטייל אויף איינלאַדונג פון ניו־יאָרק־ער גרופּעס. פון לאַנדאַן איז אוועקגעפאַרען דער זיידע ווינטשעווסקי, ש. יאַנאווסקי, פיליפּ קראַנץ, ב. פייגענבוים, מ. באַראַנאָו און הונדערטער רענק און פיל שווער. אויך מאַסט און ראַקער האָבען אין באַזונדערע צייטען פאַר־

לאזט ענגלאַנד. אָט די אויסוואַנדערונג האָט שטאַרק אויסגעצערט די אידישע אַרבעטער באַוועגונג פון ענגלאַנד און האָט זיך שווער אָפֿ גערופען אויף די באַמיהונגען אויפצוהאַלטען דאָרט טרייד יוניאָנס און קולטור אַרגאַניזאַציעס.

לאַנדאָן איז געווען דער לעצטער עטאַפֿ־פונקט פאַר דער ערש־טער אידישער מאַסען־אימיגראַציע. אין די שפעטערדיגע יאָרען, ווען אַ צווייטע כוואַליע אידישע אויסוואַנדערער האָט זיך אָנגעהוּבען פון רוסלאַנד, נאָך דעם קעשענעווער פאַגראַם און דעם דורכפאַל פון דער ערשטער רעוואַלוצע, (1905-1906) האָט זי שוין אויסגעמידען לאַנד־דאָן. די אימיגראַנטען זיינען געפאַרען גלייך אין די פאַראייניגטע שטאַטען. דאָסזעלבע האָט פאַסירט מיט די אימיגראַנטען פון גאַלי־ציע, אונגאַרען און רומעניע. אָט די אימיגראַנטען האָבען שוין אין זייער גרויסער מערהייט געהאַט צו וועמען צו קומען אין דער נייער וועלט און האָבען זיך ניט מער גענויטיגט אין לאַנדאָן ווי אין אַ צייטווייליגען אָפּשטעל־פּלאַץ. אָבער אין לעצטען צענדליג פון פאַר־ריגען יאָר־הונדערט און אין די ערשטע יאָרען פון ערשטען צענדליג פון היינטיקען יאָר־הונדערט, האָט לאַנדאָן נאָך פאַרנומען אַן אָנגע־זעהענעם פּלאַץ אין דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג. אַ גרויסער טייל פון יענע אידישע איינוואַנדערער זיינען געווען יונג און די אויפ־געקלערטע צווישען זיי, באַגייסטערט און פול מיט גלויבען אין די אומימעלבאַרע צילען פון דער אַרבעטער באַוועגונג און אין איר ענד־גילטיגען נצחון איבער די כוחות פון פינסטערניש, אונטערדריקונג און עקספּלאַטאַציע.

דריטער קאָפיטעל

ערשטע באַריונג מיטן ראַדיקאלען געדאַנק און מורא פאַר מיסאַנערען. — באַזוך אין אַנאַרכיסטישען קלוב און רושם פון זייער ליטעראַטור. — אַנאַר-כיסטען האַבען די אויבערהאַנט צווישען די אימיגראַנטען. — דער איינדרוק פון דיסקוסיעס אין הייד-פאַרק. — מוטער פאַרטראַגט ניט וונס נייע וועגען, פאַרברענט זי זיינע ביכער. — זון אויפגעבראַכט, פאַרלאַזט הויז פון עלטערען.

נייע האַריוואַנטען.

[11] דער בחור'ס פיינבערג איז אַנגעקומען אין לאַנדאָן, האָט די אידישע אַרבעטער באַוועגונג זיך נאָך שווער געראַנגעלט פאַר אַ שטאַנדהאַפטיגער און פעסטער פּאָזיציע. געווען אַ יוניאָן, די אַמאַל-גאַמייטעד יוניאָן פון טיילאַרס און טיילאַרעס, אָבער קיין קאַנטראַ-פירענדיגע דעה איבער אַרבעט באַדינגונגען האָט זי ניט פאַרמאַגט. פון דער צווייטער זייט האָט שוין געפלאַקערט דער אינערלאַכער קאַמפּף צווישען פאַרשידענע ריכטונגען אין דער אַרבעטערשאַפט. דער יונגער פיינבערג האָט דערפון נאָך ניט געהאַט קיין אהנונג; דערצו איז ער נאָך געווען רעליגיעז.

די מערהייט פון דער איינגעוואַנדערטער אידישע באַפעלקער-רונג איז באַשטאַנען פון אַרבעטער. אַ ציילונג מיט אַ יאָר פריהער — 1901, האָט געוויזען העכער 38,000 אידישע אַרבעטער אין ענגלאַנד. דערפון איבער 31,000 שניידער. אין גאַנץ ענגלאַנד זיי-נען דענסמאַל געווען בלויז 5,372 אידישע פעדלער, וואָס זיינען איי-גענטלאַך געווען קליינע סוחרים.

פונקט ווי אויף דער איסט סייד אין ניו-יאָרק אַזוי האָט אויך דאָס אידישע ווייט-טשעפעל געהאַט אַ בירזשע וואו די שניידער פלע-גען זיך צונויפקומען שבת נאַכמיטאַג. די בירזשע האָט געדינט פאַר אַ פּלאַץ פון נייעס אויסטויש און דער עיקר — אַן אַרט וואו צו באַ-קומען אַ דזשאַב אין שאַפּ. פיינבערג איז אויך געווען אַן אַפטער גייער צו דער בירזשע. דאָרטען האָט ער זיך באַקענט מיט אַ געוויסען סאַפירשטיין וואָס איז טעטיג געווען אין דער שניידער יוניאָן, סאָ-פירשטיין אַן אַנאַרכיסטישער נשמה פאַנגער, האָט דעם בחור'ס פאַר-טשעפעט אויף דער טעמע: רעליגיע, — אַן אַנגעווייטיגטער ענין ביי ישראל פיינבערג.

ווי פיינבערג אַליין דערציילט, וואָרט סאָפּערשטיין שלעכט אָפּגע-
 שניטען פון אים. ניט ווייט פון דער בירזשע, אין האַרץ פון ווייט-
 טשעפעל, איז געשטאַנען אַ מיסיאָנערסקע קירך. אין דער קירך
 האָט מען די אידישע אימיגראַנטען, וועלכע זיינען אַריינגעפאַלען
 דאַרטען געטיילט קאָפּע און באַגליקט איינצייטיג מיט דרשות. לאַג-
 דאָן, ווי שוין דערמאָנט, האָט פאַרמאָגט די רייכסטע מיסיאָנערען
 אין דער וועלט. זיי האָבען געטריבען אַן ענערגישע טעטיגקייט
 צווישען אידען.

„פון אַנהויב — דערציילט פיינבערג — האָב איך אין געדאַנק פאַר-
 בונדען סאָפּירשטיין מיט די פאַרהאַסטע מיסיאָנערען און געוואָלט
 זיך אָפּטרייסלען פון אים. אָבער דער מענש האָט אויסגעזעהן מילד
 און גוט האַרציג און איז געווען זייער צוגעלאָזט. עס איז שווער
 געווען צו גלויבען אַז ער האָט עטוואָס אַ שייכות מיט די אָפּנאַרער,
 די מיסיאָנערען. סאָפּירשטיין האָט פאַרפירט מיט פיינבערג'ן אַ דיס-
 קוסיע און האָט אים אַריינגעפירט אין דעם אַנאַרכיסטישען קלוב.
 דאַרטען איז זיין באַקאַנטשאַפט אויסגעברייטערט געוואָרען. אין קלוב
 האָט ער געהערט די ערשטע אַנטי-רעליגיעזע רעדע פון סעם קאַפּ-
 לאַן. געווען איז דאָס ערב-יום-טובים, אַ „פּאַסיגע“ צייט פאַר אַטע-
 איסטישער אויפקלערונג. קאַפּלאַן האָט געפירט דעם קאַמף געגען
 גאַט אויף דעם אַלטען משכילישען שטייגער מיט פּוסקים פון תנ"ך.
 פיינבערג געדיינקט גוט די פּראָזע: — השם לאַ היה ולא נברא, וואָס
 דער רעדנער האָט באַנוצט צו באַשטעטיגען זיין טעאָריע פון גאָטלאַ-
 זיגקייט. פיינבערג'ס רעליגיעזקייט איז אַ ביסעל אונטערגעטרייסעלט
 געוואָרען.

הויבט אַן לייענען ראַדיקאַלע בראַשורען.

אַ פאַר וואַכען שפּעטער, האָט ער אין דעם זעלבען קלוב — דער
 דזשובלי סטריט קלוב, געהערט אַ דעבאַטע צווישען אַן אַנאַרכיסט און אַ
 סאַציאַל-דעמאָקראַט. דער אַנאַרכיסט, רודאָלף ראַקער, איז געווען
 רעדאַקטאָר פון דעם „אַרבעטער פריינד“. זעבען אַריינגאַנג איז גע-
 שטאַנען אַ גרויסער טיש מיט ליטעראַטור. דער טיש מיט ליטעראַטור
 האָט געמאַכט אַ טיפּערן איינדרוק אויף פיינבערג'ן ווי די דעבאַטע,
 וועלכע ער האָט אַלץ איינס ניט פאַרשטאַנען צוליב דער פרעמדער
 טערמינאָלאָגיע. פון דער נאַטור אַ ליבהאַבער פון לייענען, האָט
 פיינבערג זיך אַרויפגעוואָרפען אויף דער ליטעראַטור וואָס איז באַ-
 שטאַנען פון אַנאַרכיסטישע בראַשורען און צייטשריפטען. דורך אַ

צופאל האט ער אויסגעקליבען צו קויפען קראפאטקינס „אפיל צו דער יוגענט“, וואס איז צום ערשטען מאָל דערשינען אין אידיש אין 1891.

די בראַשורע האָט אין דעם יונגען פיינבערג אַרויסגערוּפּען אַ גאַנצע אינערלאַכע איבערקערעניש. דאָס איז געווען זיין ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט דעם ראַדיקאַלען געדרוקטען-וואָרט. ער האָט אין קלוב אויסגעפונען פון דער „פריי דענקער באַוועגונג“, אַן עכט ענגלישער פּראָדוקט, און גענומען באַזוכען אירע פאַרזאַמלונגען. ער איז אויך געוואָרען אַ שטענדיגער אַריינגייער אין דעם אַנאַרכיסטישען קלוב. דער עיקר: ער האָט זיך געוואָרפען אויף די בראַשורען און ביכלאַך וואָס האָבען געעפּענט פאַר אים נייע האַריוואַנטען און פאַר-אורזאַכט אים זיך צו פאַרטראַכטען אויף די סאַציאַלע עולות און אומ-גלייכהייטען.

פיינבערג איז אויך געוואָרען טעטיג אין דער יוניאָן וואוהין סאַפירשטיין האָט אים אַריינגענומען. אין דער זעלבער צייט האָט ער פליסיג שטודירט ענגליש אין דער אַווענט שולע.

מוטער געפעלט ניט זונ'ס נייער גאַנג.

ישראל איז דענסמאָל אַלט געווען 16-17 יאָר. אויסער לייענען האָט ער אַנטוויקעלט אַ שוואַכקייט אָדער ליבע צו זעהן אַרבעטער פאַראַדען און בייצוואוינען די אַפענע פאַרזאַמלונגען אין דעם וועלט-באַרימטען הייד פאַרק.

די אַבסאָלוטע פרייהייט פון רעדע, די אַבוועזענהייט פון פּאָליציי אויף אַרבעטער אַרויסטרעטונגען און די אויסערגעוויינלאַכע טאַלע-ראַנגן וואָס האָט געהערשט אויף די פאַרזאַמלונגען און דיסקוסיעס אין הייד פאַרק, האָט פיינבערג'ן באַצויבערט. באַזונדערס טיף איז געווען דער רושם פון דעם ערשטען מאַי פאַראַד. די הויפט רעדנער אויף דער אַנאַרכיסטישער פאַרזאַמלונג פון ערשטען מאַי זיינען געווען קראפאטקין און טשערקאסאָו — צום ערשטען מאָל האָט פיינבערג געהערט די טעמפּעראַמענטפולע רעדע פון דעם רוסישען רעוואָלוציאָנער. קראפאטקין ווידער האָט אים צוגעצויגען מיט זיין וויסענ-שאַפטלאַכען צוגאַנג און זיין ליבע פּערזענלאַכקייט.

אַט די פרייוויליגע און פּערזענלאַך-צופרידענשטעליגע טעטיקייט האָט זיך ניט שטאַרק געפאַרט מיט דער אַרבעט אין שאַפּ. פיינבערג'ס וועכענטלאַכע פאַרדינסטען דענסמאָל זיינען געווען צווישען 12 און 14 שילינג אַ וואָך; ניט קיין סך אַבער אויך ניט שלעכט — ווען

מען וואוינט ביי די עלטערען. די ארבעט אין שאפ האט אבער נאכ-
אנאנד געליטען וואס גרעסער פיינבערג'ס ניגיר צו לייענען און
זיין אַנטייל אין דער אַרבעטער באַוועגונג איז געוואקסען. זיין פאַר-
דינסט איז געפאַלען. פיינבערג האט זיך אבער ווייניג געקיימערט
דערפון. ווי איינער וואס לערענט זיך נאָר וואָס אויס צו שווימען
האט ער זיך אַריינגעוואָרפען מיט לייב און לעבען אין די גרויסע
מעגלאַקקייטען וואָס לאַנדאָן האט אים געגעבען. ווי לאַנג אַט די פער-
יאָדע פון זיין לעבען וואָלט אַזוי אַנגעגאַנגען — ווייסט ניט פיינבערג.
אַריינגעמישט האט זיך דאָ זיין מוטער און געמאַכט אַ סוף צו זיין
זאָרגלאַזיקייט.

פיינבערג'ס פאַטער איז געווען אַ טאַלעראַנטער מענטש און זיך
ניט געקיימערט שטאַרק פון דעם זונ'ס נייעם גאַנג. אַנדערש די
מוטער, זי איז געווען אַ קנאַי, אַ פאַנאַטישע רעליגיעזע פרוי. פריהער
איז איר שווער געווען זיך צו שיידען מיט דער האַפנונג אַז איר
בחור וועט אויסוואַקסען אַ רב בישראל. זיין איצטיגער וועג האט
אַרויסגערופען אין איר אַ וועהטאָג געמישט מיט צאַרן. איר זון האט
אין אַ קורצער צייט אַנגעזאַמעלט אַ היבשע ביבליאָטעק פון ראדי-
קאַלע און וועטלאַכע בראַשורען און ביכער. איינמאַל קומענדיג
אַ היים אין אַווענט, האט ער געפונען, אַז די ביבליאָטעק, זיין שטאַלץ
און גייסטיקע וועלט, איז פאַרשוואַנדען פון זיין צימער. די מוטער
האט פאַרברענט אַלע ביכער און בראַשורען.

דער עלטערער זון איז געווען דער מאַמע'ס ליבלינג; דאָס
האט פאַרטיפט איר אויפּרעגונג. אין אַן אימפּולסיווער מינוט האט זי
באַשלאַסען צו פאַרברענען די «טריף פּסול'ס». צו זי האט געהאַפט אַז
דאָס וועט ווירקען אויף איר זון, ער זאָל צוריק זיך קערען צו גאָט,
אַדער די סאַמע ביכער אין איר זונ'ס צימער האָבען זי שטאַרק אויפ-
געבראַכט, איז פיינבערג קיינמאַל ניט דערגאַנגען. ער איז געוואָרען
שטאַרק דערצאָרענט, זיך צוקריגט מיט דער מוטער און פאַרלאָזען
דאָס הויז פון די עלטערן.

לייבאַר פאַרטיי ווערט טעטיג אין ווייט-טשעפעל

אין יענעם קורצען, אַבער פאַר פיינבערג'ן פּול מיט באַדייטונג
פּעריאָד, האט די לייבאַר פאַרטיי זיך באַוווּזען אין דער אידישער
ווייט-טשעפעל. אַ גרופע סאָציאַליסטען, מער אַנגאַפּאַזירט, האָבען
געבראַכט די יונגע אַרבעטער פאַרטיי צו דער אידישער באַפעלקע-
רונג. פיינבערג איז געאַנגען צו לייבאַר פאַרטיי מיטינגען, גע-

זייענט די בראשורען און געבליבען גלייכגילטיג. די פראגראם פון דער לייבאר פארטיי האט אים ניט פארנומען. אים האבען מער צוגע- צויגען די אנארכיסטען. (די לייבאר פארטיי האט אבער יע פאר- צייכענט א סך פארשריט צווישען אידען.)

קוקענדיג צוריק אויף יענע יוגענטלאכע יארען דענקט פיינבערג, אז זיין אנארכיזם איז ניט געווען אידעאלאגיש טיף איינגעווארצעלט, נאר גיכער א צופאל אדער א נייגונג וואס האט געשטאמט הויפטזעכלעך פון זיין באגריף פון „פרייהייט און א צאם“. יונג, זארגלאז און ענטזוי- אסטיש, איז ער צוגעצויגען געווארען פון דער אנארכיסטישער בא- טאנונג פון פערזענלאכער פרייהייט. דיסציפלין איז געווען א שווערע זאך פאר אים. די אנארכיסטישע באוועגונג האט פארמאגט א צווייטע אטראקציע, איר שוואונג און פארנעם. די בעסטע אינטעליגענטע כוחות האבען אין יענעם פעריאד באלאנגט צו די אנארכיסטען. די איינציגע אידישע וועכענטלאכע צייטונג איז געווען זייערע. לעקציעס, דעבאטען, בערער, טראציגע ארויסטרעטונגען געגען מאכט און אטא- ריטעט, דאס אפי האט צוגעצויגען יונגע, אומרוהיגע הערצער. דער סאציאל דעמאקראטישער וועג האט אויסגעזעהן צו לאנג, טרוקען, ניט אימפאזאנט און ווייניג פרייהייטלאך.

ווארפענדיג א בליק אויף יענע יארען, גלויבט פיינבערג, אז ער איז דאן בכלל ניט געווען קיין פאסיגער מאטעריאל פאר א מארקסיסט. די מארקסיסטען האבען געשטעלט דעם טראפ אויף דער מאטעריאליס- טישער אויסטייטשונג פון געשיכטע. עקאנאמישע נויטען און מא- טעריעלע מאטיווען האבען ביי זיי פארנומען דעם אויבען-אן. די אנאר- כיסטען פלעגען אפלאכען פון דעם אזוי גערופענעם מארקסיטישען איינשטעל, „אויפן בויך“, מיינענדיג נאר די נויטען פון מאגען. דער יונגער פיינבערג איז געווען אנדערש געשטימט. אים האט געצויגען צו ברייטע, באפליגעלטע, ווייט-גלייענדיגע צוקונפט-פלענער און הא- ריזאנטען. דער מענשלאכער גייסט האט אין זיינע אויגען געשפילט א פיל וויכטיגערע ראפע ווי די מארקסיסטען זיינען געווען גרייט צו אנערקענען, האט ער זיך געהאלטן ביי די אנארכיסטען, כאטש קיין אקטיווער אנארכיסטישער טוער איז ער ניט אויסגעוואקסען.

די אומיטעלבארע אויפגאבע פון אלע ראדיקאלען אין ווייט- טשעפעל איז דענסמאל געווען: די אפשאפונג פון דעם הפקר-צו- שטאנד אין די שעפער. די מערסטע באפעאטים זיינען געווען קאנ- טראקטארען, די ארבעט-שטונדען זיינען געווען לאנג און באשעפטי- גונג ניט זיכער. די אונערמידלאכע טעטיקייט פון די אנארכיסטען אויף דעם טרייד יוניאן געביט האט געשאפען א טיכטיגע קאנסטרוק-

ישראל פיינבערג און זיין פרוי געלי
אין ענגלאַנד

טיווע אַטמאָספּערע אַרום דער נייער באַוועגונג. די מחלוקות אַרום דעם
ענד־ציר האָבען פאַרנומען דעם צווייטען אָרט. דאָס האָט אויך גע-
געבען יונגע מענשען אַ געלעגענהייט אויסצונוצען זייער אָנגעזאַמעלטע
ענערגיע אין אַ טעטיקייט, וואו מען האָט זיך געקענט ריכטען אויף
באַדריגע רעזולטאַטען. אַזאַ סיטואַציע האָט באַפרידיגט דעם שטאַרקען
רעבעל אין פיינבערג'ן, געשפּיזט זיין פּיזבאַרקייט געגען טעגלעכע
עולות און סאַציאַלע אומגערעכטיקייטען און גלייכצייטיג אים געליי-
פּערט גענוג רוים פאַר זיין באַפליגעלטען געדאַנק.

פערטער קאפיטעל

גרויסער טעקסטיל צענטער מיט היבשער אידישער באפעלקערונג. — שווערע מאטעריעלע לאגע. — די אָנגעשטריינגטע באַמיהונגען צו אַרגאַניזירען אַיִן דיִשע אַרבעטער. — דער בעקער קאַאָפּעראַטיו אין סטרייק. — פּינבערג „קנעט די דייִדושע.“ — דער אינצידענט מיט דער פּאַליציי. — קאַנטאַקט מיט דער ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג. — די ווירקונג פּון איבסענס און בערנאַרד שאַס דראַמעס. — באַטראַכט זיך ווי אַ קראַפּאַטקין אָנהיינגער. — די פּריינדלאַכע באַציהונג מיט די סאַציאַליסטען. — איז שטאַרק באַ-ווירקט פּון טאַלעראַנץ און גוטען טאַן וואָס הערשען אין ענגלאַנד. — זיין באַקאַנטשאַפּט מיט נעלי.

אין מאַנטשעסטער.

אויף מאַרגען נאָך דעם אַווענט ווען פּינבערג האָט געפּונען זיין ביבליאָטעק פאַרברענט, האָט ער פאַרפּאַקט דאָס ביסעל זאַכען און פאַרלאָזט דאָס הויז אין לאַנדאָן. געפאַרען איז ער אין מאַנטשעסטער. פאַרוואָס דוקא אין מאַנטשעסטער, האָט ער אַליין ניט געוואוסט. מאַנטשעסטער איז דער צענטער פון דער ענגלישער טעקסטיל אינדוסטריע און דאָס וויגעלע פון מאַדערנעם קאַפיטאַליזם אין ענג-לאַנד און אין איראָפּע בכלל. פּרידריך ענגעלס, האָט אין זיין באַרימט-טען בוך*) אויפגעשטעלט אַ מאַנומענט פון האַרטקייט, געלד-גייציקייט פון די ענגלישע טעקסטיל פאַבריקאַנטען אין מאַנטשעסטער אין דעם ערשטען העלפט פון דעם אַכצענטען יאָרהונדערט. מאַדערנער קאַפיטאַליזם האָט זיך אַנטוויקעלט בוכשטאַבליך אויף דעם בלוט און שווייס פון די אַרבעטער. מאַנטשעסטער איז געווען באַרימט מיט אירע סלאַמס; אַבער ווען פּינבערג איז אַהין געקומען האָט ער שוין געפונען אַן אַנדער שטאַדט. דאָס חושך און אַרעמקייט פון ענגעלס'עס באַשרייבונג איז אין דער גרעסטער מאָס געווען אַ זאַך פון דער פאַר-גאַנגענהייט. מאַנטשעסטער האָט אויסגעזעהן אין פּינבערג'ס אויגען ווי אַ פּראַגרעסיווע אינדוסטריעלע שטאַדט מיט אַ לעבעדיגער שווי-בעלדיגער אַרבעטערשאַפּט, באַגלייט פון אַ הויכען פּאַליטישען און גייסטיגען לעבען.

(*) קאַפיטאַליזם אין ענגלאַנד, 1848.

אין דער טעקסטיל שטאָט איז דענסמאל געווען אַ היבשע אײ-
 יישע באַפעלקערונג פון מזרח אײראָפּע. די מערהייט איז געווען אונ-
 טער דעם אײנפלוס פון רב און שול. פונקט ווי אין לאַנדאָן זײנען
 אידען הויפטזאָכלאַך געווען באַשעפטיגט אין שניידעריי. די באַלעבאָ-
 טים זײנען ניט געווען קײן פאַבריקאַנטן, נאָר קאַנטראַקטאָרס פון
 גרויסע געשעפטען. די לעצטע האָבען אָנגענומען באַשטעלונגען פון די
 קאַסטומער (קונדען) און האָבען עס אַרויסגעגעבען צו די קאַנטראַק-
 טאָרס אויפצונייען. די קאַנטראַקטאָרס זײנען געווען אָפּהײב-
 גיג פון די געשעפטען און די באַלמעלאַכעס פון בײדע. די עקאָנאָ-
 מישע לאַגע איז ניט געווען בעסער ווי אין ווייט־טשעפעל. אויך אין
 די איבעריגע אײדישע פאַכען איז די לאַגע געווען ניט קײן גוטע. די
 נײקייט און באַזונדערס די אָבגעשטאַנענקייט פון דער אײדישער באַ-
 פעלקערונג האָט בײגעטראָגען צו דער עקאָנאָמישער היפּלאָזיקייט
 פון די אַרבעטער.

פײנבערג'ס שווערע מאַטעריעלע לאַגע.

פײנבערג האָט געמוזט גלײך קריגען אַרבעט כּדי אויסצומידען
 הונגער. עס זײנען אַריבער עטלעכע וואַכען ביז וואַנען ער האָט געפונען
 באַשעפטיגונג אין אַ רעגען־מאַנטעל שאַפּ. דאָרטען איז שוין די פּראָ-
 דוקציע געווען אינדוסטריאַליזירט. פײנבערג'ס דזשאָב איז באַשטאַ-
 נען אין שטעפען די שפּיצען און מאַכען די קלײנע קעשענעס אין די
 רעגען מאַנטעלען. דאָס איז געווען ניט שלעכט. אים איז אָבער אויך
 אויסגעקומען צו טראָגען עטלעכע הונדערט מאַנטלען מיט אײנמאַל
 צום צעמענטער. דאָס איז אַ גרינגער און שנעלער וועג צו אַ גע-
 וויסער קראַנקייט... פײנבערג האָט באַשלאָסען אַז עס לױנט זיך
 ניט אַוועקצוגעבען דאָס געזונט. נאָך אַ פּאַר טעג אַרבעט איז ער
 אַוועק פון שאַפּ. עס האָט אים גענומען אַ שטיקעל צײט ביז וואַנען
 ער האָט געקראָגען באַשעפטיגונג בײ זײן פּאָך שניידעריי. אין דער
 צווישען צײט האָט ער גאַנץ אָפּט פאַרוכט דעם טעם פון אַ ניט
 געגעסענעם מאַלצײט...

אין מאַנטשעסטער האָט פײנבערג געטראָפּען אַ היבשע גרופּע
 יונגע ראַדיקאַלען; דאָרטען האָט ער אויך געטראָפּען דאָס מײדעל
 בעלי, וועלכע איז געוואָרען זײן לעבענס־באַגלײטער.*

מױס. פײנבערג געדענקט גוט די ערשטע באַקאַנטשאַפט מיט איר קינפטיגען
 מאַן. זי איז געווען אַ טעטיגער מיטגליד אין דעם סאָציאַליסטישען קלאָב. אין
 דער היים, אין ריגע, איז זי געווען אַ בונדיסטקע. פײנבערג איז אײנגעלאָדען

דארטען האט ער זיך צום ערשטען מאל באקענט מיט לואיס היימאן. ער האט זיך אויך באפריינדעט מיט א פאמיליע פון ריגע, רוסלאַנד, די יאקובאוויטשעס. די פאמיליע איז באשטאנען פון א מוטער, צוויי זין און א טאכטער. די יאקובאוויטשעס זיינען געווען אינטעליגענטען פון דער היים, מיט גוטע איידעלע מאנירען. זיי האבען געהאט אויף פיינבערג'ן א גוטע איינפלוס. די יאקובאוויטשעס האבען גערעדט רוסיש און דייטש, האבען פארמאגט א גוטע ביבלי-אטעק און די אריינגייער אין זייער הויז זיינען באשטאנען פון מענשען, וועלכע האבען געקראגען א סיסטעמאטישע בילדונג, א זאך וואס האט געפעלט פיינבערג'ן און זיינע ראדיקאלע פריינד. איינער פון די יאקובאוויטשעס איז געווען א מאלער. די טאכטער איז געגאנגען אין אוניווערסיטעט. אין זייער הויז האט געהערשט א פריינדלאכע אט-מאספערע. די פאמיליע האט געזוכט צו זיין באהילפיג צו פיינבערג'ן.

די ערשטע ניט געהאלטענע רעדע.

אונטער דעם איינפלוס פון די יאקובאוויטשעס, האט פיינבערג באגייט זיין לערנען. ער איז אויך געווארען טעטיג אין דעם דאר-טיגען אנארכיסטישען קלאב. אזוי ווי די אידישע באפעלקערונג איז ניט געווען גרויס, זיינען די באציהונגען מיט די סאציאליסטען געווען נאהנטער און פריינדלאכער ווי אין לאַנדאָן. סיי די טרייד יוניאן טע-טיגקייט און סיי די אַלגעמיינע אויפקלערונג און קולטור ארבעט, האט געמוזט געפירט ווערען אין א גרויסער מאס בשותפות פון ביידע ריכטונגען.

איינמאל איז אויסגעקומען פיינבערג'ס רייע צו האַלטען א רעדע אויף א געמיינוואמען מיטינג פון אנארכיסטען און סאציאליסטען. פיינ-

געוואָרען פון סאציאליסטישען קלוב צו האַלטען אַ לעקציע. איינע פון די פאפולערסטע טעמעס צווישען די אנארכיסטען איז דענסמאל געווען — פרייע ליבע; וואס האט אייגענטלאך געמיינט, געגען קאנווענציאנעלער הייראט.

פיינבערג האט געהאלטען זיין לעקציע. נעלין איז דער אויספיר ניט געפעלען געוואָרען. פונדעסטוועגען אז פיינבערג האט פארגעשלאָגען זי אפצו-פירען אַ היים, איז זי געגאנגען מיט אים. אויפן וועג האט ער אנגעבאָטען צו געבען איר ליטעראַטור צו ליינען און בכלל העלפען איר גייסטיגער אַנט-וויקלונג. ווען זיי זיינען צוגעקומען צו איר היים האט זיך אַרויסגעוויזען אַז זיי וואוינען סיר לעבען אַ טיר. אזוי האט עס זיך אַנגעהויבען זייער באַקאַנט-שאַפט. צוויי יאָר שפעטער איז געקומען די חתונה.

בערג האָט צוגעגרייט אין געדאַנק זיין טעמא מיט דער נויטיגער באַ-
 גרינדונג, אָבער אַזוי שנעל ווי ער איז אַרויף אויף דער פּלאַטפּאָר-
 מע און געזעהן עטלעכע הונדערט פּאַר אויגען אָנגעשטעלט אויף
 אים, האָט ער פּאַרלאָרען דאָס לשון . . די ווערטער זיינען געבליבען
 אים שטעקען אין מויל. אַלע באַמיהונגען זיך צו באַהערשען — זיינען
 געווען אַרויסגעוואָרפען. לואיס היימאן, אַ געבאַרענער רעדנער, איז
 אַרויף אויף דער פּלאַטפּאָרמע און געהאַלטען די רעדע אָנשטאַרט
 פיינבערג'ן. פיינבערג פּאַרויכערט אַז דאָס איז געווען דאָס ערשטע
 און דאָס לעצטע מאָל וואָס ער איז געווען אַ קרבן פון „לאַמפען“
 פּיבער“. אָדער ווי מען רופט עס, בינע־שרעק. די שפּעטערדיגע
 רעדעס האָט ער שוין געהאַלטען גלאַט און אָן פּאַרוויקלונגען.

די פּאַרוזוכען צו אַרגאַניזירען אַ שניידער יוניאָן

צוזאַמען מיט לואיס היימאן, זיין קינפטיגע פרוי, און אַנדערע
 יונגע מענשען, האָט זיך פיינבערג אַריינגעוואָרפען אין דער אַרבעט
 צו בויען אַ יוניאָן אין שניידער־פּאַך. דאָס איז געווען אַ מזוז זאך
 און זיין ערשטער פּאַרוזוך ווי אַ יוניאָן אַרגאַניזאַטאָר. די שניידער
 זיינען געווען אַלע אידען און עס איז געלונגען אַריינצונעמען אַ
 היבשע צאָל אין דער יוניאָן וואָס איז געוואָרען אַן אָפּטיילונג פון די
 אַמאָלאָגאַמיטעד טיילאַרס.

דאַרף פּאַסירען אַז איין שאַפּ האָט ניט אויסגעהאַלטען און איז
 אַרויס אין סטרייק, דערביי פּאַרברעכענדיג געוויסע יוניאָן רעגולאַ-
 ציעס. אַ באַאַמטער פון דער יוניאָן העדקוואָדערס אין לאַנדאָן איז
 אַרונטערגעקומען צו זעהן וואָס די גרינע פּראָווינציאַלען טוען. דעם
 באַאַמטען איז ניט געפּלען געוואָרען די גאַנצע לאַגע און ער איז
 געקומען צום שלום אַז די שניידער אין מאַנטשעסטער, איז ניט דער
 פּאַסיגער „מאַטעריאַל“ פאַר זיין יוניאָן. די אַמאָלאָגאַמיטעד האָט
 זיך דאַריבער אָפּגעטרייסעלט פון דער מאַנטשעסטער אָפּטיילונג; די
 יוניאָן איז שנעל צופאַלען געוואָרען.

דער בעקער סטרייק און דער קאַאָפּעראַטיוו.

דער ערשטער דורכפאַל מיט דער שניידער יוניאָן האָט פיינ-
 בערג'ן מיט זיינע פריינד ניט געמאַכט פּעסעמיסטיש. ווידער האָבען
 זיי זיך גענומען צו בויען אַ שניידער יוניאָן און ניט בלויז אַ שניי-
 דער יוניאָן, נאָר אויך אַ יוניאָן פון בעקער אַרבעטער. די בעקער

האָבען געדיטען נאָך ערגער פון די שניידער און געארבעט אונמענשליך
פאַנגע שטונדען.

אין יענער צייט האָבען די סאַציאַליסטען און אַנאַרכיסטען שטאַרק
געהאַטען פון קאַפּעראַטיווען. יונג איז מען געווען, האָט מען פאַר-
קוקט די אונגעהויערע שוועריגקייטען און שטרויכלונגען וואָס ליגען
אויפֿן וועג פון פּראָדוצירן קאַפּעראַטיווען. פּיינבערג'ן איז דענסטמאַל
איינגעפאַלען צו אַרגאַניזירען אַ בעקער קאַפּעראַטיוו פון די סטרייקער.
פּיינבערג'ס פּרוי בעלי, איז געווען אַן אויסגעצייכענטע נייטאַרין
און האָט גוט פאַרדינט. זי האָט געהאַט אַפּגעשפּאַרט אַ ביסעל געלד.
איר געלד און דאָס געלד פון אַנדערע יונגע ראַדיקאַלען איז אַריינגע-
לייגט געוואָרען אין דער קאַפּעראַטיווער בעקעריי. דער ערשטער
קלאָפּ איז געקומען גלייך די ערשטע נאַכט, ווען דאָס ברויט איז פאַר-
ברענט געוואָרען אויף קוילען. די איבעריגע נעכט זיינען ניט געווען
פיל געראַטענער. *

די אַפּגעשטאַנענע בעקער סטרייקער זיינען אָבער ניט געווען דער
פּאַסיגער עלעמענט פאַר אַזאַ קאַמפּליצירטער אונטערנעמונג ווי אַ
פּראָדירן קאַפּעראַטיוו. די יונגע אַרגאַניזאַטארען האָט אויך
געפּעזט די נויטיגע דערפאַרונג פאַר אַזאַ אונטערנעמונג.

דער אינצידענט מיט דער פּאַליציי.

דערווייַל האָט זיך דער סטרייק פאַרצויגען און די נויט צווישען
די סטרייקער איז געשטיגען. פּיינבערג פּלעגט ריידען פאַר די
סטרייקער יעדען פּרייטאָג נאַכמיטאָג אויפצוהאַלטען זייער מוט. די
בעליבתים ווידער, האָבען גענומען „בויערען פון אינעווייניג“, דורך
עטלעכע פרויען פון סטרייקער, וועמען זיי האָבען אָנגעהעצט. איינ-
מאַץ איז מיט'ן אַ רעדע האָט אַ פּרוי איבערגעריסען פּיינבערג'ן און
מיט חוזק און ביטערקייט אויסגעשריען: — „וואָס ווייסט דער שנעק,
דער עק דרייט זיך נאָך ביי אים!“ די סטרייקער האָבען געוואוסט
פּיינבערג'ס איבערגעבענקייט און זיין אונערמידלעכער אַרבעט און
דער פּרוי איז ניט געלונגען אויפצורייסען דעם מיטינג.

* דער בעקער סטרייק איז אויסגעבראַכען גלייך נאַכדעם ווי פּיינבערגס
ערשטער זון, בייזעל, איז געבוירען געוואָרען. איינמאַל איז פּיינבערג ניט גע-
קומען אַ היים פון דער אַרבעט. דאָס קינד איז דאָן אַלט געווען פיר וואָכען.
פונדעסטוועגען האָט מרס. פּיינבערג, באַזאָרגט, אַוועק זוכען איר מאַן. זי איז
אַריינגעקומען אין דער קאַפּעראַטיוו און געטראַפען פּיינבערג'ן אין אַ פּאַרטוך,
איינגעבויען איבער דער דיידושע, קנעטענדיג טויג פאַר די זעמעל. . .

צו שאפען די געהעריגע שטימונג צווישען דער אידישער באַ-
 פעלקערונג און זאמלען געלד פאַר די סטרייקער, האָט פיינבערג און
 זיינע פריינד איינגעארדענט אָפענע גאַסען מיטינגען. איינמאָל, אויף
 אַזאַ פאַרזאַמלונג איז צוגעגאַנגען אַ פּאָליציאַנט און זיך גענומען טשע-
 פען צו פיינבערג'ן אינמיטען רעדען. דער פּאָליציאַנט האָט פאַר-
 לאָנגט ער זאָל גיין מיט אים אין פּאָליציי צירקעל. פיינבערג איז
 באַשטאַנען אויף זיין רעכט צו ענדיגען די רעדע. דאָס האָט ער
 אויסגעפירט. אין פּאָליציי-צירקעל האָט ער אויסגעפונען אַז בעלי-
 בתים האָבען גע'מסר'ט צו דער פּאָליציי, אַז אויף די גאַסען-מי-
 טינגען באַליידיגט מען דעם קעניג, — אַ זאַך וואָס איז באַטראַכט
 פאַר אַ פאַרברעכען. נאַכדעם ווי פיינבערג האָט דערקלערט דעם
 צוועק פון די מיטינגען, וועלכע זיינען אַבגעהאַלטען געוואָרען אין
 אידיש, האָט די פּאָליציי ווייטער ניט געשטערט. אַט דער אומוויכ-
 טיגער אינצידענט איז דער איינציגער צוזאַמענשטויס וואָס פיינבערג
 האָט געהאַט מיט דער פּאָליציי אין ענגלאַנד. ער באַטראַכט דאָס ווי
 אַ כאַראַקטעריסטישער שטריך פון ענגלישער פרייהייט.

דער בעקער סטרייק איז געוואונען געוואָרען. די בעלי-בתים
 האָבען נאַכגעגעבען די פּאָדערונגען פון די סטרייקער. אָבער קיין
 יוניאָן איז ניט פאַרבליבען. אַט דער אומעטיגער סוף איז געווען אין
 האַרמאָניע מיט דעם גאַנג פון דער עקאָנאָמישער אַרגאַניזירונג פון די
 אידישע אַרבעטער, אין ביידע ענגליש-רעדענדיגע לענדער, צום אָנ-
 הויב פון דעם איצטיגען יאָרהונדערט. סטרייקס זיינען געוואונען גע-
 וואָרען, אָבער די יוניאָנס וואָס זיינען געבאַרען געוואָרען אין סטרייק
 — זיינען פאַרדאַרט געוואָרען; במילא זיינען די געווינסען אויסגע-
 רונען.

קאָנטאַקט מיט ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג.

אין יענער צייט האָט פיינבערג פאַרקניפט זיינע ערשטע באַ-
 ציהונגען מיט דער ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג. מאַנטשעסטער
 איז שוין געוואַקסען ווי אַ פעסטונג פון דער יונגער לייבאַר פאַרטיי.
 די אַרבעטערשאַפט דאַרטען האָט פאַרמאַגט קאַמף-טראַדיציעס און
 איז געווען פילבאַר צו פּאָליטישע און סאַציאַלע דערשיינונגען. די
 שניידער יוניאָן וועלכע איז אויף דאָס ניי אַרגאַניזירט געוואָרען, האָט
 געשיקט פיינבערג'ן, ווי איר דעלעגאַט, צום לייבאַר קאָנסיל, די
 צענטראַלע קערפערשאַפט פון די אַרטיגע יוניאָנס. דאָס זיינען געווען

בליהענדיגע יארען, פול מיט ליכטיגע האַפנונגען און הערלאַכע דער-
וואַרטונגען.

טשערמאַן פון לייבאַר קאָנסיל איז געווען פּוירסעל, אַ פּראָמי-
נענטע פּערזענלאַכקייט אין טרייד יוניאָן קאָנגרעס און אין דער ליי-
באַר פּאַרטיי. פּוירסעל איז אין מיט'ן פּון די צוואַנציגער יארען גע-
ווען טשערמאַן פּון דעם טרייד יוניאָן קאָנגרעס און האָט אויך באַ-
זוכט אַמעריקאַ. ווי די מערסטע פּירער, איז פּוירסעל געווען אַן אַר-
בעטער און זיך אַנטוויקעלט און געוואקסען מיט דעם אויפשטייג פּון
דער אַרבעטער באַוועגונג. דער לייבאַר פּאַרטיי דעפּוטאַט איז דענסמאַל
געווען וויקטאָר גרייסאָן, אַן איידעם פּון דעם רעדאַקטאָר פּון דער סאַ-
ציאַליסטישער צייטשריפט „קלאַריאָן“, אַן אויסגעצייכענטער, טעמ-
פּעראַמענטפּולער רעדנער.

דער לייבאַר קאָנסיל האָט אויסגעקליבען אַ קאָמיטעט צו צו-
גרייטען דעם ערשטען מאַי פּאַראַד. פאַר פּיינבערג'ן איז דאָס געווען
אַ פּריידיגע געשעהעניש, — זיין ערשטע נאַהנטע דערפאַרונג מיט
דעם אינטערנאַציאָנאַלען אַרבעטער יום-טוב. דער פּאַראַד איז דורכ-
געגאַנגען אין אַ געהויבענער שטימונג. די אידישע שניידער און יונגע
אידישע אַרבעטער האָבען מאַרשירט אונטער זייערע אייגענע פּאַנען.
פּיינבערג האָט זיך געפּילט גליקלאַך.

זיינע פּאַרדינסטען אין יענע יארען זיינען ניט געווען קיין
גרויסע. מער ווי 16 שילינג אַ וואַך איז געווען אומעגלאַך צו פאַר-
דינען. דערפאַר איז דאָס לעבען געווען אינטערעסאַנט און פּריילאַך.
די טעטיקייט אין קלוב און אין דער יוניאָן, דאָס גיין צו פּאַרוואַמ-
לונגען און דעבאַטען — האָט פּאַרנומען אַ סך צייט; פּונדעסטוועגען
האָט פּיינבערג באַוויזען זיך צו לערנען און לייענען.

איבסען, בערנאַרד שאַ און דער שעקספּיר טעאַטער.

ער האָט געלייענט אַ סך און ווי דער פּאַל איז מיט אַ סך יונגע
מענשען, ניט אַדעמאַל צו איבערקלייבעריש. זיין גייסטיגער האַר-
זאָנט איז געוואקסען. זיין באַקאַנטשאַפט מיט דער סאַציאַלער ליטעראַ-
טור פּון יענעם פּעריאָד האָט באַפּרוכפּערט זיין געדאַנק; און גע-
לייענט האָט ער פּון די „געהיימנישען פּון פּאַריז“, ביז די ווערק פּון
זיין ליבלינג קראַפּאַטקין, און פּון קאַרל קאוטסקי, דעם איינציגען
מאַרקסיסטישען טעאָרעטיקער, וועמען ער האָט ליב געהאַט צו לייע-
נען. קאוטסקי'ס אַנצייכנונגען פּון דער קינפּטיגער סאַציאַליסטישער
געזעלשאַפט האָט געפּונען אַן אַפּקלאַנג אין זיין האַרץ.

פיינבערג האָט אויך געשלאָנגען די אויפרייסענדיגע דראַמעס פון איבסען און די בייסענדיגע זאַכען פון בערנאַרד שאָ. איבסען האָט אַרונטערגעריסען די קאַנווענציאָנעלע רוטינע און שימעל פון דער בירגערלאַכער געזעלשאַפט; און שאָ האָט אויסגע'חזוק'ט דעם היפּאָ-קריטישען לעבענס שטייגער פון די ענגלישע מיטעל-קלאַסען. ביידע שרייבער האָבען פיינבערג'ן געהאַלטען געשפּאַנט מיט זייער בונטאַ-רישען, טראַציגען אַרויסטרעט געגען די אַנגענומענע מאַראַלישע און סאַציאַלע זייען פון רעספּעקטאַבעלער געזעלשאַפט.

דאָס איז אויך געווען די גאַלדענע פעריאָדע פון ענגלישען דראַ-מאַטישען טעאַטער. אין מאַנטשעסטער זיינען געקומען און געשפּילט אַזעלכע „שטערן" פון דער ענגלישער בינע ווי: — אוירווינג בוט, טערי א. א. פאַר די בחורים און מיידלאַך פון די שטעטלאַך פון מזרח איראפּא, איז דער ענגלישער טעאַטער וואָס האָט אויפגעפירט שעקס-פירס טראַגעדיעס, געווען אַ קולטורעלע באַרייכערונג. אין ענגלאַנד איז איינגעפירט, אַז ווען מען קומט פרי, גלייך ווי די קאַסע עפנט זיך, קריגט מען בילעטען צו ביליגערע פרייזען. די פיינבערגס און זייערע פריינט האָבען ניט געזשאַלעוועט קיין צייט. זיי זיינען גע-קומען אין טעאַטער מיט סענדוויטשעס אין די הענט און ניט אַדורכ-געלאָזט קיין פאַרשטעלונג. פאַרשטעהט זיך, זיי זיינען געזעסען אַדער געשטאַנען אויף דער אויבערשטער גאַלערע, אָבער ווען מען איז יונג, איז די אויבערשטע גאַלערע אויך גוט.

גוטער טאָן אין דעבאַטען אימפּאַנירט אים.

געווען אַ קלוב אין מאַנטשעסטער וואָס האָט געהייסען: — דער קלוב פון וואַגאַבונדען. צום קלוב האָבען באַלאָנגט אינטעלעקטואַלען און האַלבע וואַגאַבונדען. יעדען שבת זיינען געהאַלטען געוואָרען רע-פּעראַטען און דיסקוסיעס. די רעפּערענטען, באַוואוסטע פּערוואַנען, זיי-נען געקומען פון אַלע טיילען פון דער געזעלשאַפט. פון עקסטרעמע קאַנסערוואַטאָרען ביז אַנאַרכיסטען. די דעבאַטען זיינען געווען שאַרף אין אינהאַלט אָבער טאַלעראַנט אין טאָן. פיינבערג, ניט געוואוינט אויף דער אידישער גאַס צו אַזוינע מאַניערען, איז שטאַרק אימפּאַנירט געוואָרען פון דעם גוטען טאָן וואָס האָט געהערשט אין קלוב. ניט געקוקט אויף דעם טיפען מיינונג-אונטערשיד צווישען די מיטגליי-דער. אַ סך מיטגלידער פון דעם טשיקאָווען קלוב זיינען שפּעטער געוואָרען באַוואוסטע פּיגורען אין ענגלישען לעבען.

פיינבערג געדינקט אַ היציגע וואַל־קאמפאניע אין מאַנטשעסטער. ווינסטאָן טשוירטשיל, דענסטמאַל אַ מיטגליד פון דער ליבעראַלער פאַרטיי, איז געלאָפּען צום פאַרלאַמענט אין פיינבערג'ס דיסטריקט. טשוירטשיל'ס גרויסער רעדנער־טאַלאַנט האָט אים ניט געהאַלפּען; ער איז דורכגעפאַלען. צוויי קינפטיגע שטאַטסלייט זיינען געווען דעפוטאַטען פון מאַנטשעסטער, לאַיד דזשארדזש און אַסקוויט. ביידע ליבעראַלען, ביידע, שפּעטער, פרעמיערען פון ענגלאַנד. לאַיד דזשארדזש וועלכער האָט געשטאַמט פון פשוטן פּאַלק, האָט שטאַרק געשניטען די מאַכט פון לאַרדען הויז. פיינבערג האָט זיי אַלעמען געהערט. זיין דרך ארץ פאַר דער פרייהייט, טאַלעראַנץ און מענש־לאַכער חשיבות וואָס האָט דורכגעפּעדעמט אין יענע יאָרען די פּאַרטי־טישע סטרוקטור אין ענגלאַנד, איז געשטיגען. נאַטירלאַך פיינבערג'ס אויג, האָט ניט פאַרפּעלט צו באַמערקען די שלעכטע זייטען פון עקאָנאָמישען און געזעלשאַפּטלאַכען לעבען; די מאַראַלישע היפּאָ־קריטסיוואַ און אימפּעריאַליסטישע באַהערשונג, מיט וועלכער ענג־לאַנד איז באַקאַנט אין אויסלאַנד, דאַס האָט ער צוגעשריבען ווי די חסרונות בלויז פון די מיטעל קלאַסען.

אַזאַ אנערקענונג פון די בירגערלאַכע מעלות פון ענגלאַנד האָט זיך ניט אַזוי גענוי אַריינגעפאַסט אין דער אַנאַרכיסטישער לערע, פון וועלכע פיינבערג איז ווייניגסטענס פאַרמעל געווען אַן אַנהיינגער. קענטיג, די ווירקלאַכקייט איז אַפט שטאַרקער פון טעאָריע. עס איז אויך מעגלאַך, אַז דער אַנאַרכיזם איז ניט געווען אַזוי איינגעפונדע־וועט אין פיינבערג'ס געדאַנק ווי אים האָט זיך געדאַכט.

באַטראַכט זיך ווי אַ קראַפּאַטקין אַנהיינגער.

בכּלל האָט פיינבערג זיך באַטראַכט אין יענער צייט ווי אַ קראַ־פּאַטקין אַנהיינגער. באַקונינ'ס טעאָריע וועגען געוואַלדטאַט האָט אים ניט צוגעצויגען און באַקונינ'ס פּאַן־סלאַוויזם האָט אים אַפילו אַפּגע־שטויסען. קאַרל מאַרקס איז אויך געווען ווייט פון דעם געמיט, אין וועלכען פיינבערג האָט זיך געפונען. עס איז אינטערעסאַנט צו באַ־מערקען, אַז די ערשטע אידישע ראַדיקאַלען, וועלכע האַבען זיך באַזעצט אין לאַנדאָן אין די זיבעציגער און אַכציגער יאָרען פון פאַריגען יאָר הונדערט, זיינען אויך ניט צוגעצויגען געוואָרען צו מאַרקס. ליבערמאַן, ווינטשעווסקי און זיערע פריינד און אַנהיינגער, האַבען זיך מער געטולעט צו לאַווראַו און צו די איבעריגע רוסישע פּאַלקיסטען־סאַציאַליסטען ווי אויך צו די דייטשע און ענגלישע

סאציאָריסטען. אַנאַנדער גרופע איז אַוועק צו די אַנאַרכיסטען. ווינטשעוויסקי דערציילט אין זיינע דעראינערונגען, אַז ער האָט ניט געהאַלטען פאַר וויכטיג אַפילו איינמאַל צו באַזוכען מאַרקס'ן, וועל-כער האָט געוואוינט אין דער זעלבער שטאָדט. שפעטער האָט ער זיך ניט געקענט פאַרגעבען אַזאַ פאַרנען...

אין דער זעלבער צייט, איז אויך ווערט צו באַטאָנען, אַז דער אַנפאַנג פון דעם אידישען ראַדיקאַליזם אין ענגלאַנד איז געווען אַ סך ווינציגער פאַרקניפט מיט דער רוסישער רעוואַלוציאָנערער און סאציאָריסטישער באַוועגונג ווי דער פאַל איז געווען אין אַמעריקא, וואו די יונגע אינטעלעקטואַלען זיינען דערצויגן געוואָרען און זיינען פאַרבליבען הייסע אַנהיינגער פון דער רוסישער רעוואַלוציאָנערער ליטעראַטור און אירע שעפער. אין ענגלאַנד, איז די אידישע אַרבעטער באַוועגונג געווען מער מערב-איראָפּעאיש גענויגט.

פיינבערג באַוועגט פון יוגענטלאַכען אימפעט און שטאַרק צוגע-צויגען פון דער ענגלישער פרייהייט, האָט פראַבירט באַ זיך אין געדאַנק צו ציהען אַ פאַראַלעל און טאַקע אויך צו שאַפען אַ סינטעז צווישען קראַפּאָטקינס'ן לערע פון קאָאָפּעראַטיוו-פעדעראַטיווען צוואַ-מעגלעכען און די פיינע זיטען פון ענגלישען פשוט'ן פאַלק. נאָך אַרעמען איז באַ ביידע שטאַרק באַטאָנט די חשיבות פון יחיד. פיינ-בערג האָט געגלויבט אַז עס איז מעגלאַך אויפצושטעלען אַ האַרמאָניע צווישען די צוויי.*

אין יענער צייט איז פיינבערג אויך געווען דער מאַנטשעסטער קאַרעספּאָנדענט פון דעם "לאַנדאָנער אַרבעטער פריינד". דער אידי-שער וועכענטלאַכער אַרגאָן פון דער אַנאַרכיסטישער באַוועגונג.

ווען פיינבערג האָט זיך צוריקגעקערט אין לאַנדאָן איז אויסגע-בראַכען אַן אינערלאַכער קאַמף אין אַן אַנאַרכיסטישער גרופע. צוויי צדדים זיינען אויסגעוואקסען און עס האָט געהאַלטען באַ אַ שפאַל-טונג. אין אַווענט איז די גרופע וואָס האָט געוואָלט זיך אַפּשפאַלטען אַוועק מיט דער ביליאַטעק פון דעם קלוב. די קריגעריי איז פאַר-שטאַרקט געוואָרען. ביז וואָנען די צדדים האָבען באַשאַסען זיך צו פאַרלאָזען אויף קראַפּאָטקיין, ער זאָל פּסק'ענען. דער קאָמיטעט פון די צוויי צדדים איז געקומען צום אַלטען

---

* פיינבערג קען זיך ניט אַפּלויבען פון קראַפּאָטקינס גוטסקייט און אידע-אליזם. אַלע אידישע אַנאַרכיסטען האָבען אים שטאַרק ליב געהאַט. קראַפּאָטקינס הייז איז שטענדיג געווען אַפען פאַר די וועלכע האָבען געוואָלט קומען צו אים כאַטש די באַזוכען האָבען געשטערט זיין וויסענשאַפּטלאַכער אַרבעט.

אָנאַרכיסטישען געלערענטען און געבראַכט אים דעם גאַנצען ענין. איינער פון דעם קאָמיטעט האָט דערביי באַשולדיגט דעם צווייטען צד אין גנב'ענען די ביבליאָטעק.

— וואָס טוט איר חבר, האָט קראַפּאַטקין אויסגעשריען, וואָס הייסט איר רופט אָן חברים: גנבים! מען דאַרף זאָגען: „זיי האָבען גענומען, אָבער ניט גע'גנב'עט".

לואיס היימאַנ'ס דערינערונגען וועגען פיינבערג.

לואיס היימאַן, מענעדזשער פון דער קלאָק פינגשערס יוניאָן, פּאַקאַ 9, וועלכער האָט דורכגעמאַכט דעם מאָנטשעסטער פּעריאָד צוזאַמען מיט פיינבערג'ן, גיט צו די פּאַלגענדיגע שטריכען.

לויט היימאַנ'ס אַפּשאַצונג האָבען אין מאָנטשעסטער געלעבט צווישען 10 און 15 טויזענט אידען צווישען זיי עטלעכע טויזענד יונגע מענשען וועלכע זיינען געווען דער ווירקונג-געביט פון די ראַדיקאַלן. די מערהייט פון דער אידישער באַפעלקערונג איז געווען פרום און אַפּגעשטאַנען. די ראַדיקאַלע יוגענט איז געווען צוטיילט אין אַנאַר-כיסטען און סאָציאַליסטען. היימאַן איז איבערצייגט, אַז די אַנאַרכיס-טען זיינען ניט געווען גרעסער אָדער שטאַרקער פון די סאָציאַליסטען, נאָר אַ סך טומעלדיגער. ביידע ריכטונגען האָבען געהאַט קלובען. ביידע קלובן האָבען קאָאָפּערירט אין גרעסערע קולטורעלע אונטער-נעמונגען, ווי קאַנצערטען, פּאַרשטעלונגען און דאַס גלייכען.

די קלובען האָבען אַרונטערגעבראַכט רעדנער פון לאַנדאָן, ווי ראַקער, קאַפּלאַן, מאָריס מייער. זיי האָבען אויך איינגעאַרדענט קאַנ-צערטען און בעלער מיט אייגענע כוחות. פיינבערג איז געווען אַ טיכטיגער אַנטיילנעמער פון די קאַנצערטען און דעקלאַמירט אַרבע-טער און פּאַקס-לידער. באַוושאווער, עדעלשטאַדט און ראַזענפעלד זיי-נען געווען די באַליבטע פּאָעטען. בכלל איז פיינבערג געווען אַ פרייהאַכער, לוסטיגער, רירעוודיגער בחור. ער איז אויך געווען אַ טעטיגער אַנאַרכיסט. היימאַן ווידער איז געווען אַ טעטיגער סאָצי-אַליסט. זיי האָבען געהאַט צווישען זיך אַפטע און היציגע דעבאַטען. אָבער די פּערווענלאַכע באַציהונגען זיינען פּאַרבלעבען פריינדלעכע, ניט ווי אין די פּאַראַייניגטע שטאַטען, וואו אידעאָלאָגישע אונטער-שידען האָבען פּאַראַורזאַכט פּערווענלאַכען ברוגן און אפילו שנאה. היימאַן שרייבט צו אַט דעם פּערווענלאַכען טאַלעראַנץ צו דער בע-סערער געזעלשאַפּטלעכער לופט וואָס האָט געהערשט אין ענגלאַנד.

יוגענט אינטערנאציאנאליסטיש געשטימט.

די יוגענט איז געווען פאקטיש איזאלירט פון דעם רעליגיעזען גייסטיגען לעבען פון דער מערהייט אידען. אויפצוהאלטען איר וויר-קונג קרייז און זיך אויסצולעבען קולטורעל, האָט די יוגענט געמוזט אָנהאַלטען אַ טיכטיגע קולטור־טעטיקייט.

צווישען דער ראַדיקאַלער יוגענט זיינען אין יענער צייט ניט געווען קיין ציוניסטען. דער ראַדיקאַלער עולם איז בכלל געווען אינ-טערנאציאנאליסטיש געשטימט. איינמאל האָט דער קלוב אַרונטערגע-בראַכט חיים וויצמאַן צו אַ לעקציע. וויצמאַן איז דענסטמאַל געווען אַ יונגער פּראָפּעסאָר אין מאַנטשעסטער און אַ באַקאַנטער ציוניסט. וויצמאַן'ס לעקציע איז געווען דער אויסדרוק פון טאַעראַנץ וואָס האָט געהערשט אין די ראַדיקאַלע קרייזען. די פּריינדלעכע באַ-ציהונגען צווישען די אַנאַרכיסטען און סאָציאַליסטען זיינען אויפגע-האַטען געוואָרען אפילו נאָך דעם דורכפאַל פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע. ניט געקוקט אויף די ליידענשאַפטלעכע דיסקו-סיעס וועלכע פאַרטיי איז שולדיג אין דעם דורכפאַל.

די שטיינער אין דעם קאפען מאכער סטרייק.

פיינבערג, זיין פרוי און היימאן דערמאָנען זיך אָן דעם סטרייק פון די קאפען מאַכער וואָס האָט אויפגערודערט די אידישע באַפעלקערונג אין מאַנטשעסטער. דער סטרייק איז פאַרגעקומען נאָך פאַר דעם בעקער קאַמף.

ווען דער סטרייק איז אויסגעבראַכען, איז די בעלי-בתיים געלונגען צו קריגען אַ ביסעל סטרייק־ברעכער. די סטרייקער און זייערע פּריינד האָבען דאָס ניט געקענט צוועהן און דולדען. געשלעגען זיינען געווען אַ טעגלעכע דערשיינונג. פיינבערג האָט ניט איינמאַל געקראָגען אָן אונטערגעשלאָגענע אויג, (אָזוי דערצייילט היימאן.) מרס. פיינבערג האָט צוגעגעבען נאָך אָן אינצידענט. איינמאַל אַ פאַרנאַכט האָבען זיי אָפּגעוואָרט די סטרייק־ברעכער באַם פאַרלאָזען אַ שאַפּ. איר „פונקציע“ איז באַשטאַנען אין אויפהויבען די שטיינער; און פיינבערג'ס, — צו וואַרפען זיי אויף די סקעבס...

אין 1910 האָט פיינבערג חתונה געהאַט מיט נעלי. זייער ערשטער זון איז געבאָרען געוואָרען אין מאַנטשעסטער. דער אויסוואַנדערונגס פּיבער וואָס האָט אַרומגעכאַפט אַ סך אויס-געוואַנדערטע אין ענגלאַנד, האָט אים ניט אויסגעלאָזט. די

פיינבערגס פארלאזען מאנטשעסטער און קומען אין לאַנדאָן.
נאָך עטלאַכע מאָנאַטען פון אַרומדרעהען זיך אין דער ענגליש-
שער הויפטשטאָדט, בעמען זיי אַ שיף קיין אמעריקא. אין ניו-
יאָרק האָבען זיי געלאַנדעט אין יודי 1912.

פינפטער קאפיטעל

אין ניו-יאָרק.

ערשטער איינדרוק פון ניו-יאָרק ניט קיין גינסטיגער. — ביינקט נאָך ענג לאַנד און טראַכט פון הייד פאַרק. — די פיינע האַנדלונג פון לאַקאַל איינס. — סאָול מעץ אַ האַרטער טשערמאַן. — קריגט דערמוטיגונג צו ווערען טעטיג אין דער יונגאַן. — באַקאַנטשאַפט מיט דובינסקי אין קאַאָפּעראַטיווען רעס־טאָראַן. — זוכט יושר באַ טעמעני פּאַליטישען. — גיט זיך אַפּ מיט יונגאַן אַרבעט.

אַונזער ניו-יאָרק האָט אין אָנהויב ניט געמאַכט קיין

גינסטיגען איינדרוק אויף פיינבערג'ן, ער איז ניט געקומען אַהער פון אַ קליין שטעטעלע אין מזרח אייראָפּא. די ענגלישע הויפטשטאָדט איז אויך ניט קיין פאַרוואַרפענער ווינקעל; פונדעסטוועגען האָט דער טומעל און גערודער, וואָס איז אַן אַרגאַנישער טייל פון ניו-יאָרק, אים איבערראַשט און אַ ביסעל דערשראַקען. דער ראַשיגער פאַר־קער אויף די גאַסען און דאָס איילעניש פון די פאַרבייגייער האָט אים פאַרוואונדערט.

— וואוהין איילען זיך אַזוי די מענשען, האָט ער זיך געפרעגט, וואָס טראַגט זיי מיט אַזאַ אימפעט? פיינבערג האָט געהאַט דעם איינדרוק אַז די ניו-יאָרק'ער ווילען אַנטלויפען פון עטוואָס און פון ערגעץ. אין ענגלאַנד איז ער ניט געוויינט געווען צו אַזאַ איילע־ניש. אים האָט זיך געדאַכט אַז דער איינצעלנער מענש ווערט דאָ פאַרלאָרען און דאָס האָט אים באַאומרוהיגט. אויך די הימעל־קראַצער האָבען געשטאַכען זיינע אויגען מיט זייער משונה'דיגער הויך וואָס רייסט זיך צום הימעל. אין לאַנדאָן ווייסט מען ניט פון אַזעלכע הויכע געביידעס.

אַט דער ערשטער ניט גינסטיגער איינדרוק פון טומעלדיגער, איילענדיגער ניו-יאָרק איז ניט באַשריינקט געווען אויף פיינבערג'ן. די מערסטע יונגע אימיגראַנטען האָבען געהאַט אַן ענדלאַכען ערשטען איינדרוק. עס האָט געדויערט אַ שטיקעל צייט ביז וואָנען זיי האָבען באַוויזען זיך צוצופאַסען צום שנעלען אימפעט וואָס באַוועגט ניו־יאָרק. פיינבערג האָט די ערשטע צייט געביינקט נאָך מאַנטשעסטער און נאָך ענגלאַנד און אַפילו ערנסט געטראַכט וועגען פאַרען צוריק

אהין. איז ער אויך אין דעם געפיל ניט געווען דער איינציגער ; אַ סך פון די איינוואנדערער האָבען דורכגעמאַכט דעם זעלבען געראַנגעל און בענקשאַפט נאָך דער אַלטער היים.

ערשטער שריט אין ניו-יאָרק.

פיינבערג'ס ערשטער שריט אין דער נייער וועלט איז געווען אַ בונטאַרישער און האָט אָפּגעשפּיגעלט זיין צוגאַנג צו זאַכען אין יענער צייט. באַם אַרונטערגיין פון שיף האָט דער פּאַרטרעטער פון דער „האַיאָס“, לויט זיין שטייגער מיט „גרינע“, צוגעבונדען אַ קאַרטע צו פיינבערג'ס לאַפעל און אים אָנגעזאָגט צו וואַרטען אין אַ ווינקעל ביז וואַנען ער וועט צונויפּזאַמלען די אַנדערע אידישע אימיגראַנטען. פיינבערג'ס שטאַלץ און אַנאַרכיסטישע דערציהונג האָט רעוואָלטירט געגען אזא „ביוראַקראַטישער“ באַהאַנדלונג. דאָס קאַר-טעל אויפן לאַפעל האָט אים דערנידעריגט ; האָט ער זיך צוקריגט מיט דעם האַיאָס-פּאַרטרעטער און איז אַרויס אין גאַס אָן שוין און אָן פּראַטעקציע. פיינבערג שמייעלט ווען ער דערמאַנט זיך אָן דעם אינצידענט. נאַטירלאַך זיין קענטעניש פון ענגליש האָט אים געמאַכט צו פילען זיכערער, ווען ער אַליין האָט באַטראַטען די גאַסען פון ניו-יאָרק צום ערשטען מאל.

פיינבערג האָט מיטגעבראַכט מיט זיך אַ וואַרעמע רעקאַמענדאַציע פון דער ענגלישער שניידער יוניאָן. ער איז אַוועק אין לאַקאַ 17 ריפער מאַכער יוניאָן און דאַרטען האָט מען אים געשיקט צו לאַקאַל איינס, קלאָוק אַפּערייטאָרס יוניאָן. די מיטגלידערשאַפט קאַמיטע פון לאַקאַל איינס האָט אים גוט אויפגענומען. זיין יוניאָן ביכעל און רעקאַמענדאַציע פון מאַנטשעסטער איז אים בייגעשטאַנען. ער איז אַריינגענומען געוואָרען אין דער יוניאָן אָן איינטריט געלד. פאַר פיינבערג'ן איז דאָס געווען ניט קיין קליינער אויפטו. דאָס איינטריט געלד דענסמאַל איז געווען גאַנץ הויך און פיינבערג וואָלט געהאַט היבשע שוועריקייטען אין אויסצאלען דאָס געלד. אָט די האַנדלונג באַטראַכט פיינבערג פאַר אַ שענהעם אויסדרוק פון אַרבעטער סאַלי-דאַריטעט. עס האָט געדויערט זייער ווייניג צייט, און דער אימיגראַנט פיינבערג איז געוואָרען טעטיג אין לאַקאַל איינס, אַ לאַקאַל, וואָס האָט פאַרנומען דעם ערשטען פּלאַץ אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן און אַפילו אין דער אינטערנאַציאָנאַלער ; און איז געווען דער קוואַל פון הייסע און שטורמישע געשעהענישען וואָס האָבען אויפגעטרייסעלט די גרויסע אַרגאַניזאַציע.

א ווארט פון א יוניאן וועטערן וועגן פיינבערג.

איך גלויב ביי דער געדעגעהייט פאסט זיך צו בריינגען עטלעכע ווערטער פון א באגריסונג פון א קלאקמאכער צו פיינבערג'ס פופציג יאריגען יוביליי וואס איז געפייערט געווארען מיט ערף יאר צוריק אין פאס-אנדזשעטעס. דער קלאקמאכער — פ. באביטש, איז געווען פארזיצער פון מיטגלידערשאפט קאמיטע פון פאקא איינס וואס האט אויפגענומען פיינבערג'ס אפליקאציע. זיין קורצע אפשצונג גיט צו א פאר שטריכען צו פיינבערג'ס כאראקטער און אויפירונג אין יענער צייט.

„צו אונזער קאמיטע — שרייבט ל. באביטש — איז געקומען א יונגער מאן מיט א יוניאן'בוך און רעקאמענדאציע בריוו פון דער ענגלישער קלאק-מאכער יוניאן. פון זיין ערשטער דערשיינונג פאר אונז האבען מיר גלייך געזען אז דאס איז א מענטש מיט אידעאלען.
„עס איז קיין סוד נישט, אז איוראעל פיינבערג איז צו אונז אריינגעפארען אויף אן אנארכיסטישען פערדעל. זיין ערשטע רעדע אין דער יוניאן איז געווען א רעוואלוציאנערע. ער איז מיט קיין זאך נישט געווען צופרידען, אלץ האט ער קריטיקירט, אלץ האט ער געוואלט אויסבעסערען. ער איז געווען איינער פון די ערשטע וואס האבען גענומען אפשאפען דאס אלטע, דאס אזוי צו זאגען פארשימעלטע. עס איז אמת אז ער האט זיך ביסלאכויז אפגעקילט און גענומען ווערען א פראקטישער מענטש. אבער דאס האט אים געדויערט א היבש ביסעל צייט.

„איך געדענק דעם קאמף וואס פיינבערג האט געהאלפען פירען אין דער יוניאן איבער דר. יצחק אייזיק הורוויטש. ער איז שוין דענסטמאל געווען א ביסעל אויסגעגרינט. ער האט ארויסגערופען רעספעקט מיט זיין קאלטען אויסגערעכענטען שכל און פירערשאפט. איך האב מיט אים מיטגעארבעט ווען ער איז געווען פרעזידענט פון דזשאנט באארד און שפעטער דזשענעראל מענעדזשער.“

אין די עטלעכע שורות פון א רענק און פייל טוער זעט מען די עוואלוציע וואס פיינבערג האט דורכגעמאכט אין אמעריקא. דאס איז געווען די עוואלוציע פון א סך יונגע ענטוואקסטן, וואס האבען זיך אריינגעווארפען אין דער טרייד יוניאן באוועגונג. די הארטע דערפארונג האט זיי אויסגעניכטערט. זיי זיינען געווארען פראקטישע טוער. פ. באביטש איז דורכאויס טרעפלאך ווען ער שרייבט ווייטער אין זיין באגריסונג, אז פיינבערג באפאנגט צו די מענשען וואס זיינען קיינמאל נישט צופרידען מיט די אויפטואונגען וואס זיי האבען דערגרייכט, אלעמאל ווילען זיי עטוואס „בעסערס“. צו וועלען ארע-מאל עטוואס בעסערס איז פיינבערג'ס וועג אין דער קלאקמאכער

יוניאן און אין דער אַרבעטער באַוועגונג בכלל. דאָס איז זיין פונדאָ-
מענטאַלע מעלה.

קריגט דאָס ערשטע מאָל דאָס וואָרט באַ אַ מיטינג.

באַראַקטעריסטיש איז אויך געווען דער אופן ווי אַזוי פיינבערג
איז אַריינגעוואָרפֿען געוואָרען אין יוניאָן טעטיגקייט. אַנגעהויבען האָט
עס זיך מיט זיין שוועריקייט צו קריגען אַ וואָרט אויף איינעם פון די
אַלגעמיינע מיטינגען פון פֿאַקאָל. פֿאַקאָל איינס איז געווען דאָס נעסט
פון אַלע ראַדיקאַלע באַוועגונגען אין דער יוניאָן און אין דער אינטער-
נעשאַנאַל. די אַלגעמיינע מיטינגען האָבען צוגעצויגען גרויסע מאַ-
סען קלאָק-אַפּערייטאָרס. אויך פירער פון דער אינטערנעשאַנאַל זיי-
נען געקומען צו די מיטינגען. אויף איינעם פון יענע סעקשאַן מיטינג-
גען איז פאַרהאַנדעלט געוואָרען די פּראָגע פון „אויט-אַו-טאָן“. די
פּראָגע איז שוין דענסמאַל אַנגעהויבען אויסצואוואַקסען ווי אַן ערנסטע
פּראָבלעם פאַר די ניו-יאָרק'ער קלאָקמאַכער וועלכע האָבען געזעהן
ווי זייערע באַנדלאַך „קאַטשען“ זיך אַוועק אין די קליינע שטעדט
אַרום ניו-יאָרק וואו עס הערשט ביליגע, ניט-יוניאָן אַרבעט.

סאָר מעץ איז געווען טשערמאַן פון יענעם מיטינג. פיינבערג
האַט זיך אויפגעשטעלט און געבעטען דאָס וואָרט. ווי אַ נייער מענש
איז אים די זאך ניט קלאָר געווען. סאָל מעץ האָט אָבער געפירט
דעם „טשער“ (דעם פאַרזיץ) מיט אַ שטאַרקער האַנט. אויף פיינ-
בערג'ס העפֿלאַכער אַנפּראָגע האָט מעץ אויף זיין שטייגער אַ דונער
געגעבען: **סייט דאָן!** (זעץ זיך אַוועק!) אין ענגלאַנד איז פיינ-
בערג ניט געוואוינט געווען צו אַזאַ גראַבער באַהאַנדלונג מצד אַ
פאַרזיצער. האָט ער אַ צווייטען מאָל געבעטען דאָס וואָרט און באַ-
קומען צוריק נאָך אַ שטאַרקערען סייט דאָן! פיינבערג איז געוואָרען
אויפגערעגט.

אַ קלאָקמאַכער וואָס איז געזעסען פֿעבען פיינבערג'ן, האָט
געאַסען אויף אויפן פיייער מיט אַ חוזק באַמערקונג: אַט אַזוי ווערען
די מיטגלידער באַהאַנדעלט. בלויז די באַאַמטע קענען ריידען אויף
מיטינגען. מער האָט מען ניט באַדאַרפט. פיינבערג'ס בונטאַרישע
דערציהונג האָט צוהיצט זיין בלוט. ער האָט גענומען פאַדערען דאָס
וואָרט אין אַן אויפגערעגטען קול. מעץ האָט זיך ניט אונטערגעגעבען
און געקלאַפט מיט דעם האַמער. אָבער פיינבערג האָט זיך שוין ניט
געקענט אַפּשטעלען. ער איז צוגעגאַנגען צו דער פֿלאַטפּאַרמע. אין
זאָל איז אויסגעבראַכען אַ טומעל. דעם עולם איז געפעלען געוואָרען

די טראַציגע האַלטונג פון דעם אומבאַקאַנטען. געשרייען האָבען זיך
געטראָגען: „פֿאַזט אים ריידען“!
מעץ האָט נאָכגעגעבען און פיינבערג האָט פון דער פֿלאַטפֿארמע
געהאַלטען אַ קורצע רעדע פֿול מיט שאַרפע אויסדרוקען און סאַר-
קאַסיש אין טאָן.

באַקאַנט זיך מיט דייוויד דובינסקי.

נאָכ'ן מיטינג איז פיינבערג אַרומגערינגעלט געוואָרען פון אַ
גרופע אַקטיווע קלאָקמאַכער, וועלכע האָבען אים באַגריסט פֿאַר זיין
מוט און זיך געוואָלט מיט אים באַקענען. צווישען זיי זיינען געווען:
מ. י. אַשביץ, וואַגנער און דער אַלטער פֿעווענטאַל* זיי האָבען אים
דערמונטערט צו ווערען טעטיג אין דער יוניאָן. פיינבערג האָט
דענסמאָל געאַרבעט אין איינעם פון די גרעסטע שעפער, דורסט און
רובין אויף גריין סטריט. דאָרטען האָבען געאַרבעט קרוב 800
קלאָקמאַכער. קיין גוטער אַרבעטער איז ער ניט געווען אָבער אַ
שנעלער. עס האָט ניט געדויערט קיין פֿאַנגע צייט און פיינבערג איז
געוואָרען טשערמאַן פון שאַפ. דאָס האָט אים געבראַכט אין נאָהענטע
באַציהונג מיט דער יוניאָן העדקוואַדערס און מיט די יוניאָן באַאַמטע.
פון די פֿעצטע האָט אויף אים געהאַט אן איינפלוס דער פֿאַרשטאַרבע-
נער פ. קאַפלאָוויטש. זיין העפליכקייט און סאָלידקייט האָט גע-
מאַכט אויף פיינבערג'ן אַ גוטען איינדרוק. עס האָט אים דערמאַנט
אַן די ענגלישע יוניאָן-טוער. קאַפלאָוויטש האָט איינגע'טענה'ט מיט
אים צו פֿאַרגעסען ענגלאַנד און זיך איינשפאַנען אין דער היגער
אַרבעטער באַוועגונג.

אין יענער צייט האָט ער זיך באַקאַנט מיט דייוויד דובינסקי,
איצט פרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנאַל. זיי האָבען זיך געטראָפֿען
אין קאַפּעראַטיווען רעסטאָראַנט אויף צווייטער עוועניו וואו דער
יונגער דובינסקי איז דאָן געווען אַקטיוו. דער רעסטאָראַן איז געווען
די פֿעצטע קאַפּעראַטיווע אונטערנעמונג, באַשאַפֿען און אויפגעהאַלטען
פון אידישע ראַדיקאַלען. אין פיינבערג'ן האָט נאָך געדערמעלט די
ליבע צו ענגלאַנד. ער האָט זיך נאָך אַפֿי אַרומגעטראָגען מיט'ן

* מ. י. אַשביץ האָט אַ קליינע אויסבעסערונג: ער איז ביי יענעם סעק-
שאַן מיטינג ניט געווען. זייער באַקאַנטשאַפֿט איז פֿאַרגעקומען ווען פיינבערג
איז אינסטאַלירט געוואָרען אַלס מיטגליד פון דער עקזעקוטיווע פון לאַקאַל איינס,
דעם 30טען דעצעמבער, 1912.

געדאנק צוריקצופארען דארטען. דובינסקי פונקט ווי קאפלאוויטש האָט אים שטאַרק אָפּגערעדט. אין דער קאָטערס יוניאָן פֿאַקאָר 10. וואו דובינסקי איז געווען אַ מיטגליד, איז דענסמאָל געווען אַ קאָנ-סערוואַטיווע אַדמיניסטראַציע און דובינסקי דער סאַציאַליסט האָט געוואָלט וואָס מער ראַדיקאַלע טוער אין דער קלאָקמאַכער יוניאָן. קאפּלאַוויטש ווידער האָט אין פּיינבערג'ן געזעהן אַ שטריינג אַרענט-פֿאַכען מענש, אָן צושפּיצטע אַמביציעס פון פּירערשאַפט זוכעניש.

באַשליסט צו פאַרבייבען אין אַמעריקאַ.

וואָס און ווער האָט געווירקט איז שווער צו זאָגען. פּיינבערג האָט אויפגעגעבען דאָס טראַכטעניש וועגען צוריקפאַרען אין ענג-לאַנד. ער האָט אינערלאַך שלום געמאַכט מיט אַמעריקאַ און זיך אָפּגעגעבען מיט יוניאָן טעטיקייט. די צייט אין דער קלאָקמאַכער יוניאָן איז, מילד גערעדט, געווען אַ הייסע. פאַר אַ מענש מיט אַ שטאַרקען געזעלשאַפטלאַכען חוש, איז געווען אַ סך אַרבעט און נאָך מער געלעגנהייט צו קעמפען פאַר זאַכען אין וועלכער איינער גלויבט טיף און הייס.

דער אינצידענט מיט שטעלען אַ פּראָגע אויף דעם מיטינג פון פֿאַקאָר איינס איז פּאַרגעקומען כמעט אין דער זעלבער צייט, ווען פּיינבערג האָט זיך אָנגעשטויסען אויף אַ צווייטען פּאַל וואָס איז דענסמאָל געווען כאַראַקטעריסטיש פאַר דעם פּאַליטישען לעבען פון ניו-יאָרק.

איינמאָל גייענדיג אויף דער איסט-סייד האָט פּיינבערג געזעהן אַ גאַסען-מיטינג. געווען איז דאָס אין דער צייט פון אַ וואָל קאַמ-פּאַניע. דער רעדנער, אַ טעמעני האָל קאַנדידאַט פאַר אַ אַמט, האָט „געבראַקט“ זיין סחורה מיט דער זעלבסט-זיכערקייט פון אַ כיטצען פּאַליטישען. דאָס איז געווען פּיינבערג'ס ערשטע דערפאַרונג מיט אַ וואָל-מיטינג אין דער נייער וועלט. ער האָט זיך אָפּגעשטעלט צו הערען. די רעדע איז אים נאַטירלאַך ניט געפּעלען געוואָרען, און אויפן ענגלישען שטייגער האָט ער געשטעלט דעם רעדנער אַ פּראָגע. דער טעמעני האָל קאַנדידאַט האָט געזאָגט אַז ער וועט ענטפּרען צום סוף פון דער רעדע. אויף פּיינבערג'ס איבערראַשונג, האָט דער רעדנער צום סוף אָנגעטאָן דאָס מאַנטעל און גענומען אוועקגיין. פּיינ-בערג האָט אים ניט אָפּגעלאָזט און באַשטאַנען אויפן צוגעזאָגענען ענטפּער. אַ הויכער פּאַליסמאַן איז צו אים צוגעגאַנגען און דערקענענ-דיג פון פּיינבערג'ס אַקצענט, אַז ער איז ניט קיין היגער, האָט ער

אים שטריינג געפרעגט פון וואנען קומט ער ? פיינבערג האט גאנץ נאאיוו געענטפערט : פון ענגלאנד.

„טראג זיך אפ פון דאנען“ האט דער „קאפ“ געווארענט. „פארעי-נערס“ (אויסלענדער) האבען זיך ניט וואס צו מישען אין אונז זערע מיטינגען. אזא ערשטע באקאנטשאפט מיט ניו-יארקער פאלי-טישע מנהגים, איז ניט געווען צום הארצען דעם „גרינעם“ פון ענגלאנד.

פיינבערג געדיינקט נאך א קליינע אנטוישונג וואס ער האט גע- האט די ערשטע צייט אין אמעריקא. אב. ביזנא, דענסמאך טשיעף קלערק, פון דזשאנט באארד, האט געהאלטען א לעקציע : — „טרייד יוניאניזם און סאציאליזם“. אלע פני פון דער יוניאן זיינען אנוועזענד געווען. ביזנא איז אנגעשטעקט געווען מיט דעם שמאלען אמעריקאן פעדעריישאן און לייבאר בליק אויף טרייד יוניאנס. די לעקציע האט פיינבערג'ן געוואלטיג ענטוישט. — כאטש ער האט געהאט דרך ארץ פאר ביזנא'ס ארענטלאכקייט און זיין לאנג-יאריגע דינסט אין דער ארבעטער באוועגונג. פיינבערג האט ניט געקענט באגריפען דעם אלטען אמעריקען פעדעריישאן און לייבאר צוגאנג צום טרייד-יוניאניזם. אויף דער לעקציע האט ער זיך באקענט מיט דזשארדזש ווישניאק. ביידע זיינען פארבליבען אינטימע פריינד, כאטש זייערע וועגען האבען זיך שפעטער עטלאכע מאָ דורכגעקרייזט פאליטיש און אפילו טרייד יוניאניסטיש.

פיינבערג'ס טעטיגקייטען אין לאקאל איינס האט געצויגען די אויפמערקזאמקייט פון די אפרייטאָרס. ענדע 1912 איז ער דערווילט געווארען אין דער עקזעקוטיוו באארד (פארוואלטונג ראט) פון לאקאל. אין 1914 ווערט ער געשיקט אלס א דעלעגאט פון לאקאל צום דזשאנט באארד. זיין לעבען איז ענג פארבונדען געווארען מיט דעם גורל פון דער קלאוקמאכער יוניאן און פון דער אינטערנעשאנאל. אט דער ענגער בונד איז געוואקסען מיט דעם גאנג פון די יארען.

זעקסטער קאָפיטעל.

די קלאָקמאַכער יוניאָן.

די יוניאָן נאָך דעם גרויסען גענעראַל סטרייק פון 1910. — סוועטשאַפּ אָפּגעשאַפּט, אָכער רייבונגען מיט באַלעבאַטיס מערען זיך. — פּראַטאַקאַל אַרבעט ניט ווי דערוואַרטעט. — באַלעבאַטיס צו קריגעריש. — עלטערע פירער ווילען ניט אויפרייסען באַציהונגען מיט באַלעבאַטיס. — אינגערע טוער שטיצען דר. הורוויטש. — פיינבערג צווישען סטראַטעגיקער פון דר. הורוויטש צד. — באַקאַנטשאַפּט מיט ב. שלעזינגער. — העלפט פאַרטיידיגונג פון א.וו.ו. — סטרייקפירער פון לאַרענס און פעטערסאָן. — ש. יאַנאַווסקי, עמאַ גאַלדמאַן און א. בערקמאַן.

איזראַעל

די יוניאָן נאָך דעם אויסברוך פון דעם גרויסען רעוואַלוציע — דער היסטאָרישער גענעראַל סטרייק פון די קלאָקמאַכער פון 1910. געטראַפּען האָט ער די נאַכוויינישען פון דעם גרויסען זיג; צו זיין פונקטלאָך, די ווייטאַגען פון ראַשיגען וואוקס.

ווייניג מענשען אין דער אַרבעטער באַוועגונג האָבען ערב יודי, 1910, געהאַט בטחון אַז די צענדליגער טויזנדער קלאָקמאַכער, דער גאַר גרעסטער טייל פון זיי אידען, וועלען אויפשטיין און מאַכען אַ סוף צום שאַנד און הפּקר פון סוועטשאַפּ. נאָך ווינציגער האָבען זיי געקענט פאַראויסזעהן, אַז די קלאָקמאַכער, צופיצעלט און צוברע- קעלט און אַן אינדוסטרי פון קאַפּריזער מאַדע, וועלען לעגען דעם גרונדשטיין פאַר אַ נייעם העכערען טיפּ טרייד יוניאָן ווי די אַרבעטער אין אַמעריקאַ האָבען געוואוסט אין יענער צייט. צווישען די געציילטע אַפטימיסטען איז געווען מייער לאַנדאָן, לאַיער און איבערגעגעבענער פריינד פון דער יונגער קלאָקמאַכער יוניאָן.

דער אַלגעמיינער סקעפטעציזם אין ראַדיקאַלע קרייזען האָט גע- שטאַמט פון די אומצייליגע, יאַרען לאַנג ניט געלונגענע, פאַרוזכען אויפצוהאַלטען שטאַנדהאַפטיגע טרייד יוניאָנס צווישען די קלאָק- מאַכער. די ערשטע באַוועגונגען צו אַרגאַניזירען קלאָקמאַכער האָבען געהאַט אַ קורצען קיום, ניט קוקענדיג אויף די אַנשטריינגונגען פון די אַרגאַניזאַטאָרען. אַנגעהויבען האָבען נאָך די אירלענדער פון די „נייטס אָוו לייבאַר“ (ריטער פון אַרבעט) אין 1882. אין 1886, אין יאַר פון אַרבעטער שוואונג און מיליטאַנטישקייט האָט עס אויסגעזעהן

אז די קלאָקמאַכער, פאַרכאַפט פון דעם אויפשטייג פון מיליאָנען אַרבעטער, וועלען אונטערשטעלען אַ פעסטען פונדאַמענט אונטער זייער יוניאָן. אויסגעלאָזט האָט זיך אַנדערש: די רעאַקציע וואָס איז אויסגעבראַכען אין לאַנד, נאָך דער היי־מאַרקעט טראַגעדיע, האָט פאַרטרונקען אויך די יונגע קלאָקמאַכער אַרגאַניזאַציע.

אַזוי האָט זיך געצויגען מיט אַ סך אַרױפ'ס און אַרונטער'ס אין פאַרלױף פון יאָרען. יוניאָנס זיינען שנעל אויפגעקומען און שנעל אומגעקומען. סטרייקס זיינען געוואונען געוואָרען, אָבער די יוניאָנס האָבען זיך ניט געקענט האַלטען נאָך דעם געווינס; איז במילאָ דער געווינס אויך שנעל אויסגערונען.

דער נייער מענשען-מאַטעריאַל ברעכט דורך די וואַנט.

דערווייַל איז דער סוועט שאַפּ געוואקסען און זיך אויסגעשפּרייט. האַלדז־שניידענדיגע קאַנקורענץ צווישען די באַלעבאַטיג גופא און צווישען די אַרבעטער האָט געשאַפען אַן אונערטרעגלאַכע לאַגע. די פאַרדינסטען זיינען געווען קלעגלאַכע. כאָאָס און דעמאָראַליזאַציע איז געשטיגען. ערשט מיט'ן אָנקומען פון דער צווייטער מאַסען אימיגראַציע, נאָכן דורכפאַל פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע 6—1905, האָבען די טוער פון די קלאָקמאַכער פאַך־יוניאָנס, מער סקעלעטאַנען ווי יוניאָנס, באַקומען נייעם מוט. די צווייטע מאַסען אימיגראַציע האָט געבראַכט צו די ברעגען פון ניו־יאָרק מענשען וועל־כע זיינען שוין געווען אָנגעשטעקט מיט'ן עלעמענטאַרען גייסט און געדאַנק פון דער אַרבעטער באַוועגונג. אַרבעטער וועלכע האָבען דורכגעמאַכט די הויכע כוואַליע פון רעוואָלוציע אין צאַרישען רוס־לאַנד אויך די אימיגראַנטען וועלכע זיינען אָנגעקומען פון עסטרייך־אונגאַרן, רומעניע א. פ. א. האָבען שוין פאַרמאָגט אַ שטיקעל באַקאַנט־שאַפט מיט אַרבעטער אַרגאַניזאַציעס.

דער נייער און פרישער עלעמענט איז געוואָרען דער אינסטרומענט, וועלכען די עלטערע, גרופע וועטעראַנען, א. ראַזענבערג, דוש. דייטש, ס. פאַלאַקאָף, מ. זיגמאַן, דוש. ווישניאַק, א. א., האָט באַנוצט, כדי אויפצוהויבען די גרויסע מאַסע קלאָקמאַכער פון זומפּ פון סוועט שאַפּ און זי אַרויסצופירען אויף דעם ברייטען וועג פון אַרגאַ־ניאַציע און מענטשלאַכע באַדינגונגען.

דער וואונדער איז געשען: דער רוף צום גענעראַל סטרייק, דער ערשטער אַלגעמיינער אַרויסטרעט פון קרוב צו זעכציג טויזענד קלאָקמאַכער, האָט אין אַ פאַר טעג אויסגעליידיגט אַלע שעפּער. די

פיבערישע ענטוויאָסטישע פאַרברייטונגען וואָס זיינען געמאַכט געוואָרן רען אין אַ קורצער צייט האָבען געבראַכט די גרעסטע פּרוכט. אַ פּאַר טויזענד יונגע קלאָוקמאַכער האָבען מיט זייער באַגייסטערונג און אַנטשלאָסענקייט מיטגעריסען די גרויסע מענשען־מאַסע וואָס איז שווער געווען צו רירען פּריהער. נאַטירלאַך די אונערטרעגלאַכע פּאַגע האָט געפּאַדערט אַזאַ איבערברוך. די אַביעקטיווע באַדינגונגען זיינען רייף געווען פּאַר אַזאַ געוואַנטען שריט. פּונדעסטוועגען אָן דעם נויטיגען מענשען־מאַטעריאַל, אָן דעם טיפען גלויבען אין די כּוחות פּון די קלאָוקמאַכער מיט וועלכען די ראַזענבערגס, פּאַליאַקאווס און זיגמאַנס זיינען געווען דורכגעדרונגען, וואָלט אַזאַ גרינדלאַכע איבער־קערעניש געווען אומעגלאַך.

די וועה געבורטען פון קאַלעקטיווען אַפּמאַך.

דער גענעראַל סטרייק איז אַרויסגערופּען געוואָרען אויף צוויי באַטאַג, יולי דעם 7־טען. פּון אָנהויב האָבען די פּאַבריקאַנטען ניט גענומען די זאַך צו ערנסט. אָבער גאַנץ שנעל האָבען זיי זיך אַרומ־געזעהן, אַז דער גענעראַל סטרייק איז זייער אָן ערנסטער ענין. זיי האָבען פרובירט די אַלטע מעטאָדען פּון העצען די עפענטלאַכע מיינונג מיט דעם געשריי: „אַגיטאַטאָרען בונטעווען!“ אָבער דאָס איז ניט געווען ווירקזאַם. די עפענטלאַכע מיינונג איז געשטאַנען אויפן צד פּון די סטרייקער. דאָס איז געוואָרען אַ וויכטיגער פּאַקטאַר. די וואונדערבאַרע האַלטונג און סאַלידאַריטעט פּון די קלאָוק־מאַכער טראָגן דעם הונגער וואָס האָט זיי געקוקט אין די אויגען, די אַקטיווע אַריינמישונג פּון סעמועל גאַמפּערס, פרעזידענט פּון דער אַמעריקען פעדעריישאַן אָו לייבאַר און פּון עטלאַכע פּראַמינענטע געזעלשאַפּטלאַכע טוער האָט געבראַכען די האַרטנעקיגקייט פּון די באַלעבאַטים.*

דעם צווייטען סעפטעמבער איז דער סטרייק געווען געענדיגט

(* דער פּאַרשטאַרבענער לואיס ד. בראַנדייס איז געווען זעהר טיכטיג אין שליסטען דעם סטרייק. דאָס האָט ער געשאַפּן די פּאַרמולע פּון „פרעפּערענשעל יוניאָן שאַפּ“ און די אינסטיטוציע פּון „שאַפּ טשערמאַן“. בראַנדייס איז אויך געווען דער פּאַרטעטער אין דער באַרד אָו אַרביטריישאַן וואָס דער „פּראַ־טאַקאַל“ האָט אויפגעשטעלט. דאָס איז די גאַר ערשטע אַרביטריישאַן קערפּער־שאַפּט אין אַמעריקאַ.

און געוואונען. די קלאָקמאַכער האָבען זיך צוריקגעקערט אין די שפּעטער מיט אויפגעהויבענע קעפּ.

דער קלאָקמאַכער סטרייק איז געווען דער ערשטער אין אַמע-
ריקאַ, וואו דער אַזוי גערופענער דריטער צד, דער פּובליקום איז
אַריינגעצויגען געוואָרען ווי אַן אינסטיטוציע פון אויסגלייכער. דער
אַפמאַך וואָס האָט באַקומען דעם אַפיציעלען נאָמען „פּראָטאַקאָל“ האָט
באַשאַפען צווישען אַנדערע די קערפערשאַפט פון באַאַרד און אַר-
ביטריישאַן (אַרביטראַזש קאָמיטעט) וואָס איז באַשאַטאַנען פון איין מיט-
גליד פון יעדע צד : די יוניאָן און די אַסאָסיאַיישאַן ; און אַ דריטער
מיטגליד וואָס פאַרטרעט די געזעלשאַפטשאַכע מיינונג. דערמיט איז
געלעגט געוואָרען דער פונדאַמענט פאַר דער מאַשינעריע פון אומפאַר-
טייאישער אויסגלייכונג און ענטשיידונג פון סכסוכים. שפּעטער, אין
גאַנג פון אַנטוויקלונג, איז דערפון אַרויסגעוואַקסען דער אומפאַרטיי-
אישער טשערימאַן.

דער קלאָקמאַכער סטרייק איז אויך געווען דער ערשטער וואָס
איז פאַרענדיגט געוואָרען דורך קאַלעקטיווער-באַרגענינג, (קאַלעקטיווע
פאַרהאַנדלונגען). אַנשטאַט דער איינגעפירטער סיסטעם פון פאַר-
האַנדלונגען מיט איינצעלנע אַרבעטער-געבער, האָט די יוניאָן פאַר-
האַנדעלט און געשאַסען אַן אַפמאַך מיט דער אַרגאַניזאַציע פון די
אַרבעטער-געבער. אַט דער נייער אויפטו איז שפּעטער איינגעבירגערט
געוואָרען אין דער אַרבעטער באַוועגונג און איז געוואָרען די סיסטע-
מאַטישע מעטאָדע פון פאַרהאַנדלונגען און אַפמאַכען צווישען די טרייד
יוניאָנס און די אַרבעט-געבער. בלויז עטלעכע אינדוסטריעס מיט
זייערע גרויסע קאַרפּאָריישאַנס זיינען געבליבען אַן אויסנאַם.

דער פּעריאָד פון רייבונגען און סכסוכים.

דער גרויסער זיג פון גענעראַל סטרייק האָט געגעבען די קלאָק-
מאַכער אַ סך געווינסען, וואָס האָבען בוכשטאַבליך געענדערט דעם
גאַנצען אויסזעהן פון דער אינדוסטריע. אָבער ווי עס איז געווען
צו דערוואַרטען, האָט קיין אינדוסטריעלער פּרידען זיך ניט אַראָפּ-
געלאָזט אויף די קלאָקמאַכער. רייבונגען און סכסוכים זיינען ייט
אַפּגעשטעלט געוואָרען ; פאַרקערט, זיי זיינען געוואַקסען און גע-
הויערט איבער דער יונגער יוניאָן ווי געדיכטע דראַענדיגע וואַקענס.
דער אַפמאַך האָט ניט איינגעשטעלט אַ יוניאָן שאַפּ ווי די סטריי-
קער האָבען פאַרלאָנגט, נאָר אַ יוניאָן „פּרעפּערענשעל שאַפּ“. דאָס
איז געווען אַ קאָמפּראַמיס. דאָס אויסדרוק „פּרעפּערענשעל“ (געבען

פארצוג) איז ניט קיין קלארער און האָט זיך געלאָזט טייטשען. אַ קוואַל פון קאָפּדרייעניש און טראַבעל איז אויסגעוואַקסען פון דעם. עס האָבען אויך ניט געפּעלט קיין אַנדערע צוזאַמענשטויסען אין די שעפּער בנוגע פּרייזען. די קאַנפּליקטען האָבען זיך געמערט און די באַארד אָו גריווענסעס (קלאַגעס) וואָס איז באַשטאַנען פון פינף פּאַרשטייער פון יעדען צד, האָט, צוליב איר צוזאַמענשטעל, זיך ניט געקענט ספּראַווען מיט דעם מבול פון קלאַגעס וואָס איז געקומען הויפּט־זעכלאָך פון די אַרבעטער. אומצופרידענקייט און אומרוהיגקייט איז געשטיגען צווישען זיי.

די גרונט אורזאַך פאַר דער אַנזאַמלונג פון אומצופרידענקייט איז געלעגען אין דער אַבסאָלוטער נייקייט פון דער גאַנצער סיטואַציע. די מערסטע באַלעבאַטים איז אַנגעקומען שווער זיך אַפּצוגעוויינען פון דעם געדאַנק און פון דער פּראַקטיקע, אַז זייערע אַרבעטער זיינען ניט מער הפּקר. זיי האָבען נאַכגעגעבען בלויז אונטער דעם דרוק פון נויטווענדיגקייט; קיין אינערלאַכער שדום מיט דער נייער איינ־שטעלונג, פון אַ יוניאָן אין דער אינדוסטריע, האָבען זיי ניט געמאַכט. אויך אַ סך פון די אַרבעטער, באַפּרייטע אינדוסטריעלע שקלאַפּען, זיינען געווען פּול מיט אונצוטרויען און אומגעדולד. אין יעדען לאַנג־זאַמען שריט פון אויסגלייכונג פון אַ סכּסוך, האָבען זיי געזעהן זייער ניט אַ פּאַראַט מצד די יוניאָן פירער. יעדער קאָמפּראַמיס, אַפּט אַרויפגעצוואונגען פון אַ שווערער לאַגע, איז פון זיי אַנגענומען גע־וואָרען ווי אַ צוריקטריט פון די אויסגעקעמפטע געווינסען. זייער אומגעדולד קען אויך דערקלערט ווערען מיט זייער יוגענטלאַכען ענטוואַזם; זייער חשד, מיט דער ניט באַקאַנטשאַפּט מיט טעגלאַכער יוניאָן טעטיגקייט, וואו נעמען און געבען ווערען דיקטירט פון רעאַלע כּוחות־פּאַרהעלטנישען, וואָס הערשען אין דעם געגעבענעם מאַמענט צווישען דער יוניאָן און די באַלעבאַטים.

די עלטערע פירער אויסגעניכטערט פון זייער לאַנגער און אומעטיגער דערפאַרונג מיט אַרגאַניזירען די קלאָוקמאַכער, האָבען געציטערט טאַמער וועט די יונגע יוניאָן ניט אויסהאַלטען — אויב די באַציהונג מיט די באַלעבאַטים וועלען ווערען צופיל אַנגעשטריינגט. צוליב דער אויפהאַלטונג פון דער יוניאָן זיינען די פירער געווען גרייט צו פאַרקוקען אַ צאָל עולות און צו פאַרזעהן געוויסע גערעכטע קריוודעס. די אינגערע טוער, אַרויסגערוקט אין פאַרלויף פון גענעראַלאַ סטרייק און פּול מיט גלויבען אין די אייגענע כּוחות, האָבען מיט עקשנות זיך געהויבען געגען דעם שטעכיקען צאַם מיט וועלכען די

באַלעבאַטיס האָבען געזוכט אַרומצוריינגלען די יוניאָן, כדי אָפצואווישען איינציגווייז די געווינסען פון די אַרבעטער. וואָרפענדיג אַ בליק צוריק אויף יענע מיט זאָרג־אַנגעפילטע טעג, מוז מען קומען צום שלום, אַז דער אמת איז וואָרשיינלעך געלעבן גען ערגעץ אין מיטען צווישען די צוויי עקסטרעמען: די עלטערע און אויבערשטע גרופע פירער מיט ראָזענבערג און דייטש אין דער שפיץ, און דער מערהייט אינגערע טוער. דער גרונט־כלל פון טרייד יוניאָן פראַקטיקע, איז בויגזאַמקייט און פייאָגקייט צו אַנאַליזירען די לאַגע און ציהען פון דעם אַ ריכטיגען שלום. אַ גינסטיגע לאַגע דאַרף אויסגענוצט ווערען ביז צו דער מאַקסימום מעגלעכקייט; פאַר־קערט, אַ ניט גינסטיגע לאַגע, פאַדערט אָפט אַ צוריקטרעט דאָ און דאַרטען. אָבער די קלאַוקמאַכער יוניאָן איז געווען צו יונג און די באַלעבאַטיס צו קריגעריש; פראַבלעמען זיינען דאַריבער גרינג אויסגעוואַקסען צו אַ קריזיס.

דער הייסער קאַמף אַרום דר. יצחק אייזיק הורוויטש.

דער ליידענשאַפטלאַכער אינערלאַכער קאַמף אַרום דר. יצחק אייזיק הורוויטש און די שפעטערדיג טרויעריגע און שעדלאַכע משה רובין אפערע; צוויי געשעהענישען וואָס האָבען אויפגעטרייסעלט די יוניאָן, דאַרפען דאַריבער באַטראַכט ווערען ווי די ווייען פון ראַשיגען וואַוקס. די קלאַוקמאַכער יוניאָן האָט כמעט ווי איבערנאַכט זיך דערזעהן אין אַ פּאָזיציע פון פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר דעם ברויט און פוטער פון צענדליגער טויזענדער פאַמיליעס, אין אַן אינדוסטרי געבויט אויף קאַפּריזער מאַדע און איינגעטונקט יאָרען לאַנג אין אומבאַשריינקטער הערשאַפט פון באַס און פאַרמאַן. שאַרפע צוואַנג־מענשטויסען מיט בעדי־בתים און הייסע אינערלאַכע קאַנפליקטען זיינען געווען אומפאַרמיידלעך.

דער בוך איז ניט די געשיכטע פון דער קלאַוקמאַכער יוניאָן, דערצו איז אונטערגליד צו באַשרייבען דעם אינהאַלט פון דעם פאַר־ביטערטען קאַמף אַרום דר. הורוויטש אין עטלאַכע שורות. די יעניגע וועלכע זיינען פאַראַנטווערעסירט אין אַ גרינדלאַכער אָפשאַצונג פון אַט דער שטורמישער געשעהעניש, קענען דאָס געפינען אין דער געשיכטע פון דער אינטערנעשאַנאַל און טיילווייז אין דעם יוביליי בוך פון דער קלאַוקמאַכער יוניאָן אַרויסגעגעבען אין 1985, אויך אין דער געשיכטע פון לאַקאַ 117.

אין די ראמען פון דער ביאגראפיע קען נאָר פאַרבייגייענדיג געזאָגט ווערען, אַז דר. הורוויטש האָט זיך געשטעלט געגען דער שעדלאַכער פּראַקטיק פון די בעלי־בתים און זייערע פאַרשטייער אין דער גרוינעס באַארד. זיי האָבען נאָכאַנאַנד פאַרלעצט דעם „פּראַ־טאַקאָל“ סיי אין אינהאַלט און סיי אין פאַרמע. דר. הורוויטש האָט געהאַט זיין אייגענעם פּלאַן ווי אַזוי צו לייזען דעם באַרג אָנגעקליבענע קרוידעס און קלאַגעס. געוויסע טיילען פון זיין פּלאַן זיינען געווען נויטיגע רעפּאַרמעס און זיינען טאַקע שפּעטער פאַרווירקלאַכט גע־וואָרען. אַנדערע טיילען זיינען געווען אוטאָפּיסטיש, און אפילו שעד־לאַך צוליב זייער פאַרמעלען יוריסטישען צוגאַנג. די צרה איז געווען, וואָס דר. הורוויטש אַ מענש מיט אַ באַדייטענדיגען וויסען, איז אָבער ניט געווען געקנאַטען פון דעם טייג פון וועלכע יוניאָן פירער קומען אַרויס. אַ שטריינגער אינדיווידואַליסט, איינגעשפּאַרט, גראַדלינג און אפילו סוקעוואַטע; אַן אָנהיינגער פון דעם בוכשטאַב פון געזעץ, איז ער גלייכצייטיג געווען אַ שוואַכלינג אין פּראַקטישע אָנגעלעגענהייטען. אַנצופאַרטרויען אים די פאַרוויקעלטע אָנגעלעגענע־הייטען פון דער יונגער יוניאָן, האָט מען ניט געטאַרט. אַנצונעמען געוויסע פאַרשלאָגען זיינע, האָט מען באַדאַרפט.

די בייזוויליגע געגענערשאַפט פון די בעלי־בתים צו דר. הורוויטש און זייערע פּראַבעס צו פאַרפירען אַ שטרייט מיט דער יוניאָן צוליב אים, זיינען גענוג געווען, ער זאָל געווינען די שטיצע פון די אינ־גערע טוער און דער מערהייט מיטגלידער. אויב אונזערע שונאים זיינען געגען אים, איז ער גוט פאַר אונז! — דאָס איז אַן אַלטער כּלל. דערצו איז כּלל געלעגען אַ היבשער תּהום צווישען אַזאַ מענש ווי דושאַן דייטש, אַן עכטער אָנהיינגער פון „פּיור און סימפּעל טרייד יוניאָניזם“. (טרייד יוניאָנס פון אַ שמאַלען עקאָנאָמישען כּאָ־ראַקטער) און די אינגערע ראַדיקאַלען וואָס האָבען געקוקט מיט אַנדערע אויגען אויף די פּונקציעס פון אַ טרייד־יוניאָן.

לאַקאל איינס פירט קאַמף פאַר דר. הורוויטש.

לאַקאל איינס, דער גרעסטער לאַקאל אין דער יוניאָן האָט זיך געשטעלט אין שפיץ פון דעם קאַמף פאַר דר. הורוויטש. פיינבערג דענסמאָל שוין אַ מיטגליד פון דער עקזעקוטיוו פון לאַקאל, איז געווען צווישען די סטראַטעגיקער פון דעם הורוויטש צד. הורוויטש'ס געגנער, ראָזענבערג, דייטש, האַלפּערין, פּערלשטיין, פּאַליאַקאָו, זיגמאַן און ווישינאק זיינען אויך ניט געשטאַנען מיט פאַרלייגטע הענט. אַ סך

בייז בלוט און פערזענדלעכער שנאה איז אַרויסגעקומען. עס זיינען אָבער אויך געווען פּאַלען ווען די צדדים האָבען ניט פּאַרלעזען זייער גלייכגעוויכט. וועגען אַזאָ פּאַר דערציילט פּיינבערג.

פּאַקאַל איינס עקזעקוטיווע, האָט אים און וואָגנער געשיקט צו רעדען אויפן מיטינג פון פּאַקאַל 23 סקוירט מאַכער יוניאָן צו זעהן אפשר איז מעגלעך זיך צו דעררעדען צו אַן אויסגלייך. די שטימונג איז געווען זייער אַן אַנגעצויגענע. פּערעלשטיין און ווישניאַק פון פּאַקאַל 23, האָבען פון אָנהויב ניט געוואָלט די צוויי שוּחים פּאַזען רעדען. פּיינבערג און וואָגנער זיינען אָבער געווען דעלעגאַטען צום דזשאַינט באַאָרד און די מיטגלידער האָבען געוואָרט זיי אויסהערען. פּערעלשטיין און ווישניאַק האָבען נאָכגעגעבען און דער הויפט רעדנער איז געווען פּיינ-בערג. אַנשטאַט זיך צו היצען און ריידען שאַרף און סאַרקאַס-טיש, ווי אַלע האָבען פון אים דערוואָרטעט, האָט פּיינבערג דוקא געהאַלטען אַ זעהר זאַכלעכע, פּאַגישע רעדע. מען האָט אים שטאַרק אַפּלאָדירט און דער טשערמאַן האָט אים באַדאַנקט פאַר דער אינטעליגענטער באַהאַנדלונג פון דער אַנגעווייטאַג-טער פּראָגע. אַט די זאַכלעכקייט און פּאַגישקייט איז שפּעטער געוואָרען אַ צווייטע נאַטור באַ אים.

דר. הורוויטש האָט רעזיגנירט דעם 22-טען יאַנואַר 1914. שטאַרקע איבערבלייבאַכצען פון דעם ברודער קאַמף, וואָס ער האָט פאַראַרואַכט, זיינען אָבער פאַרבליבען און האָבען געטליעט באַזונ-דערס אין פּאַקאַל איינס, קלאַוק-אַפּערייטאַרס.

פּיינבערג האָט זיך אין יענע יאָרען גענומען איינבירגערען אין דער יוניאָן און אין דער אידישער אַרבעטער-באַוועגונג. זיין לאַקאַל האָט אים געשיקט אין די פאַראייניגטע אידישע געווערקשאַפטען וואָס האָט פאַרנומען אַ וויכטיגע פּאַזיציע אין דערציהען יונגע אידישע יוניאָנס. פּיינבערג האָט ניט פאַרפעלט קיין מיטינג פון די געווערק-שאַפטען. אין די געווערקשאַפטען האָט פּיינבערג זיך באַקענט מיט מאַקס פיין און מיט אַנדערע געווערקשאַפטען-טוער. דעם פאַרשטאַר-בענעם פיין האָט ער לייב געהאַט פאַר זיין פּאַקסטימלאַכקייט און פינעם הומאַר. פּיינבערג האָט מיטגעהאַלפּען אין דעם קאַמף געגען לייבאַוויטש און קאָזימירסקי, וועלכע זיינען באַשוואַדיגט געוואָרען אין ניט אַרענטלעכער אויפפירונג. ביידע זיינען אויסגעשאַסען געוואָרען פון די געווערקשאַפטען, (וואו זיי זיינען געווען אַנצע באַסעס) און פאַרטריבען געוואָרען פון דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג. יענע געשעהעניש האָט אַרויסגערופּען אַ סך טומעל און היץ.

אין יאר 1913 האָט פיינבערג זיך אויך באַקאַנט און געוואָרען פריינד מיט בענדזשאַמין שלעזינגער, איינער פון די בויער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן און פון דער אינטערנעשאַנאַל. ער האָט געטראָפּען שלעזינגער'ן אויף איינעם פון די קאַקוס מיטינגען פון לאַקאַ אַיינס. קאַקוסען זיינען שוין אַרײַן שטאַרק אין דער מאַדע אין דער יוניאָן. שלעזינגער און דענסמאַל געווען פּוּל מיט ענערגיע און אימפּעט. פיינ-בערג האָט אים רעספּעקטירט פאַר זײַן שטאַרקען כאַראַקטער און גראַדען שכל.

אידעאָלאָגיש איז פיינבערג נאָך אַלץ געווען פאַרבונדען מיט דעם אַנאַרכיזם אָבער די פעדים פון בונד זיינען געוואָרען אַלץ שוואַך-כער. בכלל, איז דער סוף פון צווייטען צענדליג פון דעם יאַר הונדערט געווען דער באַרג אַרונטער פּעריאָד פון דער אַנאַרכיסטישער באַווע-גונג צווישען אידען. די סאַציאַליסטישע באַוועגונג האָט גענומען שטייגען. די אורזאַכען זיינען אויסער די ראַמען פון דעם בוך. ווי אַ כּלל גענומען האָט איינגעוואַרצעלקייט אין דעם אַמעריקאַנעם באַדען ניט געקלאַפט אין טאַקט מיט דער אַנאַרכיסטישער אידע-אָלאָגיע, מיט איר טראָפּ אויף אַנטי-מלוכה'שקייט און פאַר קאַמונעס. אַמעריקאַ, דאָס לאַנד פון עוואָלוציאָנערער אַנטוויקלונג און רעפּאַר-מעס, איז ניט געווען מסוגל צו שפייזען אויף אַ גרויסען שטייגער אַזאַ באַוועגונג ווי די אַנאַרכיסטישע. אָבער אין די יאָרען פון 1912-1915 האָבען די אַנאַרכיסטען און זייערע סינדיקאַטישע פריינד פון דער א. וו. וו. (אינדאָסטריעל וואַרקערס אַוו. די וואַרלד) נאָך אַרויסגעוויזען, דאָ און דאָרטען, שטאַרקע אויפפלאַמען פון טעטיג-קייט. באַזונדערס האָט זיך דאָס אויסגעדריקט אין צוויי קרעפטיגע און בלוטיגע סטרייקס אין דער טעקסטיל אינדוסטריע. דער סטרייק אין לאָרענס, מאַסאַטשוסעטס אין 1911-1912 און דער סטרייק אין פעטערסאָן, ניו-דזשורזי, אין 1913. ביידע סטרייקס, געפירט אויפ'ן שטורמישען, הייסען, ״וואַבלי״-שטייגער, האָבען אַרויסגערופען גרויס אַנזעהן אין לאַנד. די פּאַליציי איז געווען מערדערלאַך-ברוטאַל. די קאָנסערוואַטיווע עלעמענטען האָבען ביטער באַפּאַלען די סטרייק-פירער און די ליבעראַלע גרופען, דענסמאַל קליין אין צאָל, האָבען געזוכט צו געבען זיי שטיצע.

הילף-באַוועגונג פאַר די סטרייקערס אין לאָרענס און פעטערסאָן.

פיינבערג איז אַנגעקומען צום סוף פון סטרייק אין לאָרענס. אַ מאַרד-קלאַגע איז אויפגעשפּילט געוואָרן געגען די צוויי פירער פון

סטרייק: דזשאָ עטאָר און אַרטוראָ דזשאָוואַניטי, דער לעצטער — אַ שטורעם פּויגעל אין די ראַדיקאַלע קרייזען. פּיינבערג האָט גענומען אַ טעטיגען אַנטייל אין דער באַוועגונג צו פאַרטיידיגען די צוויי אומ-שוודיגע סינדיקאַטיסטען. ער האָט גערעדט אויף אַ סך אָפּענע מיטינגן גען אין אַלע טיילען פֿון שטאָדט. דער צווייטער סטרייק אין פעטער-סאָן פֿון די זייד-וועבער אין 1913 איז אויך רייך געווען מיט דראַמאַטישע מאַמענטען. צוליב דעם וואָס אין שפיץ פֿון סטרייק זיינען געשטאַנען די א. וו. וו. האָט די אַמעריקען פעדעריישאָן אָו. ליי-באָר זיך געהאַלטען פֿון דער ווייטען און ניט גאָר פּריינדלאַך זיך באַ-צויגען צום סטרייק. פּיינבערג'ס סימפּאַטיעס זיינען געלעגען מיט די א. וו. סטרייק-פירער.

פאַרגעקומען איז דאָס דעם ערשטען מאַי, 1913. פאַר פּיינ-בערג'ן — צום ערשטען מאל אַ מאַי פּייערונג אין אַמעריקאַ. די „געווערקשאַפטען“ וואָס איז געווען די יאָרלאַכע איינאַרדנער פֿון פאַראַד, האָט ניט געוואָלט צולאָזען די א. וו. וו. מיט וועמען די אַמעריקען פעדעריישאָן אָו. לייבאָר יוניאָנס האָבען געהאַט אַ סך שווערע צוואַמענשטויסען, צו רעדען פֿון זייער וואַגען אויף יוניאָן סקווער. די סטרייק-פירער, וועלכע האָבען געבראַכט אַ סך קינדער פֿון סטרייקער פֿון פעטערסאָן, זיינען אַנטשלאָסען געווען צו מאַכען אַ דעמאָנסטראַציע געגען דער פּאַליציי ברוטאַליטעט דאָרטען. די געווערקשאַפטען פירער וואָלטען אויסגעפירט, ווען ניט די אַריינימי-שונג פֿון צוויי פּראַמינענטע ראַדיקאַלע שרייבער, ה. האַפּגוד און דינקאָן סטעפענס, איינגעלאָדענע געסט אויף דער אָפּיציעלער פּלאַט-פאַרמע. די „וואַבליס“ האָבען זיך געווענדעט צו די צוויי שרייבער און די געווערקשאַפטען פירער האָבען דאָן נאָכגעגעבען און דערלויבט אַ פאַר א. וו. וו. רעדנער. פּיינבערג האָט, לויט דעם עדות זאָגען פֿון אַ פאַר פּריינד פֿון יענעם פעריאָד, געהאַט די געלעגענהייט צו האַלטען אַ טראַציגע רעדע, פֿול מיט פּייער, געגען די עקאָנאָמישע און פּאָ-ליטישע באַהערשער פֿון לאַנד. דערביי האָט ער אויך איינגעטיילט אַ היבשע פּאַרציע די טוער פֿון די געווערקשאַפטען און פֿון דער אַמעריקען פעדעריישאָן אָו. לייבאָר.

גלויבט יאָנאווסקי איז אונטערשעצט געוואָרען.

פּיינבערג האָט אויך געשטיצט די „פּרייע אַרבעטער שטימע“. ער האָט זי באַטראַכט פאַר אַ דורכאויס נוצלאַכע און פּרייע פּלאַטפּאַרמע

פאר מיינונג-אויסטייש און דער אַרבעטער באַוועגונג גופא. זיין צוגאַנג צו דער צייטונג האָט ער ניט געביטען. פיינבערג, האָט געהאַט אַ הויכע מיינונג איבער ש. יאַנאווסקי, רעדאַקטאָר פון דער „פרייער אַרבעטער שטימע“. פיינבערג איז נאָך איצט אויך איבערצייגט אַז יאַנאווסקי'ס גרויסע פאַרדינסטן פאַר דער אידישער אַרבעטערשאַפט זיינען אונטערשאַצט געוואָרען. זיין אונאבהייניקייט און גלייכצייטיג זיין טאַדעראַנץ צו אַנדערע ריכטונגען אין דער אַרבעטער באַוועגונג, האָט פיינבערג'ן דערמאָנט אַן די גוטע זייטען פון דער ענגלישער אַרבעטער באַוועגונג וואָס האָבען געפונען אַזוי פיל חן אין זיינע אויגען. פיינבערג'ן איז אויך שטאַרק געפּעלען יאַנאווסקי'ס דאָגיק, אַנאַליטישע פּיאָגיקייטען און ווירדיגע האַלטונג.

אין די עטלעכע בליהענדיגע יאָרען וואָס דער אַנאַרכיזם האָט געהאַט אויף דער אידישער גאַס אין ערשטען העלפט פון דעם צווייטען צענדליג יאָר, האָט פיינבערג זיך געטראָפּען מיט אַלע אַנאַרכיס-טישע טוער. עמאָ גאָלדמאַן באַלאַנגט ניט צווישען די יעניגע איבער וועמען פיינבערג האָט געהאַט אַ גינסטיגע מיינונג. ער האָט זי באַ-טראַכט פאַר אַ ניט טיפען מענש, וואָס האָט דערצו פאַרשווענדעט אירע כוחות אויף ניט וויכטיגע זאַכען. באַזונדערס איז פיינבערג'ן ניט געפּעלען געוואָרען איר טיכטיגע, כסדר'דיגע פּראָפּאָגאַנדע פאַר „פרייער ליבע“. אירע אַפטע לעקציעס איבער אַט דער „הייסער“ טעמא האָט צוגעצויגען אַ סך נייגעריגע מענשען וועלכע האָבען ניט געהאַט קיין שייכות מיט דער אַנאַרכיסטישער לערע.

פיינבערג איז איינמאַל אַנוועזענד געווען אויף אַזאַ לעקציע אויף וועלכער אויסער עמאָ, האָבען אַנטייל גענומען נאָך צוויי אַנאַרכיס-טישע פּראָפּאָגאַנדיסטען. דער עולם איז געווען אַ גרויסער. אים האָט אָפּגעשלאָגען פון אַט די סענסאַציאָנעלע אַרויסטרעטונגען, וועלכע, אין זיינע אויגען, האָבען פאַרמאָגט ווינציק באַדייטונג, מיט'ן אויס-נאַם פון פּוסטער רעקלאַמע, פאַר דער אַנאַרכיסטישער באַוועגונג. עמאָ גאָלדמאַן האָט פאַרמאָגט אַ סך ענערגיע וואָס האָט געקענט אויסגענוצט ווערען פאַר פּאַסיגערע צוועקען. שפּעטער, שוין אין גלות פון אַמעריקא, איז עמאָ גייסטיג אויסגעוואקסען. אויף אירע עלטערע יאָרען האָט זי קאַנצענטרירט איר ענערגיע אויף פּרוכטבאַרער פּראָפּאָגאַנדע געגען טאַטאַליטאַרישע אַנשויואונגען.

אַ גאַנצען אַנדער צוגאַנג האָט פיינבערג געהאַט צו אַלעקסאַנדער בערקמאַן. ווען פיינבערג האָט אים געטראָפּען, איז בערקמאַן געווען אַ רייפער מענש און ניט מער דער יונגער בחור'ל וואָס האָט אימפּולס-סיוו און דעמאָנסטראַטיוו זיך געוואָרפּען שיסען דעם האַרטען שטאַל

מאגנאט פריק, פאר דער פארגאסענער ארבעטער בלוט אין דעם העמסטעד שטאף סטרייק אין 1892. בערקמאנ'ס דיבאָאָקייט, זיין באַשיידענע האַטונג און זיין געלערזאמקייט האָט שטאַרק אימפּאַנירט פיינבערג'ן. ער באַטראַכט בערקמאָן ווי אַ צירונג פאַר יעדער באַווע-גונג. קראַנק און איינזאַם איז בערקמאָן באַגאַנגען זעלבסטמאָרד אין שווייץ אין 1936.

ניט קוקענדיג אויף אַלע פאַרבינדונגען איז פיינבערג'ס לעבענס וועג ניט צונויפגעגאַסען געוואָרען מיטן אַנאַרכיזם נאָר מיט דער קלאַוק-מאַכער יוניאָן, מיט דער אינטערנעשאַנאַל און מיט דער סאַציאַליסטישער באַוועגונג. אָן צווייפעל, אייגענשאַפטען פון אַנאַרכיסטישער דערציהונג האָבען זיך אַבגעזעצט אין פיינבערג'ס גייסטיגען באַגאַזש און האָבען באַפאַרבט זיין ווייטערדיגע אויפפירונג. אָבער בכלל גענומען, איז יעדער בלאַט פון זיין לעבען ענג צונויפגעבונדען מיט'ן גורל פון די קלאַוקמאַכער. פיינבערג און די קלאַוקמאַכער, פיינבערג און די אינטערנעשאַנאַל זיינען באמת ניט צוטיילבאַר.

זיבעטער קאָפיטעל.

די אָפטע קריזיסען אין דער יוניאָן. — די באַמיהונגען צו רעפּאַרמירען דעם „פּראָטאַקאָל“. — די סולקעס פּראָוואַקאַציע. — געהילף צו ב. שלעזינגער אין דזשאַינט באַארד. — דער לאַק־אַוט אין 1916. — די הערלאַכע האַלטונג פון די סטרייקער. — די פּריינדלאַכע עפענטלאַכע מיינונג. — וואָס פּיינ בערג האָט ניט געזעהן אין ענגלאַנד. — באַקענט זיך נעהענטער מיט אַמע־ריקאַ. — אידישע אַמעריקאַ מאַכט אים באַוואוסטזיניג איבער אידישע פּראַבלעמען.

רייפּקייט.

אַרגאַניזאַציעס וואָס זיינען געבאָרען געוואָרען צו אַ לאַנד גען זעבען קענען ניט זיך אויסבעהאַלטען ערגעץ־וואו אונטער אַ דאָך, אויסצומיידען שטורעמס פון דרויסען און פון אינעווייניג. זייער וועג צו רייפּקייט און שטאַנדע־אַפּטיגקייט ליגט איבער אַ סך שטיינער און שטרויכלאָנגען. זייער אַנטוויקלונג איז ניט אין אַ גלייכער ליניע, נאָר איבערגעהאַקט פון אַרופּ'ס און אַרונטער'ס. מאַמענטען פון דער־גרייכונגען און מאַמענטען פון קריזיס קייקלען זיך איינע נאָך די אַנדערע. עס דויערט אַ ליינגערע צייט, ביז דרויסענדיגע און אינע־ווייניגסטע קאַנפּליקטען ווערען באַזייטיגט און דער גאַנג פּאַראויס איז באַפּרייט פון אַזעלכע קאַנוואַלסיווע־אויפּטרייסלונגען, וואָס פּאַראַ־זיזירען וואוקס און פּראַגרעס.

אויב עס איז זעלטען צו געפינען גרויסע טרייד יוניאָנס וועלכע האָבען ניט דורכגעמאַכט אַ פּיינלאַכען פּראָצעס פון אַנטוויקלונג, קען מען אָן איבערטרייב זאָגען אַז די קלאָקמאַכער יוניאָן איז באַלאָדען געווען מיט צענפאַכער פּיינדאַכקייט. אַט די יוניאָן אויף וועמען עס איז אויסגעפּאָרן די היסטאָרישע ראַצע אויסצוטערעטען אַ וועג צו נייע דערגרייכונגען פאַר אַ סך אימיגראַנטישע און ניט אימיגראַנטישע יוניאָנס, האָט איבערגעלעבט אַ שטורמישע געשיכטע וואָס האָט וואַר־שיינלאַך ניט קיין גלייכען אין דער טרייד יוניאָן באַוועגונג פון אונ־זער לאַנד.

פירער קומען און פירער גייען.

אין די גאָללים וואָס האָבען זיך געצויגען, מיט קליינע איבער־רייסונגען פון 1912 ביז דעם קריזיס אָנהויב די דרייסיגער יאָרען, זיי־

נען רעפוטאציעס געמאכט געוואָרען און רעפוטאציעס זיינען צורונגע-
געוואָרען. אַ מענש ווערט דערקענט אין אַ קריזיס, ניט אין אַ גע-
וויינדאַכער נאַרמאַלער צייט; און קריזיסען זיינען געווען גאַנץ אָפטע
געסט אין דער קלאָקמאַכער יוניאָן; במילא זיינען פירער און טוער
אַרויף און אַרונטער. און פונקט ווי די אַרגאַניזאַציע האָט דורך איר
אויסערגעוויינדאַכע לעבענס־פעאָגיקייטען בשלום דורכגעטראָגען אַלע
דרויסענדיגע און אינערלאַכע צוזאַמענשטויסען, אַזוי איז געשעהן
מיט אירע פירער און טוער. די יעניגע וועלכע האָבען פאַרמאָגט
אינערלאַכען כוח, אויסדויער, איבערגעבענקייט און גלויבען אין די
קלאָקמאַכער, האָבען סוף כַּל סוף באַהערשט אַלע שטערונגען און ריי-
בונגען ווי שווער זיי זיינען ניט געווען. די וועלכע האָבען די אייגענ-
שאַפטען ניט פאַרמאָגט, זיינען פאַרבליבען אין דרויסען.

אין די אַלע קריזיסען, קלענערע און גרעסערע איז פיינבערג,
מיט קנאַפע אויסנאַמען, שוין געווען אַן אַנטיילנעמער. זיין פלאַץ
אין דער קלאָקמאַכער יוניאָן איז אויסגעברייטערט געוואָרען. צוזאַ-
מען מיט דער אונפאַרמיידלאַכער דערפאַרונג וואָס די ענערגישע טע-
טיגקייט אין דער יוניאָן האָט אים געבראַכט, איז אויך געשטיגען
זיין באַקאַנטשאַפט מיט די קאַמפּליצירטע סאַציאַלע באַדינגונגען פון
אַמעריקאַ. זיין אַנטייל אין די באַוועגונגען וואָס שטרעבען צו ענדערען
אַט די באַדינגונגען און זיי צו פאַרקירעווען אין דער ריכטונג פון
וואוילייזן פאַר דער מערהייט פון פאַלק, איז געוואַקסען.

אין די עטלאַכע יאָרען פון דעם „פּראָטאַקאָל“ האָט די דזשאַינט
באַארד געהאַט אַ היבשע צאָל הויפט באַאַמטע: ס. פּאַליאַקאָף, דזשאַן
דייטש, אב. ביזנא, דזשאַרדזש ווישניאַק, דר. הורוויטש, סידי הילמאַן,
ב. שלעזינגער און מ. זיגמאַן. די באַלעבאַטיס האָבען קיינמאַל ניט
אַפגעלאָזט און אַנגעוואַרפען די יוניאָן טראַבעל נאָך טראַבעל.

די טראַציגקייט פון די בעליבאַטיס.

דער קאַמף אַרום דר. הורוויטש האָט געהאַלפען אַרויסצובריינגען
גען די שוואַכערע פונקטען פון „פּראָטאַקאָל“ און פון זיין מאַשינע-
רייע. אַ קאַמף איז אויסגעוואַקסען אַרום דעם באַרימטען „הייער און
פיייער“ (אַנשטעלען אַן אַרבעטער און אים ענטזאָגען). אַ יוניאָן
וואָס פאַרמאָגט ניט קיין דעה ווייניגסטען איבער די אנטזאָגונג פון
אַן אַרבעטער, פאַרמאָגט בכלל ווייניג באַדייטונג און לעבענס־באַרעכ-
טיגונג. די באַלעבאַטיס דערמונטערט פון קריזיס אין דער יוניאָן

און קריגעריש צוליב דער שווערער עקאנאמישער לאַגע אין לאַנד, האָבען ניט אויסגעלאָזט קיין געלעגנהייט צו פראַוואַצירען די יוניאָן צו דראַסטישע אַרויסטרעטונגען. זיי האָבען געהאַפט אַן אַזעלכע האַנדלונגען וועלען נאָך שטאַרקער זי אַפשוואַכען און אַפּשר טאַקע זי אומבריינגען.

די יוניאָן באַוואוסטזיניג איבער אירע ניט קאָנסאַלידירטע פּאָזיציעס און איבער די ניט גינסטיגע עקאנאמישע באַדינגונגען, האָט געזוכט אויסצומיידען אַ פאַרמעסטונג פון כוחות מיט די באַלע-באַטיים. ב. שלעזינגער, פרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנאַל זינט 1914, האָט אין 1915 פאַרגעשלאָגען אַן אומפאַרטייאישע קאָמיטע אונטער דער פירערשאַפט פון לואיס ד. בראַנדיס אַדער מעיאָר מיטשעל אויסצוגלייכען די סכסוכים. די באַלעבאַטיים, אין דעם גלויבען אַן זיי האָבען צוגעשפּאַרט די יוניאָן צום וואַנד, האָבען דעם פאַרשלאָג ניט געוואָלט אַננעמען. שלעזינגער מיט דער נאָהענטער הילף פון מאַריס היקוויט איז געלונגען ווידער צו פאַראינטערעסירען פראַמינענטע גע-זעשאַפטאַכע טוער; אַזעלכע מענשען ווי דזשיקאָב שיף, לואיס ד. בראַנדייס, אַסקאַר שטרויס, דר. י. ל. מאַגנעס א. א. האָבען זיך אַריינגעמישט אויף דער זייט פון דער יוניאָן. שלעזינגער'ס פאַרשלאָג איז אָנגענומען געוואָרען. מעיאָר מיטשעל האָט באַשטימט אַ קאָנסיל און. קאָנסיליאַישאַן" (ראַט פאַר פאַרמיטלונג און אויסגלייכונג) צו שליכטען דעם סכסוך. דער קאָנסיל איז באַשטאַנען פון אַזעלכע אַנגעזעהענע בירגער: לואיס ד. בראַנדייס, דר. פעליקס אַדלער, הויפט פון דער געזעלשאַפט פאַר עטישע קולטור; פראַפעסאָר קירטשוועי, אַ באַוואוסטער ליבעראַל; האַמילטאָן האַלט, רעדאַקטאָר פון „אינדע-פענדענט", הענרי ברוער, באַנקיר, און טש. ל. בערנהיימער, אַ פראַ-מינענטער מיטגליד פון ניו-יאָרק טשיימבער און. קאַמערס. אין יענער צייט איז מאַריס היקוויט שוין געווען דער הויפט ראַטגעבער פון דער קלאָקמאַכער יוניאָן. זיין אַנטייל אין אויספורמען די יוניאָנס ליניע און זיין איינפלוס, איז נאָכאַנאַנד געשטיגען, ביז זיין טויט אין 1933. דער אויסגלייך-קאָמיטעט האָט פרובירט צו לייגען נייע לאַטעס אויף דעם צוריסענעם מלבוש פון „פראַטאַקאַל". די לאַטעס האָבען זיך לאַנג ניט געהאַלטען. אַ פאַרמעסטונג פון כוחות האָט זיך אָנגע-רוקט. די פאַרמעסטונג האָבען געקענט אויסמיידען בלויז די בעלייבתיים פון דער פראַטעקטיוואַסאַסיאַישאַן; אָבער זיי האָבען עס ניט געוואָלט. די פירער פון דער אַסאַסיאַישאַן זיינען זיכער געווען אין זייער זיג, האָבען זיי געשטויסען צו אַן אַלגעמיינעם קאַמף.

די סולקעס פראוואקאציע און די מאַרד קלאַגע.

נאָך איידער דער קריזיס אין די באַציהונגען מיט די באַלעבאַטיים איז רייף געוואָרען צו אַן אַפֿיציעלען איבערייס, האָט די יוניאָן דורכ־געמאַכט די סולקעס־מאַרד־אַנקלאַגע וואָס איז אין תּוֹך געווען אַ פּראַוואַקאַציע געגען דער יוניאָן. אַזוי ווי די קלאַגע איז אַנגעקומען גלייך נאָכ'ן סוף פון דעם קאַמף אַרום דר. הורוויטש, מיט דער גרויסער ביטערקייט ווי אַ נאַכקלאַנג, האָט עס געקענט פאַרוואַנדעלט ווערען אין אַן ערנסטער געפאַר. אויסגעלאָזט האָט זיך אַנדערש; די יוניאָן איז אַרויסגעקומען בשלום פון דער פּראַוואַקאַציע און האָט נאָך פאַרשטאַרקט אירע רייען.

מאַקס סולקעס, אַ מיטגליד פון אַ פּריוואַטער דעמעקראַטיע אַגענ־טור האָט פּריהער געזוכט זיך אַריינצורייסען אין דער קלאַקומאַכער סיטואַציע דורך אַן אייגענע, כּלומר/שטער, יוניאָן. ער האָט אַרגאַניזירט די „אינטערנעשאַנאַל ליידיס גאַרמענט וואַרקערס אָוו די וואַרלד“. סולקעס האָט געקראָגען שטיצע פון געוויסע באַלעבאַטיים. זיין סקעב יוניאָן האָט קיין אַרענטלאַכע אַרבעטער ניט צוגעצויגען, איז זי דעריבער ניט געווען קיין באַזונדערע געפאַר. אָבער סולקעס האָט זיך ניט באַנוגענט מיט סקעבעריי. ווען אים איז געלונגען אַנצור־העצען דעם דיסטריקט אַטאָרני אויפצונעמען קלאַגעס פון מאַרד געגען זיבען יוניאָן טוער איז די זאַך געוואָרען ערנסט. די זיבען פאַר־קלאַגטע אין טויט פון אַ סטרייק ברעכער, איינער לייבאַוויטש, זיינען געווען: מאַריס זיגמאַן, ס. מעץ, דוש. סטעפּניקער, דוש. וואַלף, א. וועדינגער, מ. זינגער און י. אשפּיז.

די יוניאָן האָט אַרויסגענומען די אַנגעקלאַגטע אויף ביי; און הילקוויט האָט דורך אַ געריכט פאַרבאַט צוגענומען פון סולקעס דאָס רעכט צו באַנוצען דעם נאָמען אינטערנעשאַנאַל אויף זיין געשעפט. געוויסע צייטונגען אָבער האָבען דערווייל אויפגעכאַפט די מאַרד קלאַגע און אויפגעשפּילט אַן אַנטי־יוניאָן סענטימענט. עס האָט געהאַלטען דערביי אַז פּינדלאַכע עפענטלאַכע מיינונג זאָל געשאַפן ווערן געגען די אַנגעקלאַגטע ערב זייער פּראַצעס.

דער פּראַצעס האָט זיך אַנגעהויבען סעפטעמבער דעם 23-טען, 1915 און האָט זיך געצויגען ביז אַקטאָבער דעם 8-טען, דעמזעלבען יאַר. דער יוניאָן האָט דאָס געקאַסט אַ סך געלד־מיטלען. היקוויט און די אַנדערע פאַרטידיגער איז געלונגען אויפצודעקען דעם „פּרייס אַפּ“ (פאַרשווערונג) פון דער קלאַגע און די אַנגעקלאַגטע זיינען באַפּרייט געוואָרען.

אין אַמט און צוריק אין שאַפּ.

אין 1914, איז פיינבערג אויף אַ קורצער צייט געוואָרען אַ באַאָמט־טער פון דזשאַינט באַאָרד. שלעזינגער, איז נאָך דר. הורוויטשעס רעזיגנאַציע, איינגעלאָדן געוואָרען צו ווערן דזשענעראַל מענעדזשער פון דזשאַינט באַאָרד. די קלאָוקמאַכער יוניאָן איז געווען די גרעס־טע און וויכטיגסטע אַרגאַניזאַציע פון דער אינטערנעשאַנאַל; איר פונדאַמענט און רוקען ביין אין דער זעלבער צייט. שלעזינגער האָט דעריבער אָנגענומען די איינלאָדונג. אַזוי וויכטיג איז געווען צו פאַרזוכען צו באַרוהיגען די אויפגערעגטע געמיטער נאָך דער אויפ־טרייסלונג אַרום דר. הורוויטש.

שלעזינגער האָט אָנגענומען דעם אַמט מיט דער באַדינגונג, אַז פיינבערג זאָל ווערען זיין אַסיסטענט. פאַר פיינבערג'ן איז דאָס געווען אַ קוואַל פון טרייד יוניאָן דערפאַרונג ווי אויך אַ גרינדלאַכערע באַקאַנטשאַפט מיט די לאַקאַלס און מיט אָנגעלעגענהייטען פון דער דזשאַינט באַאָרד. פיינבערג איז שוין דענסמאַל באַטראַכט געוואָרען פאַר אַ פראַקטישען טוער און טאַקטישער מענש. שלעזינגער האָט אָבער שפּעטער אַביסעל, צוליב זיינע פליכטען ווי פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנאַל, געמוזט רעזיגנירען פון זיין אַמט אין דזשאַינט באַאָרד. צוזאַמען מיט אים האָט אויך רעזיגנירט זיין אַסיסטענט. פיינבערג איז אַוועק צוריק אין שאַפּ און זיך געזעצט באַ דער ניִי־מאַשין.

דער לאָוק־אויט און גענעראַל סטרייק אין 1916

אַ געשעהעניש פון טיפער באַדייטונג פאַר פיינבערג'ן, איז געווען דער לאָוק־אויט און גענעראַל סטרייק אין 1916. פיינבערג האָט צום ערשטען מאָל געזעהן די קלאָוקמאַכער אויפן פיקעט ליין. ער איז געווען אַ רעדנער, און אים איז אויסגעקומען צו באַזוכען אַלע סטרייק האַפּס און קומען אין ענגע באַרירונג מיט די סטרייקער. ער האָט צום ערשטען מאָל אויך דערזעהן דעם כח פון דער עפענטלאַכער מיינונג.

דער גענעראַל סטרייק האָט זיך אָנגעהויבען ווי אַ לאָוק־אויט פון דער פראַטעקטיוו אַסאָיאַיאַשאַן, וועלכע האָט זיך פאַראייניגט מיט דער צווייטער אַרגאַניזאַציע פון אַרבעט־געבער, די ינאַיטעד אַסאָסי־אַיאַשאַן. די פירער פון די באַלעבאַטים האָבען באַוואוסטיניג גע־

שטויסן צו אן אפענעם קאמף מיט דער יוניאן. זיי האבען אבער געמאכט א טעות אין חשבון.

דער לאקאוט איז דערקלערט געווארען אפרייל דעם 28-טען. 25 טויזענד קלאוקמאכער זיינען ארויסגעווארפען געווארען פון די שעפער. פינף טאג שפעטער האט די יוניאן און די אינטערנעשאנאל געענט-פערט מיט א גענעראל סטרייק. דערמיט האבען זיי פאראייזירט די פלענער פון די באפעבאטים צו מאכען די ארבעט אין די שעפער וועלכע זיינען גיט אין לאקאוט. העכער 50 טויזענד ארבעטער פון צוויי טויזענד שעפער זיינען פארוויקעלט געווען אין קאמף.

דער גענעראל סטרייק האט געדויערט ליינגער און איז געווען א סך פארביטערטער ווי דער ערשטער גענעראל סטרייק אין 1910. די באפעבאטים זיינען געווען פאראייניגט און האבען פארמאגט א סך געלד-מיטלען. זיי האבען זיך באנוצט אויף א ברייטען שטייגער מיט געדונגענע שלעגער. די יוניאן איז אויך געווען פאראייניגט, אבער אן פינאנצען פאר אזא ריזיגען סטרייק. דערפאר האט די יוניאן געהאט אויף איר זייט די גאנצע עפענטלאכע מיינונג פון שטאדט. גיט בלויז די אלטע פריינד, ווי דער פארווערטס, דער ארבעטער רינג און די געווערקשאפטען. אפילו אזא קאנסערוואטיווע צייטונג ווי די „ניו-יארק טיימז" איז ארויסגעטראטען געגען די פאבריקאנטען פאר זייער ברעכען א קאלעקטיווען אפמאך, בלויז דערפאר וואס אן אומפארטיי-אישע קאמיטע האט ארויסגעטראגען אן ענטשיידונג וואס זיי געפעלט גיט.

פראמיגענטע מענטשן האבן געהאלפן שאפן פאנדן פאר די סטרייקער. צוליב דער פריינדלאכער עפנטלאכער מיינונג זיינען אויסגעמידען געווארן מאסן-ארעסטן פון די סטרייקער. פאר דער יוניאן האט דאס, צווישן אנדערע זאכן, געמיינט א פארלייכטערונג פון דעם פינאנציעלן לאסט וואס אזוינע ארעסטן פאראורזאכן. די הויפטשטיצע איז פארט געקומען פון יידישע ארבעטער-ארגאניזאציעס.

הערלאכע האלטונג פון סטרייקער.

פיינבערג געדיינקט גוט די וואונדערלאכע האלטונג פון די סטרייקער, זייער איניציאטיווע און זייער דיסציפלין. איינמאל אין א פינצטערן פרימארגן, איז ער צוגעקומען צו א שאפ אויף דער 24-טער גאס, אנטקעגן דעם מעדיסאן-פארק, צו זען צו דער בא-שלוס פון דעם שאפ מיטינג מיט א טאג פריער ווערט דורכגעפירט. דער באשלוס איז געווען פאראורזאכט פון א קלאנג אז דער באס

האָט געקראָגען עטלעכע סטרייק ברעכער. אין גרויען ליכט האָט ער געזעהן אַלע אַרבעטער פון שאַפּ פאַרזאַמעלט אין אַ געדיכטער פּיקעט לייַן. די שאַפּקאַמיטע האָט ניט געקענט פּיינבערג'ן פּערזענלאַך. ער האָט געמוזט ווייזען זיינע קרעדענשעס כדי צו קענען שטעהן לעבען שאַפּ. אויסגעלאָזט האָט זיך אַז דער קלאַנג איז געווען אומ- באַגרינדעט. אָבער דער באַשלוס צו פּיקעטען דעם שאַפּ אַ גאַנצע נאַכט איז שטריינג דורכגעפירט געוואָרען פון אַלע סטרייקער.

די פאַרביטערטקייט פון סטרייק האָט געשטאַמט פון קלאָרען באַוואוסטזיין, אַז דאָס איז אַ מלחמה פאַר דער סאַמער עקזיסט- טענץ פון דער יוניאָן און ניט בלויז פאַר אַ רעוויזיע פון „פּראָטאַ- קאַל“. די סטרייקער האָבען געוואוסט אַז אין קאָן שטעהט די אויפ- האַלטונג און אויסשפּרייטונג פון זייערע דערגרייכונגען, אויב זיי פאַרלירען, וועלען זיי צוריקגעטריבען ווערען צו די טרויעריגע צייטען פון פאַר 1910. דאָס זעלבע האָבען געוואוסט די באַלעבאַטיים. דערמיט דערקלערט זיך זייער איינגעשפּאַרטקייט.

די הערלאַכע האַלטונג פון די סטרייקער און זייער אויסדויער, ניט געקוקט אויף מאַטעריעלער נויט, די טיכטיקע סטרייק מאַשינעריע און די פּריינדלאַכקייט פון דער עפענטלאַכער מיינונג, האָבען סוף כּף געווירקט. די עקשנות פון די באַלעבאַטיים איז געבראַכען געוואָרען. זייערע פּלענער זיינען צוגנישט געוואָרען. ווידעראַמאַל איז סעמוועל גאַמפּערס געוואָרען דער פאַרויזער פון די פאַרהאַנדלונגען. דעם פּערטען אויגוסט איז אונטערגעשריבען געוואָרען אַ נייער אַפּמאַך. די קלאָקמאַכער האָבען באַקומען אַ העכערונג אויף די פאַרדינסטען, אַ 49 שטונדען-אַרבעטס-וואָך; דאָס רעכט פון שאַפּ- סטרייקס, אויב דער אַרבעט-געבער פאַרלעצט דעם אַפּמאַך און די פאַרמיטלונג אַרבעט ניט אין פאַרלויף פון די ערשטע 24 שטונדען. דער עיקר: די קלאָקמאַכער יוניאָן, דער אינסטרומענט פון שוץ און פאַרשריט פאַר די אַרבעטער איז געראַטעוועט געוואָרען.

פּיינבערג האָט ניט באַגעגענט אין ענגלאַנד די „אינסטיטוציע“ פון פּראָפּעסיאָנעלע „שלעגער“ וואָס ווערט געוואָרפען געגען סטרייק- קער. אַזאַ זאַך האָט אים טיעף אויפגעבראַכט. גלייכצייטיג האָט ער דערזעהן אין דער נייער לאַנד אויך די צווייטע זייט פון דער מטבעה — די געשלאָסענע רייען פון די אַרבעטער און דער עפעקטיווער כּח פון אַ ליבעראַלער עפענטלאַכער מיינונג וואָס קומט זיי צו הילף. דאָס האָט געמוזט הויבען די מערכה פון אַמעריקאַ אין זיינע אויגען.

באקענט זיך נעהנטער מיט אמעריקא.

זיין אַנטייל אין דער יוניאָן און זיין ענגערע באַרירונג מיט דער אַמעריקאַנער ווירקלאַכקייט האָט באַוועגן פיינבערג'ן ביסלאַכ-ווייז צו דערזעהן די גינסטיגע שטריכען וואָס אמעריקא פאַרמאָגט. ער איז נאָך אַלץ געווען צוטרייסעלט פון געוויסע טונקעלע אייגענ-שאַפטען וואָס זיינען (אַזוי האָט זיך אים געדאַכט), איינגעבאַרען אין דער סאַציאַל-פּאַזיטיווער סטרוקטור פון אַט דער טומעלדיגער, אימ-פעדיגער לאַנד. אַזוי צום ביישפּיל קען ער ניט פאַרגעסען אַ טשיי-קאַווען פּאַל.

אין 1916, ווען מײער לאַנדאָן איז געלאָפּען צום קאָנגרעס, איז ער געווען אַ „וואַטשער“ (אַן אויפזעהר פון אַ פּאַרטיי). די טעמעני פּייט האָבען אָן צערעמאָניעס אים אַרויסגעוואָרפען ווען ער האָט אָנגעהויבען צו פּראָטעסטירען געגען פּרעכע אונרעגעלמעסיגקייטען באַ ציילען די שטימען. פיינבערג האָט זיך געווענדעט צום פּאַליס-מאַן וואָס געפינט זיך אין יעדען שטימ-פּלאַץ אַכטונג צו געבען אַז אַלצדינג זאָל צוגעהן אין אַרדנונג. דער פּאַליסמאַן האָט זיך געמאַכט בלינד און שטום. אין אויפּרעגונג איז פיינבערג אַריינגעלאָפּען אין אַ טעלעפּאָן שטיבעל און אָפּגערופּען מאַקס לעווין, אַ לאַיער פון דער קלאָקומאַכער יוניאָן אָבער יענער האָט גאַנץ קיל אים געענטפּערט: — היינט בין איך ניט דער לאַיער פון דער יוניאָן, היינט בין איך אַ מיטגליד פון טעמעני האַל“.

פיינבערג איז פאַרבליבען אין דרויסען פון דעם שטימ פּלאַץ.

דער שטאַרקער רושם פון דער אידישער אַמעריקא.

דאָס אידישע אַמעריקא האָט אויף פיינבערג'ן געמאַכט אַ קלאַר-סאַלען רושם. דער קאַכיגער, קאַלירפולער מיליאָניגער אידישער ישוב האָט אים באַווירקט מיט זיין הייסען געזעלשאַפטלאַכען לעבען. אין ענגלאַנד האָט ער אַזוינס ניט געקענט זעהן. צום ערשטען מאל איז פיינבערג געוואָרען צוגעצויגען צו אידישע אַרגאַניזאַציעס און איז געוואָרען באַוואוסטזיניג איבער אידישע פּראָבלעמען. די פיינד-לאַכקייט פון דער אַפּיציעלער אַרבעטער באַוועגונג צו אימיגראַציע האָט אַריינגעוואָרפען געוואָרען. אַ טייל פון זיי האָבען זיך דערשלאָגען, איינגעוואָנדערטע און די איבעריגע אימיגראַנטען גרופּעס האָבען בייגעשטייערט אַזוי פיל צו אַמעריקא בכּלל און טאַקע צו איר אַרבע-טער באַוועגונג בפרט, אַז באַ פיינבערג'ן אין קאַפּ האָט זיך ניט

פאטופעט די אומפריינדלאכע האלטונג פון דער א. פ. און. 5. צו קונפטיקע אדער פאטענציעלע אימיגראנטען.

פיינבערג האט צוגעזעהן ווי אינדוסטריעס, וואו אימיגראנטען שטעלען צונויף א מערהייט אדער א באדייטענדע מינדערהייט, ראנגלען זיך געגען דעם נידעריגען לעבענס סטענדארד אין וועלכען זיי זיינען אריינגעווארפען געווארען. א טייל פון זיי האבען זיך דערשלאגען, דורך שווערער אגשטריינגונג און קאמפסלוסטיגקייט, באדייטענדיגע דערגרייכונגען וואס רוקען זיי ארויס אין פאדער-גרונד פון דער אר-בעטער באוועגונג. אמת, עס געפינען זיך אויך צווישען די אימיגראנטען, צושטערערישע עלעמענטן. זיי זיינען אבער ניט גרויס און זיי ווערען געשפייזט אין א גרויסער מאס, טאקע פון דער הארטקייט און הארצלאזיגקייט וואס האט געוועלטיגט, אין די אמעריקאנישע רייכע און איינפלוסרייכע קרייזען, אין די ערשטע צוויי צענדליג יאר פון דעם יארהונדערט. בכלל גענומען איז דאך דער בייטראג פון דעם אימיגראנט בולט און גרויס. ניטא קיין וואגיגע אורזאך פאר אפאזיציע צו אימיגראציע. (די אפאזיציע מצד דער א. פ. און. 5. איז טאקע נאך דער צווייטער וועלט מלחמה, פארשוואנדען).

די חוצפה און פארדארבענקייט פון די ארטיגע פאליטישע מאשי-נען, די קאלטע ברוטאליטעט און אומ'ברחמנות'דיגקייט פון די גרויסע קארפאריישאנס האט אים אפגעשטויסען. דערפאר איז בא אים אין געדאנק געוואקסען די איבערצייגונג אז אמעריקא פארמאגט זעלטענע אייגענשאפטען. אמעריקע איז דער לעצטער אפשטעל פאר דעם אימיגראנט. פון אמעריקא פארט מען ניט, אין אמע-ריקא פארבלייבט מען.

אין ענגלאנד, ניט געקוקט אויף אירע מעלות, האט דער אידי-שער אימיגראנט, צו יענער צייט געהאט אין זיין געדאנק, אדער אין זיין טוב-געדאנק: — טאמער ווערט שלעכט לאזט ער זיך אין אמע-ריקא. די מערסטע אימיגראנטען האבען טאקע אזוי געטאן. אבער ווייטער פון אמעריקא לאזט מען זיך ניט, איז גוטע צייטען אדער אין שלעכטע צייטען. דא בויט מען די היים פאר זיך און פאר די קינדער. דא ווארצעלט מען זיך איין.

דאס האט פיינבערג געטאן. דער פראצעס פון „אויסגרינען זיך“ איז געווען פארענדיגט. ער האט זיך איינגעווארצעלט אין אמעריקא.*

* אין 1916 איז געבוירען געווארען זיין צווייטער זון, סידני.

אַכטער קאַפּיטעל.

די פאַרבעסערטע לאַגע אין דער יוניאָן דויערט ניט לאַנג. — די משה רובין אָפּערע. — פּיינבערג שטעלט זיך געגען רובין. — די ריאָרגאַניזאַציע פון לאַקאַל איינס. — פּיינבערג ווערט טשערמאַן פון דזשאַינט באַאַרד. — דער סטרייק פאַר וואַך־אַרבעט אין 1919. — גענעראַל מענעדזשער אין 1920. — אַ יוניאָן איגדזשאַנקשאַן שטעלט אָפּ באַלעבאַטיס. — מאַריס הילק־וויט. — דאָס בויערען פון אינווייניג. — קאַמוניסטען זוכען אַריינצוקריגען די יוניאָן. — פּיינבערג גלויבט ניט אין מעגלאַכקייט פון שלום, רעזיגנירט פון זיין אַמט. — דער שלימזולדיגער גענעראַל סטרייק אין 1926. — מ. יגמאַן און די ריאָרגאַניזאַציע. — ב. שלעזינגער ווידער פרעזידענט. — פּיינ־בערג אין קענעדע פאַר אינטערנעשאַנאַל. — דובינסקיס גרויסער אויפ־שטיג. — דער קרויס.

אין שטורעם.

דער זיג אין 1916 האָט געשטאַרקט די יוניאָן און אַריינגע־בראַכט מער סטאַביליזאַציע אין דער אינדוסטרי בכלל. די באַדע־באַטיס האָבען אָנגעהויבען זיך צוגעוואוינען צו דער נייער סיטואַציע. אַ היבשער טייל פון זיי האָט שלום געמאַכט מיט דעם געדאַנק, אַז די יוניאָן איז דער צווייטער צד אין דער אינדוסטריע און זי קען ניט איגנאָרירט ווערען.

אויך די עקאָנאָמישע לאַגע האָט זיך אַביסעל פאַרבעסערט. די „שטיצע“ דעפרעסיע איז פאַריבער. אין די שעפּער האָט זיך געמערט באַשעפטיגונג. די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט געקענט דערוואַרטען אַ פעריאָדע פון פאַרהעלטניסמעסיגער רוהיגער אַנטוויקלונג, וואָס זי האָט טאַקע גוטיג געהאַט צו קאָנסאַלידירען אירע נייע געוואר־נענע פּאָזיציעס. קיין רוהיגער פעריאָד איז אָבער ניט אָנגעקומען, פאַרקערט, נייע אויפ־טרייסונגען האָבען זיך אָנגערוקט.

ווען מיר זאָגען אַז די באַדעבאַטיס האָבען אָנגעהויבען שלום מאַכען מיטן געדאַנק פון אַ יוניאָן וואָס פונקציאָנירט טיכטיג אין דער אינדוסטריע, מיינט עס ניט צו באַהויפטען אַז אינדוסטריעלע ריי־בונגען זיינען אויסגעמידען געוואָרען. דאָס וואָרט געווען אין יענער צייט אַ וואונדער און וואונדער פּאַסירען נאָר אין דער פּאַנטאָזיע. עס האָט גענומען אַ סך מער יאַרען אַריינצוקלאַפּען אין די מוחות פון די קלאָוק באַדעבאַטיס אַז די יוניאָן איז אַ וויכטיגער שותף וואָס

פארטרעט און פארטיידיגט די לעבענס אינטערעסען פון די ארבע-
טער אין די שפעער.

אינדוסטריעלע רייבונגען, זיינען געווען, אזוי צו זאגען נארמאל,
אין זיי איז ניט געלעגען קיין געפאר פאר דער יוניאן. די געפאר
האט געלויפערט פון אינערלאכע אויפטרייסלונגען פון פארשידענעם
כאראקטער, פארשידענער גרויס און אימפעט. פון א היסטארישען
בליק קען מען מעגלאך זאגען, אז אויך די אינערלאכע אויפטרייס-
לונגען זיינען געווען אומפארמיידלאך, ווייל זיי זיינען ארויסגע-
וואקסען פון א רייע באדינגונגען וואס האבען געשטאמט פון דעם
כאראקטער פון דער אינדוסטריע, פון איר מענשען מאטעריאל, אדער
פון דרויסענדיגע באדינגונגען, איבער וועלכע די יוניאן האט ניט
געקאמט קיין דעה. אט דעם אביעקטיוו-געלאסענער בליק קען מען
האבען איצט, יארען שפעטער, נאך די שטורמישע פאסירונגען;
דענסמאל אבער איז שווער געווען זיך צו טרייסטען מיט אזא זאך-
לאכען צוגאנג.

בכלל זיינען מיינונג-אונטערשיידען צווישען די קלאוקמאכער
אויסגעקעמפט געווארען הייס און ליידענשאפטלאך. אין יענע יארען
האט געפעלט א מער קילער צוגאנג צו שטרייט פונקטען, אלץ וואס
קלאוקמאכער האבען געטאן איז געווען מיט ברען און מיט היץ. יעדער
שטרייט איז דאריבער אויסגעוואקסען צו דעם פארנעם פון א היציגען
קאמף וואס האט צוטיילט די יוניאן אין לאגערן אונגעפילט מיט
ביטערקייט.

די משה רובין שפאלטונג.

די משה רובין שפאלטונג האט זיך אָנגעהויבען גאנץ קליין.
אבער שנעל האט עס זיך צופלאקערט אין א פייער. די ערשטע
פונקען זיינען אן צווייפעל געלעגען אין די איבערבלייבאכצען פון
דער דר. הורוויטש געשיכטע וואס האט איבערגעלאזט געוויסע טיילען
פון לאקאל איינס אומצופרידען. ווי אפט אין אזעלכע שטרייטען, איז
דאס ביסעל גערעכטע טענות גאנץ שנעל דערטרונקען געווארען אין
דעם קוואל פון אומגעזונטע און געפערלאכע פאדערונגען וואס די
יוניאן האט ניט געטארט און ניט געקענט נאכקומען.

משה רובין איז אין 1916 געווארען סעקרעטאר פון לאקאל איינס,
דער גרעסטער און וואגיגסטער טייל פון דזשאַינט באַאָרד. רובין
איז געווען און פארבליבען אן אנהיינגער פון דר. הורוויטש. ערגער
פון דעם, איז געווען זיין כאראקטער. א יונגער מאן פון ריזיגער

ענערגיע און אויפגעשרויפטע אמביציעס, האָט ער אויך פאַרמאָגט אַ שאַרפע צונג. ער איז געווען אַ רעדנער וואָס האָט געקענט אַנצידען אַ מאַסע מענשען. אין ענגליש רופט מען עס: „אַ ראַבעל־ראַוזער“.

אינער וואָס קען מיטרייסען מענשען מיט זיך, שפּילענדיג אויף זייערע אינסטינקטען. רובין איז אויך געווען איינגעשפּאַרט און קריגעריש. קורץ, ער האָט פאַרמאָגט אַלע מעלות פון איינעם, וואָס ווען ער קלייבט אויס אַ שעדל־אַכען וועג, קען ער זיין זעהר געפּערל־אַך.

רובין און זיינע אָנהיינגער האָבען אויסגענוצט אַ געפּיל וואָס האָט געהערשט צווישען די מיטגלידער און טוער פון לאַקאַ אײנס, אַז זיי באַקומען ניט די געהעריגע אויפּמערקזאַמקייט און דעה, צו וועלכער זייער לאַקאַ איז באַרעכטיגט. אַן צווייפּעל דאָס איז געווען די הער־שענדע מיינונג צווישען די טעטיגע אַפּערייטאַרס. אַט די שטימונג פון אומצופּרידענקייט האָט רובין קונציג אויפּגעשפּילט און אויסגעפּע־דעמט דערפון אַ פּראַגראַם וואָס אויב דורכגעפירט וואָרט אומפאַר־מיידל־אַך געפירט צו אַ שפּאַלטונג אין דער יוניאָן. באַ רובין האָט אַבער דער קאַמף געהייסען אַ שריט פאַר דעמאָקראַטיע און פאַר דער אויטאָנאָמע־רעכט פון יעדען לאַקאַל אין דער דזשאַינט באַאַרד.

שפּאַלטונג אונטער דער מאַסקע פון דעמאָקראַטיע.

צווישען רובינס פּאָדערונגען איז געווען אַ פּונקט, אַז יעדער לאַקאַ זאָל אויסקלייבען זעלבסט־שטענדיג זיינע ביזנעס אַגענטען און אַליין מיט זיי אַנצופירען. דאָס וואָרט געשאַפען אַ סיטואַציע אַז דער ביזנעס אַגענט זאָל זיין ניט אַ פּאַרטנער פון דער גאַנצער יוניאָן, נאָר פון איין פּאַך. אין די שעפּער וואָרט דאָס פאַראורזאכט צושפּליטע־רונג און כאַאָס. ער האָט אויך געפּאָדערט דאָס רעכט פון יעדען לאַקאַ אַרויסצורופען זיינע מיטגלידער אין שאַפּ אַרויסצוגיין אין סטרייק. אַזעלכע פּאַך־סטרייקס וואָלטען געווען נאָר אַ געפּערל־אַכער שריט אין דער ריכטונג פון צושפּליטערונג. רובין האָט אויך געפּאָ־דערט אַז אין די שאַפּ־סטרייקס, וואו אַלע פּאַכען זיינען אַריינגע־צויגען, זאָלען די אויסגאַבען צוטיילט ווערען לויט די צאָל סטרייקער אין דעם באַטרעפּענדיגען שאַפּ, און ניט לויט דער אַלגעמיינער צאָל מיטגלידער וואָס יעדער לאַקאַ פאַרמאָגט. (ווי עס איז איינגעשטעלט געווען די גאַנצע צייט) בלויז צוויי פון זיינע פּאָדערונגען, פּראַפּאַר־ציאָנעלע פּאַרטנערשאַפט אין דזשאַינט באַאַרד און די אַפּשאַפּונג פון לאַקאַל 17 ריפּער מאַכער האָבען פאַרמאָגט וואָג הינטער זיך. די טוער פון לאַקאַ אײנס האָבען באַטראַכט די לעצטע צוויי פּונקטען

פון גרויס באדייטונג. די איבעריגע פאדערונגען אבער וואלטען אומ-
פארמיידלעך געפירט דערצו אז יעדער לאקאל זאל ווערען אן אבער-
זונדערטע יוניאן.

רובין האט געהאט אויף זיין זייט א היבשען טייל פון דער
עקזעקוטיוו באארד און באדייטענדיגע טיילען פון דער מיטגלידער-
שאפט וואס זיינען היפנאטיזירט געווארען פון זיינע דעמאגאגישע
און היסטערישע געשרייען געגען ביוראקראטיזם און פאר דאס
רעכט פון די מיטגלידער. רובין, אליין מיטגעריסען פון זיין היס-
טעריע, האט דורכגעפירט שריט וואס האט פאקטיש אפגעריסען דעם
לאקאל פון דער גאנצער יוניאן. פרעזידענט שלעזינגער'ס ווענדונגען
און בקשות האבען ניט געהאלפען. רובין האט געבראכט אב. ביזנא פון
שיקאגא. ביזנא איז אבער שנעל אוועק. רובין האט דאס מאל איינ-
געלאדען דר. הורוויטש ווי דער הויפט ראט-געבער, און ביידע האבען
געקערעוועט דעם לאקאל אין דער ריכטונג פון אן אפגעזונדערטער
יוניאן. די לאגע איז געווארען צו געפערלאך. דער גאנצער אפמאך
מיט די באלעבאטיס איז געשטעלט געווארען אין סכנה צוליב רובינס
אינזייטיגע האנדלונג. זיין לאקאל האט גערופען סטרייקס פון די
אפערייטארס. ניט מעלדענדיג אפילו צום דזשאַינט באארד און צו
דעם דזשענעראל מענעדזשער, מאַריס זיגמאן. ער האט אויך איבער-
געלאזט די אפערייטארס ארבעטען, ווען די איבעריגע פאכען האבען
געסטרייקט...

פיינבערג באַקעמפט שפאלטער, ווערט טשערמאַן פון דזשאַינט באַארד.

אין דעם פארביסענעם קאמף וואס האט פארברענט א סך צייט
און געקאסט א סך ענערגיע, איז פיינבערג געשטאנען פון סאמע
אנהויב מיט דער אינטערנעשאנאל און מיט דער דזשאַינט באַארד.
פון דער נאטור א רעבעל, האט פיינבערג שוין געהאט גענוג דער-
פארונג און באקאנטשאפט מיט דער לאגע ניט איינצוזהן וואס עס
שטעקט הינטער דעם כלומרשטען קאמף פאר „דאס רעכט“ פון זיין
לאקאל. פיינבערג האט גענומען א טיכטיגען אַנטייל אין דער רע-
ארגאניזירונג פון דעם לאקאל וואס די אינטערנעשאנאל איז געווען
געצוואונגען דורכצופירען. ער האט דאס באטראכט ווי אן אומפאר-
מיידלאכע אפערעאציע צו ראטעווען די יוניאן.
ווען די ריארגאניזאציע איז דורכגעפירט געווארען, איז פיינ-
בערג אריין אין דער נייער עקזעקוטיוו באַארד, איז געשיקט געווארען

צום דזשאַינט באַארד און איז אויסגעקליבען געוואָרען טשערמאַן פון דעם דזשאַינט באַארד. זיין נייער אַמט האָט אים געבראַכט אין ענגער באַרירונג מיט מאַריס זיגמאַן. פיינבערג באַטראַכט זיגמאַן/ען ווי אַ קאַלירפולער, אינטערעסאַנטער פּערזענלעכקייט. איינער פון די גע- צייטע גרעסערע פיגורען אין דער קלאָוקמאַכער יוניאָן. אַט די מיינונג איז ניט געבויט דוקא אויף דער איינשטימיגקייט וואָס האָט געהערשט צווישען די צוויי. געווען פאַלען ווען זיי זיינען זיך צוגאַנגען אין זייערע מיינונגען.

רובין האָט פרובירט, נאָך דער רעאַרגאַניזאַציע, צו שאַפען אַן אייגענע יוניאָן פון קלאָוקמאַכער אונטער דעם נאָמען: „אַמאַלגאַ- מייטעד קלאָוקמאַכער אָו ניו-יאָרק“. רובין און זיינע אַנדהיינגער האָבען געזוכט צו פאַרוואַנדלען אַט די נייע באַשעפעניש אין „אַ יוניאָן“ פון אַלע קלאָוקמאַכער; נאָר פון זייערע באַמיהונגען איז אַרויסגעקומען אַ טויט קינד.

דער רעאַרגאַניזירטער לאַקאַל איז שנעל געקומען צו זיך. אין זיין באַריכט צו דער 14-טער קאָנווענשאָן פון דער אינטערנעשאַ- נאַל, מאַי 1918, אַכט מאָנאַטען נאָך דער רעאַרגאַניזאַציע, האָט דער לאַקאַל שוין אָנגעגעבען אַכט טויזענד זעקס הונדערט מיטגלידער און אַ פאַרמעגען פון 20 טויזענד דאָלאַר.

די באַוועגונג פאַר וואַך אַרבעט.

אין יענער צייט איז רייף געוואָרען די באַוועגונג פאַר וואַך- אַרבעט. אַרום 80 פּראָצענט פון אַלע קלאָוקמאַכער האָבען געאַרבעט פון שטיק. בלויז די פרעסערס און די קאַטערס האָבען ווי גאַנצע פאַכען געהאַט איינגעפירט וואַך-אַרבעט. פיינבערג און מאַריס זיגמאַן זיינען געשטאַנען אין דער שפיץ פון דער באַוועגונג פאַר וואַך- אַרבעט. פיינבערג איז אַרויסגעטרעטען הויפטזעכלאָך צוליב ריין מענשאַכע מאַטיווען. שטיק אַרבעט פאַרמאַטערט דעם אַרבעטער. צווינגט אים זיך צו יאָגען, כדי אָנצוהאַלטען זיין פאַרדינסט; דאָס רופט אַרויס אַ געיעג נאָך דעם „באַנדעל“. וואַך אַרבעט ווידער, סטאַביליזירט די לאַגע אין שאַפ און נאַרמאַליזירט די אָנשטריינגונגען פון דעם בעל-מלאכה.

זיגמאַן האָט געשטיצט די באַוועגונג צוליב זיין דערפאַרונג אין לאַקאַל 35. די פרעסער האָבען געאַרבעט פון דער וואַך און זיינען געווען צופרידען. דער פאַרלאַנג פון וואַך אַרבעט האָט זיך אָנגע- טוויסען אויף אַ היבשער ביסעל געגנערשאַפט אפילו אין פיינבערגס

לאקאל. ב. שלעזינגער איז געווען א שטייפער געגנער פון וואך־
ארבעט. נאך א היציגער דיסקוסיע אויף דער קאנווענשאן אין באס־
טאן איז די רעזאָלוציע פֿאַר וואך־ארבעט דורכגעגאַנגען.

אַזאָ ענדערונג אין דעם סיסטעם פון אַרבעט האָט געפֿאַדערט
לויט דעם אָפּמאַך די צושטימונג פון די באַלעבאַטיים. זיי האָבען עס
אַנטזאָגט. די יוניאָן האָט אין מאַי 1919 אַרויסגערוּפֿען אַ גענעראַל
סטרייק. די הויפט פֿאַדערונג איז געווען וואך־אַרבעט. צוליב דער
נאָך־מלחמה פּראָספּעריטי און דעם מאַנגעל אין אַרבעטער, איז דער
סטרייק געווען אַ קורצער. די יוניאָן האָט געוואונען איר פֿאַדערונג.
וואך־אַרבעט איז איינגעפירט געוואָרן אין דער אינדוסטריע. די
אַרבעט־וואך איז פֿאַרקירצט געוואָרען פון 49 שטונדען אויף 44
שטונדען. דערמיט האָט זיך אָנגעהויבען אַ קורצער קאָנסטרוקטיווער
פּעריאָד, וואָס האָט אָנגעהאַלטען ביז 1921. לואיס לאַנגער איז
דענסמאָל געווען סעקרעטאַר פון דער דזשאַינט באַאַרד און פּה.
קאַפּלאַוויטש — סעקרעטע־טרעזשורער.

ווערט גענעראַל מענעדזשער פון דער יוניאָן.

אין פיינבערגס לעבען איז אַריינגעטראָטען אַ באַדייטענדע ענדע־
רונג. אין דעם לאַנגען פֿאַרלויף פון זיין טעטיגקייט אין דער יוניאָן
איז ער מיט זייער אַ קנאַפען איבערייס (*) געווען אַן אַרבעטער אין שאַפּ.
צו זיין באַלאַדען מיט יוניאָן טעטיגקייט און מיט געזעלשאַפּטלאַכער
אַרבעט איז ניט קיין גרויס מעלה אין דער טעגלאַכער אויפגאַבע צו
מאַכען אַ לעבען. מיטינגען האָבען אַ טבע: זיי שליינגען איין איי־
נעמ'ס כּח אינאיינעם מיט זיין צייט. נאָר דאָס איז קיינמאָל ניט
געווען באַ אים אַ שטערונג צו דערפילען זיינע געזעלשאַפּטלאַכע
פליכטען.

אין 1920 האָט מאַריס זיגמאַן רעזיגנירט פון זיין אַמט ווי גע־
נעראַל מענעדזשער פון דזשאַינט באַאַרד. פיינבערג איז דערוויליט
געוואָרען צו דעם העכסטען אַמט. אַט דער מאַמענט איז געוואָרען
אַ וויכטיגער צייט־אַפּשניט אין פיינבערג'ס לעבען. אינגאַנצען קיין
רוהיגע צייט האָט אין דער יוניאָן קיינמאָל ניט געהערשט; בכלל
ווייסט ניט קיין יוניאָן פון אינגאַנצען רוהיגע צייטען. ווי אַ לעבעדיגע,

(*) אין 1915 איז ער געווען מענעדזשער פון לאַקאל 64 באַטאנהאַל מאַכער
יוניאָן.

רירעוודיגע ארגאניזאציע פעלט ניט קיין יוניאן פראבלעמען און זארג. פיינבערג האט אין די פינף יארען פון זיין אמת געהאט איבערגענוג פון ביידע זאכען.

די פריהערדיגע עטראכע בעסערע יארען האבען געקרעפטליגט די יוניאן. עס איז מעגליך געווארען איינצופירען געוויסע רעפארמעס אין דער אינערלאכער פארוואלטונג פון דער יוניאן. אין 1921 אבער, איז אריינגעטראטען די נאך-מלחמה דעפרעסיע. ארבעטסגעבער אין לאנד זיינען דערמוטיגט געווארען אנצוהויבען אן אפענסיווע געגען די יוניאנס און געגען דעם לעבענס סטענדארד פון זייערע ארבעטער. אזוי האבען די באלעבאטים אבגעדאנקט די ארגאניזירטע ארבעטער פאר זייער פאטריאטיזם און קרבנות אין צייט פון דער מלחמה.

די קאמפאניע געגען די יוניאנס, באקאנט אונטער דעם געשיק-טען נאמען: „אמעריקען פלען“, האט זיך אנגעהויבען פון דער זוניגער קאליפארניא און האט דערגרייכט די אטלאנטישע שטאאטען. די קלאוק פאבריקאנטען האבען זיך פארקוקט אויף דעם „פיינעם“ ביישפיל און האבען באשלאסען צוריק איינצופירען שטיק-ארבעט. זיי האבען אויך פאררופען אין אטלאנטיק סיטי א נאציאנאלע קאנגרעס פון קלאוק ארבעט-געבער. דארטען איז באשלאסען געווארען, ווי א צוגאב צו שטיק ארבעט, אויך צו שניידען די פארדינסטען און צו פארלענגערען די ארבעט-וואך ביז אכט און פערציק שטונדען.

גענעראל סטרייק און אינדזשאנקשאן.

די יוניאן האט געענטפערט מיט א רעפערענדום צווישן די קלאוקמאכער איבער א גענעראל סטרייק. די אפשטימונג איז געווען א מעכטיגער אויסדרוק פון באוואוסטזיין און אנטשלאסענקייט צו פארטיידיגען געוואונענע פאזיציעס. 36,672 האבען געשטימט פאר א סטרייק און בלויז 162 געגען. אבער ניט דער קרעפטיגער ארויסטרעט פון די ארבעטער און ניט די אריינמישונג פון פראמינענטע פערזענליכקייטען האט אבגעהאלטען די באלעבאטים. אין גראבער פארלעזונג פון דעם אפמאך, האבען זיי באשלאסען צו בייטען די ארבעט סיסטעם — פון וואך אויף שטיק. די יוניאן האט געענטפערט מיט א גענעראל סטרייק.

שווער צו זאגען ווי לאנג דער סטרייק וואלט געדויערט. א ניער פאקטאר איז אריינגעטראטען. היילקוויט און אונטערמייער, די לאיערס פון דער יוניאן, און פון דער אינטערנעשאנאל, האבען באשלאסען אנצופערנען די באלעבאטים און צו געבען זיי א טייל-לעפעלע

פון זייער אייגענער מעדיצין. זיי האָבען אַרויסגענומען אַ געריכט־
אינדזשאַנקשאַן וואָס פאַרבאָט דער אַסאַסיאָישאַן צו פאַרברעכען דעם
אַפּמאַך. דעם 11־טען יאַנואַר 1922, איז דער אינדזשאַנקשאַן באַ־
שטעטיגט געוואָרען פון סופּרים קאַרט ריכטער, ראַבערט וואַנגער און
איז געוואָרען אַ פּערמאַנענטער. די באַלעבאַטים האָבען זיך געמוזט
בוֹיגען. דער סטרייק האָט אָבערקאַסט דער יוניאָן אַ מיליאָן דאָלאַר. דער־
פון איז זיבען הונדערט טויזענד דאָלאַר אוועק אויף שטיצען די סטרייק־
קער, וועלכע זיינען געבליבען אָן לעבענס מיטלען. ווי דער גענעראַל־
מענעדזשער, האָט פּיינבערג געהאַט אַן אַנפירענדדיגע ראַלע אין
דעם וויכטיגען קאַמף.

ערב דעם בירגער קריג.

אין 1923 איז די דעפרעסיע געווען פאַריבער. אין לאַנד האָט
זיך אָנגעהויבען די קורצע פּעריאָדע פון עקאָנאָמישער אויפֿלעבונג.
באַקאַנט אונטער דעם איראַנישען נאַמען: „די קולידזש־הוואווער
פּראָספּעריטי.“ די מערהייט עקאָנאָמיסטען און פּאָליטיקער האָבען
דאַמאָלט געגלויבט אַז די גוטע צייט וועט אָנהאַלטען זייער לאַנג —
אויב ניט שטענדיג. אויסגעלאָזט האָט זיך גאַנץ אַנדערש. אין
1929 איז געקומען דער קראַך, דער ערגסטער אין דער געשיכטע
פון לאַנד. אָבער אין פאַרלוף פון די זעקס יאָר איז באַשעפּטיגונג
און פאַרדינסטען געשטאַנען אויף אַ צופּרידענשטעלענדיגער הויך.
די קלאָוקמאַכער אָבער איז ניט אויסגעקומען זיך צו טונקען
אין דער אַלגעמיינער פּראָספּעריטי. די אורזאַך איז געווען אַ שלעכטע
אינערלאַכע לאַגע, אייגענטלאַך איז דאָס וואָרט, שלעכט, ניט דער
פּאַסיגער נאַמען פאַר דעם צושטאַנד וואָס האָט זיך ענטוויקעלט אין
דער יוניאָן און אין אַ היבשע צאָל אינטערנעשאַנאַל לאַקאַלס אויסער
דער קלאָוקמאַכער יוניאָן. ווי מאַטעריע אין קערפּער זאַמעלט זיך
ביז וואַנען עס זעצט אַרויס אין אַן ערנסטער קראַנקייט, אַזוי איז דער
אינערליכער קריזיס געוואַקסען מיט אימפעט און שאַרפקייט ביז וואַנען
די גרויסע פּרעכטיגע קלאָוקמאַכער יוניאָן איז געלעגען אויסגעצויגען
מיט גאַנצע גלידער אַרויסגעריסען פון איר.

אין די ראַמען פון דער ביאַגראַפֿיע גייט ניט אַריין אַן אַפּשאַ־
צונג פון יענע טיף אָנגעווייטאַגטע טעג ווען די קלאָוקמאַכער יוניאָן
איז געוואָרען די אַרענאָ פון אינערלאַכע אויפּרייסען וואָס האָבען ניט
זייער גלייכען אין דער געשיכטע פון דער אַרבעטער אַמעריקאַ. אפילו
די געשיכטע פון דער יונאַיטעד מיין וואַרקערס וואָס איז אויך אָנגע־

פיקעוועט מיט אינערלאכע שטורמס ווייסט ניט פון די פארניכטענ-
דיגע געשעהענישען ווי די וועלכע זיינען באפאלען די קלאוקמאכער
יוניאן. עס איז יא נויטיג צו באטאנען: די קלאוקמאכער יוניאן
איז געווען ניט מער די ערשטע באזע פון וואנען די אנגרייפער האבען
געהאפט צו מאכען ווייטערע אנגרייפען אויף אנדערע יוניאנס, אויב
דער ערשטער קאנצענטרירטער פארזוך וועט זיך ארויסווייזען פאר
א דערפאלג.

דאָס בויערן פון אינווייניג.

ביז 1923 האָט די קלאַוקמאַכער יוניאַן שוין דורכגעמאַכט
עטלעכע אינערלאַכע שטורמס אַרויסגערופען פון אַפּאָזיציעס. מען
האַט געמעגט דערוואַרטען, אַז די יוניאַן האָט אַנגעזאַמעלט אַ היבשען
באַגאַזש פון דערפאַרונג ווי אַזוי אויפצונעמען אַזוינע דערשיינונגען.
די נייע אַפּאָזיציע אָבער איז געווען פון אַ גאַנץ אַנדער כאַראַקטער.
זי האָט אַנגעהויבען שטיץ און פאַרענדיגט מיט אַ דינאַמיט אויפרייס.
די קאָמוניסטען, וועלכע האָבען אַרויסגערופען, אַרגאַניזירט און
אַנגעפירט מיט דער נייער אַפּאָזיציע, האָבען קיינמאַל ניט געזעגעלט
אונטער זייער נאַמען. די קאָמוניסטען האָבען געהאַט פּולשטענדיגע
גלייכע רעכט ווי אַלע איבעריגע מיטגלידער. די אינטערנעשאַנאַל
און אירע אַנגעשלאָסענע אַרגאַניזאַציעס האָבען באַ קיינעם ניט
געפרעגט קיין פּאָליטישען פּאַספּאַרט. זיי האָבען טאַקערירט פּאָליטישע
און געזעלשאַפטלעכע טעטיגקייט וואָס מיטגלידער האָבען געפירט
פאַר פּאַרטייען און צוועקען אין וועלכע זיי האָבען געגלויבט. נאָר
אין דירעקטער יוניאַן טעטיגקייט זיינען מיטגלידער אויפגעפאַדערט
געוואָרען דורכצופירען אַלגעמיינע דירעקטיווען פון דער יוניאַן.
אויסערהאַלב דעם אַפיציעלען יוניאַן געביט, זיינען מיטגלידער פריי
געווען צו אַגיטירען און צו אַרבעטען פאַר יעדער אידעאָלאָגישער
ריכטונג און באַוועגונג וואָס איז זיי געווען נאָהנט צום האַרצען. די
קאָמוניסטען האָבען ענערגיש אויסגענוצט די פרייהייט וואָס די יוניאַן
האַט געגעבען צו אָנהיינגער פון אַלע אַנשוואַונגען און מיינונגען.
אין דעם האָט ניט געשטאַמט קיין פאַרברעכען.

די קאָמוניסטען האָבען ניט געוואָלט ווי די אָנהיינגער פון אַנדער-
רע ריכטונגען זיך באַנוגענען מיט אַגיטאַציע און טעטיגקייט פאַר
זייער באַוועגונג. זייער צוועק איז געווען אַריינצושטעלען אַ פּוס
אין דער פירערשאַפט פון דער יוניאַן כדי זי שפעטער צו פאַרכאַפּען
און פאַרוואַנדלען די יוניאַן אין אַן אינסטרומענט פון זייער פּאַרטי.

„דאָס בויערן פון אינווייניג“ איז געווען נאָר אַן אָנהויב און דער נאָמען פון זייער אָרגאַניזאַציע אין דער יוניאָן, ניט מער ווי אַ פּאַסטקע צו כאַפּען נאַאיווע גוט־מיינענדיגע מענשען. באַ דער ערשטער גינסטיגער געזעגעהייט זיינען די קאָמוניסטען גרייט געווען אַריבערצוגעהן אין אַ פּראָנט אַטאַקע אויף דער יוניאָן.

אונטער אַן אומשולדיגער פּאַן.

דער ערשטער קאָמוניסטישער אַרויסטרעט איז געווען אונטער אַן אומשולדיגען נאָמען: „טרייד יוניאָן עדיקיישאַנאַל ליעג“, אָרגאַן־ניזירט פון וו. פּאַסטער, אין 1920-1921. די קאָמוניסטען האָבען פּלייסיג אויסגענוצט איבערלאַכע סיטואַציעס אין דער יוניאָן, אויס־געמישט גערעכטע קריוודעס מיט פּאַלשער דעמאָגאָגישער העצע. צוליב זייער אייזערנער דיסציפּלין, ענערגיע און די טאַקטיק און מאַנעווערעס פון זייער קאָמוניסטישער פּאַרטי, איז די קאָמוניסטען געזונגען, אין 1925, צו געווינען פירערשאַפט אין לאַקאַ אַיינס און 9 פון דזשאַינט באַארד און לאַקאַ 22 דרעסמאַכער. אַן צווייטע, איז אַ פּאַקטאַר אויך געווען די סימפּאַטיע צו סאַוועט רוסלאַנד וואָס איז דענסמאַך געווען פאַרשפּרייט צווישען ברייטע טיילען פון די אידישע אַרבעטער, הויפטזאַכלאָך די יעניגע וואָס קומען פון אַלטען צאַרישען רוסלאַנד.

אין דער פירערשאַפט פון דער אינטערנעשאַנאַל און פון דזשאַינט באַארד, זיינען געווען מענשען וואָס האָבען באַלד דערזעהן וואוהין דער ערשטער קאָמוניסטישער זיג וועט פירען. געווען אויך אַזוינע וואָס האָבען ניט באַגריפען די געפערלאַכע באַדייטונג פון אַט דעם אַריינרייס פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטי אין דער יוניאָן און אין דער אינטערנעשאַנאַל. אַט די טוער האָבען גענומען אויף זיך די ראַצע פון שלום־זוכער. די גענעראַל עקזעקוטיוו באַארד האָט אויפגענומען קלאַגעס געגען די דריי עקזעקוטיוו באַארדס און באַ־שלאַסען צו ריאָרגאַניזירען די לאַקאַס. די קאָמוניסטען האָבען געענטפערט מיט אַ שטורמישען ווידערשטאַנד, באַקאַנט אונטער דעם נאָמען „דזשאַינט עקשאַן קאָמיטע“ קאַמף. דאָ האָבען זיך אַריינגעמישט די שלום־מאַכער און האָבען באַוועגט פּרעזידענט זיג־מאַן, צוליב דער גאַנצקייט און אייניגקייט פון דער יוניאָן, אַריינ־צוטרעטען אין אַ פאַרשטענדיגונג מיט די קאָמוניסטען. דער אַפּמאַך האָט געפירערט די קאָמוניסטען די מעגלאַכקייט אַריינצוקריגען די פירערשאַפט פון דער דזשאַינט באַארד אין זייערע הענט. די פאַר־

שטענדיגונג האבען די קאמוניסטען געבראכען אויף דער קאנווענ-
שאַן אין פּילאָדעלפּיע, דעם זעלבען יאָר.
אינער פון די מיטלען אין דעם קאָמף צו געווינען קאָנטראָל
אין דזשאַינט באַארד איז באַשטאַנען אין אַרויסצושטויסען די פּירער.
די קאָמוניסטען האָבען דאָריבער אָנגעהויבען אַ קאַמפּאַניע מיט דער
פּאָדערונג אַז פּערעלשטיין, מענעדזשער פון די שעפּער פון אינ-
דאָסטריעל קאָנסיל און פּיינבערג, גענעראַל מענעדזשער זאָלען
רעזיגנירען. דער ציל ברעט פון דער אַטאַקע איז געווען פּערעלשטיין.
קיינער אין דער יוניאָן, קאָמוניסטען אַרײַנגערעכענט, האָבען
ניט געצווייפלעט אין פּיינבערגס פּערזענלאַכער אַרענטלאַכקייט און
גייסטיגער אינטעגרירטעט. די קאָמוניסטען זיינען בלוז אויסן געווען
פּטור צו ווערען פון נאָך אַ פּאַליטישען געגנער.

פּיינבערג האָט ניט געגלויבט אין אַ „שלוּם“.

פּיינבערג, איז שוין געווען באַאומרוהיגט פון עטלאַכע צייכענס
וואָס האָבען זיך באַוווּזען אויפ'ן האַריוואָנט פון דער יוניאָן. ער
האַט געפילט אַז שלום מיט די קאָמוניסטען רוקט זיך אָן און ער
האַט ניט געגלויבט אין דער דויערהאַפטיגקייט פון אַזאַ שלום. הינטער
די קאָמוניסטען אין דער יוניאָן איז געשטאַנען די קאָמוניסטישע
פּאַרטיי, וועמענס פּאַליטישע אַמביציעס און אינטערעסען פּאַלען ניט
צוזאַמען מיט דעם גורל פון די קלאָקמאַכער. פּיינבערג האָט דאָריבער
געפילט אַז דער רעכטער צד איז ניט אייניג און ניט פעסט גענוג
אויפצונעמען די קריטישע סיטואַציע וואָס דערנענטערט זיך. ער
האַט דאָריבער אַרײַנגעגעבען זיין רעזיגנאַציע צוזאַמען מיט פּערעל-
שטיין.

די רעכטע מערהייט פון דזשאַינט באַארד האָט זיך קאַטעגאָריש
ענטזאָגט אָנצונעמען פּיינבערגס רעזיגנאַציע. פּריהער האָט פּרעזי-
דענט זיגמאַן געהאַט מיט אים אַ ליינגערען געשפּרעך און געזוכט
אים אַפּצוריידען פון זיין שריט. זיגמאַן איז גרייט געווען אַפּצולאָזען
פּערעלשטיין'ען, אָבער ניט פּיינבערג'ען. דער לעצטער איז אָבער
פאַרבליבען איינגעשפּאַרט. זיין רעזיגנאַציע איז געווען אַ דאַפּעלטיגע
פון דזשאַינט באַארד און פון דער גענעראַל עקזעקוטיוו באַארד פון
דער אינטערנעשאַנאַל, צו וועלכע ער איז אויסגעקליבען געוואָרען אין
1922 און 1924. זיגמאַן האָט איינגעזעהן אַז ער קען פּיינבערג'ען
ניט איבערריידען האָט ער געראַטען אויפ'ן מיטינג פון דער דזשאַינט
באַארד, אַז די רעזיגנאַציע זאָל אָנגענומען ווערען. זיגמאַן האָט

איבערגענומען דעם אַמט פון גענעראַל מענעדזשער. עטוואָס שפּע-
טער איז אויך דזש. ברעסלאַו, מענעדזשער פון פּרעסערס יוניאָן,
דאָקאָר 35 אַוועק. די קאָמוניסטען זיינען שוין דאָן געשטאַנען אויפ'ן
שוועל פון מאַכט און קאָנטראָל פון דער קלאָקמאַכער יוניאָן.

דער פאַרלאָרענער גענעראַל סטרייק אין 1926.

דערווייַל האָט זיך אָנגערוקט די צייט פון באַנייען די פאַר-
האַנדלונגען מיט די באַצבאַטיים. די קאָמיסיע וואָס גאַווערנאַר אַל.
סמיט האָט באַשטימט צו אונטערזוכען די לאַגע און אַריינבריינגען
רעקאָמענדאַציעס, האָט פאַרענדיגט איר אַרבעט און פאַרעפענטליכט
אַ רייע פאַרשלאַגען. די מערסטע פון זיי זיינען ניט געווען לטובת
דער יוניאָן. פונדעסטוועגען אין אַ נאַרמאַלער לאַגע און באַ דעם
געהעריגען גוטען ווידען וואָרט אַן אַפּענער קאַמף געקענט אויסגע-
מידען ווערען. די ליינקע פירערשאַפט, אונטער אינסטרוקציעס פון
דער קאָמוניסטישער פאַרטיי, האָט אָבער געשטויסען צו אַ סטרייק.
די באַצבאַטיים ווידער, זייענדיג באַקאַנט מיט די אינערליכע רייסע-
נישען אין דער יוניאָן, האָבען אויך ניט געוואָלט אויסמידען אַ
סטרייק. דער רעזולטאַט איז געווען אַ גענעראַל סטרייק, דאָנערשטאָג,
דער ערשטער יולי 1926.

די קאָמוניסטען האָבען געהאַט באַשלאָסען צו האַלטען די
לייצעס פון דער סטרייק פירערשאַפט, אין זייערע הענט און פון זייערע
פריינד. פרעזידענט זיגמאַן איז צוריקגעוויזען געוואָרען פאַר טשער-
מאַן פון דער סטרייק קאָמיטע.

די קאָמוניסטען זיינען שפּעטער געקומען צו פיינבערג'ען און
פאַרגעשלאַגען מיטצואַרבייטען מיט זיי אין סטרייק. איינזעהענדיג אַז
אַ קאַטאַסטראָפּע איז אומפאַרמיידליך, האָט ער זיך אַנטזאָגט.
דאָס איז געווען דער ליינגסטער און אומגליקליכסטער סטרייק
אין דער געשיכטע פון דער יוניאָן. ער האָט זיך געצויגען נאָהענט
צו זעקס מאָנאַטען און איז סוף כל סוף פאַרלאָרען געגאַנגען. דער
סטרייק האָט אָבגעקאַסט אַ שלל מיט געלד. די יוניאָן האָט דענסמאָל
פאַרמאָגט די גאַנץ היבשע סומע פון אַ מידיאָן דאָלאַר. די פירער-
שאַפט פון סטרייק האָט אַ הויך די סומע אויסגעגעבען נאָך צוויי מידיאָן
דאָלאַר. די קלאָקמאַכער, ניט געקוקט אויף די אַלע שרעקליך אומ-
גינסטיגע פאַקטאָרען, זיינען געשטאַנען אין סטרייק אויף זייער
אַלטען שטייגער, פעסט, מיט אויסדויער און מוט.
ווען דער סטרייק האָט זיך אַזוי לאַנג פאַרצויגען, אַן דער מינ-

דעסטער האָפענונג אויף אַ זיג, האָט די אינטערנעשאַנאַל, אויף דעם דרינגלאַכען פאַרלאַנג פון אַקטיווע מיטגלידער וואָס האָבען אָפּגע- האַלטען אַ מיטינג אין קופּער יוניאָן, אַרויסגענומען פון די קאָמוניסטען די פּירונג פון דעם סטרייק און דערגרייכט אַן אָפּמאַך מיט די באַלע- באַטיים. ר. צוקערמאַן איז געווען דער טשערמאַן פון יענעם היסטאָר- רישען מיטינג. פּרעזידענט זיגמאַן און דובינסקי, דעמאָלט מענעד- זשער פון לאַקאַ 10, איז געלונגען אַרויסצוראַטעווען עטוואָס פון דער שרפה וואָס די קאָמוניסטען האָבען פאַראורזאַכט. דער סטרייק איז פאַרענדיגט געוואָרען אויפ'ן זעקסטען מאָנאַט. די יוניאָן איז אַרויס פון דעם אומגליקלאַכען קאַמף מיט אונטערגעהאַקטע ריפּען. נאָכ'ן סטרייק איז פּינבערג אַוועק צוריק אין שאַפּ.

די רעאַרגאַניזאַציע פאַרבעסערט לאַגע.

די אינטערנעשאַנאַל האָט רעאַרגאַניזירט די לאַקאַס וועלכע זיינען באַהערשט געווען פון די קאָמוניסטען. לאַקאַל איינס איז געוואָר- רען אויף צייט לאַקאַל צוויי. בענדזשאַמין קאַפּלאַן, איינער פון די אינגערע און ענערגישע טוער האָט זיך אַרויסגערוקט אין יענער קריטישער צייט. ער איז ערוויילט געוואָרען מענעדזשער פון לאַקאַל. (איצט איז ער מענעדזשער פון פאַראייניגטען אפּערייטאַרס לאַקאַל 117). מאָריס י. אשביז איז אַריין אין דער עקזעקוטיוו באַאָרד. די ליניע פון דעם קאָמוניסטישען אינטערנאַציאָנאַל אין 28-1926, איז געווען געגען שפּאַלטונגען און געגען דואַל-יוניאָנס. דער קאַמף פון דער קאָמוניסטישער דזשאַינט עקשאַן קאַמיטע איז דאַריבער געצילט געווען צו פאַרבלייבען אין דער יוניאָן. אין 29-1928 האָט זיך די ליניע שאַרף געביטען. קאָמוניסטיש- געפירטע יוניאָנס זיינען אַרגאַניזירט געוואָרען אין די אינדוסטריעס וואו די קאָמוניסטען האָבען געהאַט אַן אָנהאַלט. זיי האָבען געהייסען אינדוסטריעל אַדער ניישאַנאַל. אין דער פּרויען קליידער אינדוסטריע האָט עס געהייסען, די נידעל טריידס אינדוסטריעל יוניאָן.

דערווייל האָט די ריאַרגאַניזאַציע אַ פּריהער אונטער זיגמאַן, און שפּעטער אונטער שלעזינגער, פּרעזידענט אין 1928. אַנגעגאַנגען מיט דערפּאַג. די יוניאָן איז פאַרשטאַרקט געוואָר- רען. שלעזינגער האָט געזוכט צו פאַרהיילען די וואונדען פון דעם בירגער קריג. טויענדער רענק און פּייל מיטגלידער זיינען צוריק אַריינגענומען געוואָרען אין דער יוניאָן. די פירער- שאַפט האָט באַשלאָסען, אַז ס'איז די פּאַסיגע צייט צוריקצוגע-

ווינען א טייל פון די פארלארענע געווינסען. א גענעראל סטרייק
איז ארויסגערופען געווארען יולי 2, 1929. איינדר נאגלער
איז דענסמאך געווען דזשענעראל מענעדזשער פון דער דזשאניס
באארד. דער סטרייק איז געווען קורץ און דערפאלגרייך.

צווישען 1925 און 1928 האט פיינבערג געארבעט אין שאפ.
א פאר גוטע פריינט האבען אפילו פרובירט מאכען פון אים אן אגענט
פון ריעל עסטייט פאר זיין טובה וועגען. אבער פון דער נאטור
איז ער ניט קיין ריעל עסטייטניק. פיינבערג האט אנגעהאלטען זיין
ענגען קאנטאקט מיט דער יוניאן וואס איז געטראגען געווארען
ווי א שיפעל אויף שטורמישע וואסערן. ווען די אינטערנעשאנאל
האט רעארגאניזירט דעם לאקאל איינס אונטער דעם נאמען
לאקאל צוויי, איז פיינבערג אויסגעקליבען געווארען אין דער עקזע-
קוטיוו באארד. פיינבערג א מענש מיט א שטארק אנטוויקעלטען
סאציאלען חוש, און א גרויסער מאס ארבעטזאמקייט, האט ניט געהאט
וואו אנטוואונדען זיין ענערגיע. זי איז פארבליבען ניט אויסגע-
נוצט.

רעדענדיג פון יענער צייט האט פיינבערג באמערקט: „אין
דעצטען סך הכל קען א מענש לעבען ווי ער באשליסט. איינער
קען זיך שפייזען מיט סטייקס און וואוינען אין א רייכען הא-
טעל; א צווייטער, קען אויסקלייבען ברויט מיט הערינג און
וואוינען אין א קליינער ארימער דירה. איך האב געפילט אין
1925 אז פאר מיר איז ליבער ברויט מיט הערינג און אן ארימער
דירה...“

אט דער געדאנק איז א טייל פון פיינבערג'ס לעבענס פיל-
לאסאפיע.

א טוער פון דער אינטערנעשאנאל, פארט אין קענעדע.

ב. שלעזינגער איז געווארען פרעזידענט ענדע 1928. פונקט ווי
זיין פארגענגער מאַרס זיגמאן, האט שלעזינגער געהאט א הויכע
מיינונג איבער פיינבערג'ס ארגאניזיר-פייאגיקייטען. א יאָר שפעטער
האט ער געבעטען פיינבערג'ען צו ווערען דער גענעראל ארגאניזער
פון דער אינטערנעשאנאל אין קענעדע. פיינבערג האט אנגענומען
דעם אַנבאַט. זיין האַלב-צוריקגעצויגענער לעבען איז דערמיט פאר-
ענדיגט געווארען.

שלעזינגער האט אויך איינגעלאדען פיינבערג'ען אַנצופירען אן
אויפקלערונג-ארבעט צווישען די קלאָקמאַכער איבער די אורזאַכען

און רעזולטאטען פון דער קאמוניסטישער שפאלטונג. פיינבערג האָט די איינלאדונג גערן אָנגענומען. אַ רייע שטורמישע מיטינגען זיינען אָפּגעהאַלטען געוואָרען אין פאַרשידענע טיילען פון שטאָט. באַזונדערס איז געבליבען אין פיינבערג'ס זכרון דער איינדרוק פון אַן איבערגעפילטען מיטינג אין בראַיענט-האַל. די וויכטיגע קאָמוניסטישע טוער צווישען די קלאָקמאַכער זיינען דאָרטען געווען און האָבען זיך באַטייליגט אין דער דיסקוסיע. פיינבערג באַמערקט מיט אַ צופרידענעם שמייכל, אַז די קאָמוניסטען זיינען אַרויס פון מיטינג מיט צובראַכענע ביינער. (אידעאָלאָגיש נאַטירלאַך).

קענעדע, נאָר מיט אַ האַנד אויסצוציהען פון די פאַראייניגטע שטאַאַטען. איז געווען פון די שוואַכע ערטער אין דער אינטערנע-שאַנאַל. און ניט בלויז אין דער אינטערנעשאַנאַל. קענעדע איז געווען צווישען די שוואַכע ערטער אין דער אַרבעטער באַוועגונג בכלל. דער עקאָנאָמישער מצב אין קענעדע איז געווען היבש נידע-ריגער פון די פאַראייניגטע שטאַאַטען. נאַטירלאַך האָט זיך דאָס אָפּגערופען אויף דעם מאַטעריאַלען און קולטורעלען צושטאַנד פון די אַרבעטער.

אָפיציעל האָט די אינטערנעשאַנאַל געהאַט אַ יוניאָן אין טאָראָנטאָ. די יוניאָן האָט עקזיסטירט מער אויף פאַפיר ווי אין די שעפער. אין די איבעריגע גרויסע שטעט פון קענעדע איז בכלל ניט געווען קיין אָרגאַניזאַציע פון די פרויען קליידער אַרבעטער.

פיינבערג האָט זיך גענומען טיכטיג צו דער אָרגאַניזיר אַרבעט. ער האָט צוניפגענומען דאָס ביסעל אַקטיווע מענשען וואָס ער האָט געפונען און מיט זייער הילף אָנגעהויבען צו בויען אַ פעסטע יוניאָן. עס האָט געדויערט אַ שטיקעל צייט און אים איז געלונגען אונטער-צושרייבען אַ קאָלעקטיווען אָפּמאַך מיט דער אַסאַסיאַטיאָן. דאָס איז געווען אַ גרויסער אויפטו. דער אָפּמאַך האָט אַביסעל סטאַביליזירט די לאַגע אין די שעפער, און געהייבען דעם לעבענס סטענדאַרד פון די קלאָקמאַכער. צום ערשטען מאָל איז די יוניאָן געוואָרען אַ וויכטיגער פאַקטאָר אין דער אינדוסטריע.

פיינבערג איז אויך טעטיג געווען אין דער אַרטיגער אַרבעטער באַוועגונג. ער איז שוין דענסמאָל געווען אַ מיטגליד פון דעם סאַציאַליסטישען פאַרבאַנד. אין אַ געוויסען פרט האָבען די פאַליטישע באַדינגונגען אין דעם ענדישען טייל פון קענעדע אים דערמאָנט אַן ענגלאַנד. דער אונטערשייד איז געווען וואָס קענעדע איז געווען קאָנסערוואַטיווער און אָפּגעשטאַנען פאַליטיש און קולטורעל פון איר אָפיציעלער מוטער-לאַנד.

אין דער קאטויליש-פראנצויזישער מאַנטרעאַל.

פון טאַראַנטא איז פיינבערג געפאַרען אין מאַנטרעאַל. דאָ האָט ער שוין געטראָפּען אַ גאַנץ אַנדערע סיטואַציע. מאַנטרעאַל איז די גרויסע שטאָדט אין דער פראַנצויזישער פראַווינץ, קוויבעק. זאָל אָבער קיינער ניט זוכען צו פאַרגלייכען די הערשענדיגע סאַציאַלע באַדינגונגען אין דער פראַנצויזישער קענעדע מיט דעם סאַציאַלע לעבען אין פראַנקרייך. מאַנטרעאַל איז באַהערשט געווען פון דער קאטוילישער קירך וואָס איז דורך און דורך קאָנסערוואַטיוו.

די קאטוילישע קירך איז אויך אַ גרויסע ביזנעס אונטערנעמונג אין קוויבעק. זי קאָנטראָלירט אויך די דערציהונג אין די קינדער-שווען. אויפ'ן שטייגער פון געוויסע אייראָפּעאישע לענדער, האָט זי געשאַפּען קאטוילישע טרייד-יוניאָנס. אין יענע יאָרען זיינען אַט די טרייד-יוניאָנס געווען הויפטזעכלאָך אַ מיטעל צו האַלטען די פרומע אַרבעטער אינאָלירט פון דעם איינפלוס פון דער וועלטלאַכער אַרבעטער באַוועגונג מיט אירע סאַציאַליסטישע נייגונגען און טענ-דענצען.

מאַנטרעאַל איז איינע פון די קאָלירפולסטע שטעט אין דעם צפון אַמעריקאנישען קאָנטינענט. טוריסטען פון די פאַראייניגטע שטאַטען געפעלט די שטאָדט צוהיב דער אַלטער פראַנצויזישער אַרכיטעקטור. דעם באַרג אין מיטען און די אויסגעצייכענטע רעסטאָ-ראַנען. די טוריסטען האָבען אָבער ווייניג געוואוסט פון דער ווייט פאַרשפרייטער אַרימקייט, אומוויסענהייט און הילפלאָזיקייט וואָס האָט געפלאַגט דער אַרבעטער באַפעלקערונג. אַן צווייטע, מאַנטרעאַל האָט זיך אויסגעצייכענט מיט די נידעריגסטע אַרבעטס באַדינגונגען וואָס האָבען געהערשט אין די גרויסע שטעט פון צפון אַמעריקאַ. די גרונט פראַבלעמען פון הויבען דעם סטענדאַרד פון די קלאָקמאַכער און דרעסמאַכער אין מאַנטרעאַל, איז באַשטאַנען אין אַרגאַניזירען די פראַנצויזישע פרויען וואָס זיינען די מערהייט אין דער אינדוס-טריע. אַן זיי איז אַ יוניאָן מאַכטלאָז איינצופירען אַ ווירקלאַכען קאַנ-טראָל אין די שעפּער .

דער גוטער אָנהייב אין מאַנטרעאַל.

די בעלעבאַטים אין די קליידער אינדוסטריע זיינען אידען. דאָס שטערט זיי ניט צו ווערען גאַנצע שמעלקעס מיט קאטוילישע יוניאָנס אַזוי שנעל ווי זיי דערשמעקען אַז עס האַלט באַם געבוירען

ווערען אן אמת'ע טרייד-יוניאן. אין יענע יארען זיינען די קאטוילישע טרייד-יוניאנס געווען אין א פאזיציע פון א טארמאן — (א ברייק) וואס דארף אפהאלטען דעם אטאמאביל.

אין מאנטרעאל האט זיך געפאדערט א סך דיפלאמאטיע און בויגזאמקייט. א פראנט אטאקע וואלט זיך געענדיגט מיט א מיאוסען דורכפאל. פיינבערג האט געמוזט זוכען ארויסהעלפער צווישען די איינפלוסרייכע ליבעראלע מענשען. ער האט אויך, און מיט דער פאלג, געזוכט אפצורייסען גרופעס באלעבאטיס און זיי באוועגען צו שריסען אן אפמאך מיט דער יוניאן.

ווי געוויינליך אין אזא לאגע, טרעפט מען עטלאכע איבערגעבענע יוניאן פריינט וואס זיינען גרייט אויף די גרעסטע קרבנות איינצו-פעסטליגען א יוניאן. פיינבערג האט אויפגעזוכט עטלאכע ליבעראלע מענשען, צווישען זיי א יונגען רעפארמיסטישען ראבאי, וואס האט אים ענערגיש ארויסגעהאלפען אין יעדער שוועריגקייט. נאך גרויסע אנטשטריינגען איז געלונגען צו קריגען א גרופע ארבעטסגע-בער וואס זיינען איינגעגאנגען צו פארהאנדלען מיט דער יוניאן. צו די פארהאנדלונגען איז געקומען ב. שלעזינגער פון ניו-יארק. די באלעבאטיס האבען ארגאניזירט אן אסאסיאציע, צום ערשטען מאל איז אין מאנטרעאל געשלאסען געווארען א קאלעקטיווער אפמאך און אן א סטרייק. דער אינטערנעשאנאל איז געלונגען אריינצו-שטעלען א פוס אין דער פעסטונג פון קאטוילישען אנטטי טרייד יוניאניזם.

די לאגע אין קוויבעק בכלל און אין מאנטרעאל בפרט האט זיך שפעטער שטארק געענדערט צום גוטען. מאנטרעאל איז איצט א יוניאן שטאדט. די שטעלונג פון דער קאטוילישער קירך צו יוניאנס האט זיך אויך געביטען. אבער צום סוף פון די צוואנציגער יארען איז די זאך געווען גאנץ אנדערש. די אלגעמיינע אפגעשטא-נענקייט פון דער באפעלקערונג און די קאטוילישע טרייד-יוניאנס, זיינען געווען צוויי וואגיגע שטערונגען אויפ'ן וועג פון ארגאניזירען ארבעטער פאר מענשלאכע ארבעטס-באדינגונגען.

פיינבערג האט פארבראכט אין קענדע נאענט פון צוויי יאר. זיין ארבעט איז געווען זייער צופרידענשמעלענדיג. שלעזינגער האט אים דאן געשיקט אין באסטאן וואו ס'האט עקזיסטירט א יוניאן, וואס האט זיך גענויטיגט אין פארשטארקונג.

דער קריזיס וואס האט זיך אנגעהויבען ביים ענדע פון יאר 1929 איז נאך דאמאלט געווען אין זיין ערשטער פאזע. עס זיינען דאמאלט נאך געווען מענשען וואס האבען זיך פארלאזט אויף פרעזידענט הוא-

ווערס אפטימיסטישע פארשפרעכונגען, אן די גוטע צייטען ווארטען אויפ'ן שוועל. פיינבערג האט אריינגעלייגט א סך כח צו קרעפטטיגען די יוניאן און זי אויפצוהאלטען געגען נייע אַנקומענדיגע כוואליעס פון אַרבעטסלאָזיגקייט. דער קריזיס האט זיך אָבער פאַרטיפט און אויסגעשפּרייט. באַסטאַן, ווי אַלע אַנדערע פרויען קליידער צענטערן, זיינען געטראָפען געוואָרען אומ'ברחמנות'דיג שווער. די יוניאָנס פון דער אינטערנעשאָנאַל און די אינטערנעשאָנאַל גופא האָבען שטאַרק געליטען. די אַרגאַניזיר'אַרבעט איבערן לאַנד האָט זיך פאַקטיש אַפּגעשטעלט.

דובינסקי, פרעזידענט פון דער אינטערנעשאָנאַל.

א וויכטיגע געשעהעניש אין דעם לעבען פון דער אינטערנע-שאָנאַל איז געווען דובינסקי'ס גרויסער אויפשטייג. ער איז געוואָר-רען סעקרעטער-טרעזשורער אין דעצעמבער 1929. אין אפריל 1930, איז דובינסקי באַשטימט געוואָרען עקטינג'פרעזידענט פאַר דער צייט פון שלעזינגער'ס קראַנקהייט. נאָך פריהער האָט דובינסקי טיכטיג געהאַלפּען שלעזינגער'ען אין דער אינטערנעשאָנאַל און אין איבער-בויען די קלאָוקמאַכער יוניאָן. דובינסקי האָט געהאַלפּען דורכפירען די פאַרברייטונגען צום גענעראַל סטרייק פון 1929 וואָס האָט זיך געענדיגט שנעל און מיט דערפאַלג. די יוניאָן האָט צוריקגעקריגען עטלאַכע געווינסען. דער גרעסטער געווינס איז פאַרט געווען די קלאָוקמאַכער יוניאָן וואָס איז געראַטעוועט געוואָרען פון דעם אַפ-גרונד פון בירגער'קריג.

דער פינאַנציעלער קראַך אויף וואָס סטריט, אין אַקטאָבער 1929, וואָס איז באַגלייט געוואָרען פון דעם שווערסטען פינאַלאַכסטען און ערגסטען קריזיס אין די פאַראייניגטע שטאַאַטען האָט צונישט געמאַכט אַלע געווינסען. די פרויען קליידער אינדוסטריעס זיינען פון קריזיס געטראָפען געוואָרען וואַרשיינלאַך שווערער ווי די איבעריגע אינדוסט-ריען. דער סאַמע כאַראַקטער פון דער אינדוסטריע מאַכט זיי אַפהיינ-גיג אויף דעם קויף קראַפט פון גרויסע שיכטען פון דער באַ-פעקערונג. ווען מיליאָנען אַרבעטער זיינען ארויסגעפאַלען פון באַ-שעפטיגונג, האָבען זייערע פרויען אויפגעהערט קויפען קליידער. קלאָוקמאַכער זיינען געבליבען אָן אַרבעט.

נינטער קאפיטעל.

דער פאראליו פון אינדוסטריע אין 1932-1930. — רוזוועלט און זיין נייער דיעל בלאזען אריין פרישען גייסט. — אינטערנעשאנאל ווארט ניט אויף נ.ר.א. — דער פארצווייגטער ארגאניזיר-פלאן. — יוניאן געווינט צוריק פאזיציעס אין ניו-יארק. — פיינבערג אויפ'ן פאסיפישען ים ברעג. — דער אפמאך פון די קלאוקמאכער און דער גענעראל סטרייק פון די דרעסמאכער. — ווי אזוי פיינבערג פירט פארהאנדלונגען. — צוריק אין ניו-יארק.

אויפלעבונג.

דער קריזיס וואס האט זיך אַרונטערגעלאָזט סוף 1929 איז געקומען, פאַר די גרעסטע טייל פון די איינוואוינער פון לאַנד, ווי אַ דונער אין אַ לויטערען הימעל. ווי געוויינלאַך, איז די שטימע פון די איינצעלנע וואָס האָבען געוואָרענט אַז דער „בוים“ מוז פירען צו אַ „באַסט“ (פון קינסטלאַכען אויפשטייג צו אויפרייס) איז ניט דערהערט געוואָרען. פון אַנהייב האָבען זיך געשעפטסלייט געטרייסט מיט הוואַ-ווערס פאַרזיכערונג, אַז גוטע צייטען רוקען זיך ווידער אָן. ביסלאַכווייז האָט זיך פאַרשפרייט פעסימיזם און הילפלאַזיגקייט. די אינדוסטריעלע רעדער האָבען קוים זיך געשאַרט.

אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע איז דער חורבן געווען גרויס. די קלאַוקמאכער און דרעסמאכער יוניאָנס האָבען קוים צייט געהאַט איבערצוכאַפּען דעם אַטעם נאָך דעם פאַרניכטענדיגען בירגער קריג. ניט געווען קיין מעגלאַכקייט צו באַפעסטיגען די צוריקגעוואָר-נענע פּאָזיציעס. באַדינגונגען זיינען ווידער אַרונטערגעזעצט געוואָרען. אין ניו-יאַרק, וואו די קלאַוקמאכער יוניאָן האָט אַריינגעהאַקט טיפע וואַרצלען איז די לאַגע געווען שלעכט גענוג. דאָ אָבער איז ווייניגסטענס פאַרבליבען אַ געזונטע קאַדרע יוניאָן מיטגלידער וואָס האָבען געטראָגען אויף זיך דעם לאַסט פון געראַנגעלע אויפצוהאַלטען כאַטש אַ סקעלעטאָן פון דער יוניאָן. דאָס איז זיי געלונגען. די יוניאָן איז ניט אינגאַנצען אָבגעווישט געוואָרען ווי אַ פּאַקטאַר אין דער אינדוסטריע. אין אַנדערע שטעט, וואו די יוניאָן איז ניט געווען אזוי איינגעוואַרצלעט און עס האָט געפּעקט די טראַדיציעס פון ווידערשטאַנד און אויסדויער, איז די לאַגע געווען פיל ערגער.

אין א סך פלעצער איז געבליבען בלויז א זכר פון א יוניאן און דאס אויך ניט.

אין 1932 האט דער קריזיס דערגרייכט זיין טיפסטען אפגרונט. אין לאנד זיינען געווען ארום 14 אדער 15 מיליאן ארבעטסלאזע. פון דער איצטיגער סיסטעם פון ארבעטסלאזער פארזיכערונג האט מען דענסמאל ניט געוואוסט. די ארבעטסלאזיגקייט און די מאגערע פארדינסטען, פון די וועלכע האבען געארבעט, האבען אָבערשניטען דעם יוניאן איינקונפט. די קלאַוקמאַכער יוניאן און די אינטערנע-שאַנאַל האָבען קוים געהאַט מיט וואָס צו באַצאַלען זייער רענט און אויפהאַלטען זייערע העדקוואַדערס. די באַאַמטע האָבען לאַנגע וואַכען ניט געקראַגען קיין געהאַלט. דער מאַנגעל אין געד-מיטלען האָט פאַראַלזירט יעדע מעגלאַכקייט אויפצוהאַלטען די יוניאָנס ווי פונקצי-אָנירענדיגע אָרגאַניזאַציעס.*

רווועלט'ס נייער דיל.

אין דער דראָהענדיגער סיטואַציע אָנגעזאַפט מיט דעם אַטעם פון פאַרנאַנדערפאַלונג פון דער סאַציאַל פּאַליטישער סטרוקטור פון לאַנד, איז פרענקלין ד. רווועלט געוואָרען פרעזידענט. זיין „נייער דיאל“ פראַקלאַמירט גלייך נאָך זיין אַריינקומען אין ווייסן הויז, האָט דעמאָנסטרירט דעם כח פון פּלאַנירונג און די לעבענס-זאַפט פון ווייט-געעהענדיגע, ווייט-זיכטיגע רעפּאַרמעס.

רווועלט האָט געבאַרגט פון דעם סאַציאַליסטישען אַרסענאַל, פון דער אַזוי-גערופענער מינימום פּראָגראַם פון דער סאַציאַליסטישער פּאַרטיי. זיינע רעפּאַרמעס האָבען אַריינגעבליאָזען אַ פּרישען ווינטעל אין דעם פעסעמיסטיש-אומרוהיגען גייסט וואָס האָט אַרומגעכאַפט דאָס לאַנד. אמת, קאַפיטאַליזם האָט באַקומען אַ נייע בלוט איינשפּריצונג אין זיינע פאַרהאַרטעוועטע אַדערן; אָבער די אַרבעטערשאַפט, אויס-געצויגען און אויסגעצערט, האָט באַקומען אַ שטויס צו אויפּלעבונג. די ניט-פּריינדלאַכע טענות פון די קאָנסערוואַטיווען, אַז דאָס האָט רווועלט אָרגאַניזירט מיליאָנען אַרבעטער, זיינען אַן אומזין. די מיליאָנען אַרבעטער האָבען שוין פּריהער געמאַכט עטלאַכע אומ-

---

* אין 1932 האָבען די טעטיגע מיטגלידער פון קלאַוקמאַכער יוניאן אין ניו-יאָרק פּרייוויליג זיך בייגעשטייערט מיט אַ טאַג פאַרדינסטען פאַר דעם גענעראַל אָפיס פון דער אינטערנעשאַנאַל, מעגלאַך צו מאַכען כאַטש אַ מינימום טעטיגקייט.

געלונגענע פארזוכען זיך צו ארגאניזירען געגען די גרויסע קארפאָ-
 ריישאַנס. ריכטיג איז, רוזוועלט איז געווען שטארק באַהילפֿיג אין
 דעם פראָצעס פון אַרגאַניזאַציע. זיין פראַגראַם האָט באַפֿרייט די אַר-
 בעטער פון דער אומגלייכער און אומגינסטיגער לאַגע, אין וועלכע
 זיי האָבען זיך ביז דאָן געפונען אין יעדען פאַרמעסט מיט זייערע
 מעכטיגע באַדעבאַטיים. אין דעם ליגט רוזוועלטס גרויסער פאַרדינסט
 בנוגע די אַרבעטערשאַפט. צום ערשטען מאָל האָט די מלוכה אויפֿ-
 געהערט צו זיין אָן אינסטרומענט פון די אַרבעט־געבער געגען זייערע
 אַרבעטער. גענוג אָפֿילו אָן אויבערפֿלעכלאָכע באַקאַנטשאַפט מיט
 אַמעריקאַנישער געשיכטע, צו באַגרייפֿען וואָס די ענדערונג אין דער
 ראַלע פון דער מלוכה האָט געמיינט פאַר די אַרבעטער.

אינטערנעשאַנאַל נוצט אויס ניי געשאַפענע לאַגע.

די אינטערנעשאַנאַל, מיט פּרעזידענט דובינסקי אין דער שפיץ
 האָט ניט געווארט ביז וואָנען דער נייער דיעל און די נ. ר. א.
 (ניישאַנאַל רעקאָווערי אַדמיניסטריישאַן) וועלען איר אַריינזאָרפֿען אין
 די הענד ניי־געשאַפענע יוניאָנס. די אינטערנעשאַנאַל, וואָס האָט
 גלייך געזעהן די נייע געלעגנהייט, האָט צוזאַמענגענומען אַלע אירע
 טוער און זיי אַריינגעוואָרפֿען אין אַ שנעל־אויסגעאַרבעטער פראַגראַם
 פון אַרגאַניזאַציע אין אַלע טיילען פון לאַנד. די יוניאָנס פון דער
 אינטערנעשאַנאַל זיינען דאַריבער ניט קיין נ. ר. א. „ביביס“, נאָר
 דער רעזולטאַט פון אַ וואַכזאַמער, צייטיגער און פֿליסיגער אויסנוץ
 פון אַ גינסטיגער אָביעקטיווער סיטואַציע.

די קלאָקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק אונטער דער פירער-
 שאַפט פון ווייס־פּרעזידענט איזידאַר נאגלער — דזשענעראַל מע-
 נעדזשער פון דער דזשאַינט באַאָרד — האָט שנעל אָנגעהויבען אַ
 קרעפטיגע אַרגאַניזאַציע קאַמפּאַניע. אין אַ קורצער צייט האָבען די
 קלאָקמאַכער צוריקגעוואונען די געווינסען וואָס זיי האָבען פאַרלאָרען
 אין קריזיס. איבערן לאַנד האָבען פאַרשטעהער פון דער אינטער-
 נעשאַנאַל מיט באַגייסטערונג און ענערגיע זיך גענומען צו דער זעל-
 בער אויפגאַבע.

אין ניו־יאָרק האָט די יוניאָן פאַרצייכענט אַזאַ נייע באַדייטענ-
 דיגע דערגרייכונג ווי די איינפירונג פון די 35 שטונדע אַרבעט וואָך.
 דאָס איז געווען דאָס ערשטע מאָל ווען אַרבעטער אין לאַנד איז
 געלונגען צו פאַרלענערען די אַרבעט וואָך אויף 35 שטונדען. אויך
 אין דעם פרט איז די קלאָקמאַכער יוניאָן געווען אַ פיאַנער. דער

צוועק איז געווען, אויסצושפרייטען די ארבעט צווישען מער קלאָוק-מאַכער און צו פאַרלענגערען ווי ווייט מעגלאַך די סעזאָנען. אין יענער צייט איז איינגעפירט געוואָרען די „לימיטיישאַן און קאָנטראַקטאָרס“. דער דזשאַבער איז אויך, צום ערשטען מאל, געוואָרען פּודשטענדיג פאַראַנטוואָרטלאַך פאַר די באַדינגונגען וואָס הער-שען אין די שעפּער פון די קאָנטראַקטאָרס. די נייע איינפירונגען האָבען אָבגעשאַפט צוויי פון די פאַקטאָרען וואָס האָבען פאַראַרזאָכט שטייגענ-דיגע דעמאָראַליזאַציע און כאַאָס אין דער אינדוסטריע.

אונטער י. נאגלער'ס פירערשאַפט איז פאַרווירקלאַכט געוואָרען אין לעבען דער „קאָוד“ פראַגראַם פאַר דער קלאָוק אינדוסטריע. ווען דער סופּרעם-קאָורט האָט, אין 1935, דערקלערט די נ. ר. א. ניט קאָנסטיטוציאָנעל, האָט נאגלער, צוזאַמען מיט דער גאַנצער יוניאָן-פירערשאַפט, אויפגעשטעלט אַ פּריוויליגיע „קאָוד“ פראַגראַם פאַר דער אינדוסטריע, מיט דער באַטייליגונג פון די אַרבעט-געבער. אַט דער פּלאַן, באַקאַנט אונטער דעם נאָמען: נעשאַנאַל קלאָוק און סוט אינדוסטריע ריקאָוערי באַאָרד, האָט געהאַלפען אויפצוהאַלטען די געווינסען פון דער נ. ר. א. און האָט געפירט צו אַ גרעסערער מאַס סטאַביליזאַציע אין דער אינדוסטריע.

אין יאָנואַר 1939, האָט י. נאגלער רעזיגנירט פון זיין אַמט ווי גענעראַל מענעדזשער און איז געוואָרען מענעדזשער-סעקרעטאַר פון דער קאַטערס יוניאָן פּאַקאָאָ 10. אַ קאָמיטע פון דזש. ברעסלאָו, ר. צוקערמאַן, (צייטווייליגער מענעדזשער פון פּאַקאָאָ 117) י. סאַרקין, י. נאגלער און עדוואַרדאַ מאַליסאַני, האָט צייטווייליג איבערגענומען די פירערשאַפט פון דזשאַינט באַאָרד. דזש. ברעסלאָו איז געווען טשערמאַן פון דער קאָמיטע.

אונטער י. ברעסלאָו'ס איניציאַטיווע איז די פראַגראַם פון וויי-טערדיגער באַפעסטיגונג פון די פּאַזיציעס פון דער יוניאָן, געטריבען געוואָרען מט אַ סך ענערגיע. ברעסלאָו האָט אויך געשאַסען, צום ערשטען מאל, אַפּמאַכען מיט עטלאַכע וויכטיגע „טשיין“-געשעפטען, צווישען זיי: די לערנער-פירמע.

די דערמאַנטע קאָמיטע האָט פונקציאָנירט ביז וואַנען פיינבערג איז איינגעלאָדען געוואָרען צו ווערען גענעראַל מענעדזשער פון דזשאַינט באַאָרד אין זעלבען יאָר.

פּרוכטבאַרע רעזולטאַטען אויף דעם פּאַסיפישען ים ברעג.

אין דעם פאַרצווייגטען אַרגאַניזיר פּלאַן איז אויף פיינבערג'ן אויסגעפאַלען די טעריטאָריע פון דעם פּאַסיפישען ים-ברעג, קאַפּי-

פארניא הויפטזאכלאך. פיינבערג האט געטראפן א שוואכע יוניאן אין פאס-אנדזשעלעס, צוקריפעלט פון קריזיס און ברודער-קאמף. ער האט נאך אויך געטראפן די קאמוניסטישע אינדוסטריעלע יוניאן. פאס-אנדזשעלעס האט שוין פארנומען א פלאץ אויף דער מאפע פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע פון פאנא. אויסער פאס-אנדזשעלעס זיינען פאקטיש אויפ'ן פאסישען ים ברעג ניט געווען קיין יוניאנס.

מיט זיין געוויינלאכער ענערגיע און ארבעט-פייאגיקייט, האט פיינבערג זיך גענומען צו זיין אויפגאבע אויפצובויען א ווירקזאמע, טיכטיגע אינטערנעשאנאל ארגאניזאציע אין דרום קאליפארניא. מיט דער הילף פון דער גרופע אקטיווע מיטגלידער, קלאוקמאכער און דרעסמאכער, מיט וועלכע פיינבערג האט זיך ארומגערינגעלט, איז געזונגען אויפצושטעלען א קרעפטיגע יוניאן אין ביידע טיילען פון דער אינדוסטריע. קאלעקטיווע אפמאכען זיינען אונטערגעשריבען געווארען מיט די באלעבאטיים. די אויפגאבע איז ניט געווען אזוי גרינג, טראץ דער נ. ר. א. קאליפארניא בכלל און פאס-אנדזשעלעס בפרט זיינען באוואוסט געווען ווי די „אפענע“, ניט-יוניאן שטעט פון אמעריקא. די אויסבעסערונג אין דער עקאנאמישער פלאנע, די פריינדלאכע האלטונג פון די באטרעפענדיגע רעגירונגס ארגאנען און הויפטזאכלאך דער נייער מוט צווישען די ארבעטער, האט גובר געווען אלע שוועריגקייטען. די דרעס פאבריקאנטען האבען נאכגעגעבען ערשט נאך א גרויסען גענעראל סטרייק, דער ערשטער אין זייער שטאט.

דערזעלבער דערפאלג איז פארצייכענט געווארען אין סאן-פראנציסקא. פיינבערג האט באוויזען ארויסצוקריגען פון די באלעבאטיים א אפמאך מיט דער יוניאן. טויזענדער נייע מיטגלידער זיינען אריין-גענומען געווארען אין קאליפארניא.

שווער איז אנגעקומען צו ארגאניזירען אזעלכע נייע פלעצער ווי פארטלאנד, ארעגאן און סעאטעל, וואשינגטאן. דארטען איז די ארבעט געווען אין גאנצען ניי. אויך דער מענשען מאטעריאל איז געווען אומבאקאנט מיט א יוניאן. נאך עטלאכע יארען פון ארגאניזיר-ארבעט איז אויך אין די צוויי שטעט אויפגעבויט געווארען יוניאנס וואס זיינען אנערקענט פון די ארבעט-געבער ווי די פארשטעהער פון די ארבעטער אין די שפעער.

פֿאַרהאַנדלונגען מיט באַלעבאַטים אין אַ וויסענשאַפֿט.

ראַוז פֿעסאַטע, דענסמאַץ וויס־פֿרעזידענט פֿון דער אינטערנאַ
שאַנאַ און איר פֿאַרטרעטער צו אַרגאַניזירען די דרעסמאַכער און
דעם פֿאַסיפֿישען ים־ברעג, האָט געזעהן פֿיינבערג'ען ביי דער
אַרבעט. פֿריהער האָט זי אים געקענט פֿון וויטען; מעגלאַך אַז זי
האָט ניט באַגריפען פֿאַרוואָס פֿרעזידענט דובינסקי האָט געשיקט
אַ קאַוקמאַכער צו דרעסמאַכער.

שרייבט ראַוז פֿעסאַטא* —

„אַבער אין לאַס אַנדזשעלעס, אין דעם היסטאָרישען גענעראַל סטרייק
פֿון די דרעסמאַכער האָב איך איינגעזעהן, אַז פֿרעזידענט דובינסקי האָט ניט
געמאַכט קיין טעות. אויף דער ערשטער קאַנפֿערענץ מיט די באַלעבאַטים —
הערבסט, 1933 — האָב איך זיך איבערצייגט אַז פֿאַרהאַנדלונגען מיט אַרבעטס־
געבער איז ביי אים אַ באַזונדערע וויסענשאַפֿט. ער האָט שטודירט די פֿאַר־
שידענע טיפֿען אַרבעט־געבער, די שטאַרקע און שוואַכע שטריקען פֿון זייער
כאַראַקטער, זייער פֿאַרלאַנג אויסצומיידען די וויכטיגע פֿאַרבלעמען וואָס
רוקען זיך אַרויס אין די פֿאַרהאַנדלונגען. אויף אַזעלכע קאַנפֿערענצען איז
פֿיינבערג דער אמת'ער פֿאַלעטאָריער, דער אידעאָליסט פֿון זיין יוגענט, וועל־
כער פֿילט אַז די אַרבעטער האָבען אים אַנפֿערטרויט מיט אַ מאַנדאַט וואָס
ער איז פֿאַרפֿליכטעט דורכצופֿירען. איך האָב געהערט פֿאַבריקאַנטען באַ־
מערקען, אויב זיי וואַלטען אים געהאַט אויף זייער זייט וואַלט זייער זייט
געווען דער געווינער. זיי זיינען גערעכט; ווען ניט פֿיינבערגס ווייטזיכטיג
קייט אין פֿאַרלויף פֿון דעם היסטאָרישען סטרייק, וואַלט דער יוניאָן וואַר־
שיינלאַך ניט געלונגען אַזוי זיך צו באַפעסטיגען שפעטער.

ווען די נ.ר.א. אַרביטריישאַן באַאָרד האָט אונז באַוויליגט נאָר אַ מאַ־
גערן פֿרעפֿערענשעל יוניאָן שאַפֿ אַפֿמאַך, און דער א.ל.ג.ו.י.ו. בלויז ווי דער
באַרגעין־אָגענט פֿאַר די אַרבעטער, האָט פֿיינבערג דאָס באַטראַכט ווי אַ זיג.
לויט זיינע ווערטער: „ווען זיי עפענען די טיר נאָר אַ ביסעל, וועל איך
אַריינשטופֿען מייַן פֿוס דאַרטען, שפעטער וועל איך שוין באַוויווען אַרייַנצו־
קומען אין צימער דורך אַן אַפענער טיר.“

אַ צווייטער עדות פֿון פֿיינבערג'ס טעטיגקייט אין קאַפֿיאַרנאַ
איז י. דוטסקי, דענסמאַץ מענעדזשער פֿון דער דאָס־אַנדזשעלעס
דזשאַינט באַאָרד קאַוק און דרעסמאַכער יוניאָן. אין זיין באַגריסונג
צו פֿיינבערג'ס פּופּציג יאַריגען יובֿיליי שרייבט דוטסקי:

(*) ראַוז פֿעסאַטא, „איוואַעל פֿיינבערג, אַ פּופּציגער,“ לאַס אַנדזשע־
לעס, 1937.

איך קען בר. פיינבערגין בלויז עטלאכע יאר. געווען איז דאָס אין די אומרוהיגע טעג ווען דער רוף פון דער יוניאן האָט דורכגעשיניטן דעם טומאן פון צומישונג און אַפּאַטיע און האָט אויפגעוועקט אונזערע קלאַקמאַכער פון זייער לעטאַרגישען שלאָף. מיר זיינען געווען אין מיטען פון אַן אַרגאַניזירן קאַמפּאַניע צווישען די קלאַוקמאַכער און האָבען אויסגעאַרבעט די פּאַדערונגען צו די באַלעבאַטיים. מיר האָבען איינגעלאָדען די באַלעבאַטיים צו אַ קאַנג פּערענץ. קיינער פון די אַרטיגע טוער האָט נישט פאַרמאָגט אַ לענגערע דער פאַרונג אין פאַרהאַנדלונגען. מיר האָבען שוין פאַרצייכענט אַ היבשען דער פּאַלק אין אַרגאַניזירען די קלאַוקמאַכער, אָבער די פאַרהאַנדלונגען האָבען אונז באַאומרוהיגט. פרעזידענט דובינסקי האָט אונז דענסמאַל געשיקט ברודער פיינבערג אַרויסצוהעלפען אין די פאַרהאַנדלונגען.

איך האָב גענוי זיך צוגעקוקט צו דעם מייסטערהאַפטען אופן מיט וועלכען פיינבערג גייט צו די פאַרהאַנדלונגען; אויך זיין גלענצענדיגע טאַקטיק וואָס ער באַנוצט צו די איינגעשפּאַרטע באַלעבאַטיים. אַ גינסטיגער פאַר אונז אָפּמאַך אין געשלאָסען געוואָרען. צום ערשטען מאל אין פאַרלויה פון אַ סך יאָרען, האָבען די קלאַוקמאַכער זיך צוריקגעקערט אין די שעפּער אונטער יוניאָן קאַנטראָל פון די אַרבעט־באַדינגונגען און מיט באַדייטענדיגע אויסבע־סערונגען און דערגרייכונגען.

גלייך נאָך דעם קלאַוקמאַכער זיג איז אונטערגעקומען דער דרעסמאַכער גענעראַל סטרייק. אויך דאָ האָט פיינבערג אַרויסגעוויזען אמת'ע פירערשאַפט. צום ערשטען מאל אַז מיר האָבען געקראָגען אַן אָפּמאַך אין דער דרעס אינדוסטריע.

זינט ברודער פיינבערג איז אָנגעקומען אַהער, זיינען אונטערגעשריבען געוואָרען צוויי אָפּמאַכען אין דער קלאַוק אינדוסטריע און צוויי אין דער דרעס אינדוסטריע. ענלאַכע אָפּמאַכען זיינען דערגרייכט געוואָרען אין די גרויסע שטעט פון דעם פּאַסיפישען ים־ברעג. אונזער יוניאָן איז איצט אַ קאַנסטרוקטיוו טיוער שטענדיגער פּאַקטאָר אין דער אינדוסטריע. מיר האָבען אויף אַ באַדייטענדיגען אופן געהויבען דעם לעבענס סטאַנדאַרט פון דער אינדוסטריע. מיר האָבען געבראַכט די קלאַוק און דרעסמאַכער פון פּאַסיפישען ים־ברעג אין איין פּאַמיליע אונטער דער פּאַן פון דער אינטערנעשאַנאַל ליידים גאַר־מענט וואָרקערס יוניאָן. די אויפגאַבע איז געווען אַ שווערע, אָבער זי איז דורכגעפירט געוואָרען. אַ מיליאָנטאַטישע און אַגרעסיווע אַרמיי פון די קלאַוק און דרעסמאַכער איז באַשאַפען געוואָרען אין אונזער טעריטאָריע. אין שפיץ פון דער אַרמיי שטייט ברודער פיינבערג. אַנערקענט און אויפגענומען מיט ליבע און רעספעקט פון אַלעמען.

געפינט צייט און ענערגיע פאַר אַלגעמיינער טעטיגקייט.

ווען פיינבערג איז פאַרנומען מיט אַן ערנסטען יוניאָן פּראָבלעם, איז ער אַריינגעטאַן אין איר מיט מאַרד און האַרץ. וועגען אים איז דער אויסדרוק, זיך אַריינגעוואָרפען אין דער אַרבעט, נישט קיין אָפּגעריבענע, אויסגעדראַשענע פּראָזע. פונדעסטוועגען, און דאָס איז אָפט צו באַוואונדערען, געפינט ער צייט, ענערגיע און אויפמערק־

זאמקייט צו טעטיגקייט אויסער די ראמען פון זיין אוממיטעלברארער אויפגאבע — די יוניאן. אויך אין קאליפארניא האט פיינבערג באוויזען זיך צו אינטערעסירען מיט די אדזייטיגע געביטען פון טעטיגקייט אין און ארום דער ארבעטער באוועגונג. פיינבערג האט אַנטייל גענו-מען אין דעם געזעלשאַפטלאַכען און פאליטישען לעבען פון פאסיפיק שטען ים ברעג און אין די פראבלעמען פון דער אידישער ארבעטער-שאַפט. ער האט אויך ניט פארפעלט צו לייענען, באזוכען לעקציעס און זיך צוהערען אפילו וואָס אַ געגנער האָט צו זאָגען.

מיט'ן אויסנאָם פון זיינע באזוכען אין מזרח, בייצווואוינען די זיצונגען פון דער גענעראַל עקזעקוטיוו באַארד פון דער אינטער-נעשאַנאל, האָט פיינבערג פאַרבראַכט אַרום זעקס יאָר אויפ'ן פאַסיפיק שטען ים-ברעג, ווי דער פאַראַנטוואָרטלאַכער פאַרשטעהער פון דער גרויסער פאַרגעשריטענער קערפערשאַפט. דערפאַרונג האָט באַרייכערט זיין געדאַנק, און געהאַלפּען צו שרייפּען זיינע פעאָליגקייטען אין פאַר-האַנדלונגען מיט באַזעבאַטיים און אויך אין שליכטען פראַבלעמען וואָס וואַקסען אַרויס אינווייניג; פראַבלעמען וואָס זיינען אומפאַר-מיידלאַך אין יעדער לעבעדיגער אַרגאַניזאַציע.

ווען די ניו-יאָרק'ער קלאָוקמאַכער דזשאַינט באַארד האָט אים איינגעלאָדען צו קומען און איבערצונעמען צום צווייטען מאָל דעם העכסטען אַמט, גענעראַל מענעדזשער, איז פיינבערג שוין געווען אַן אַנערקענטע פיגור, אין פולער רייפיקייט און גלייכצייטיג נאָך אַלץ אין וואַקס. ער איז אַריבערגעטראַטען די ערשטע פופציג יאָרען פון זיין לעבען. מיט'ן עלטער קומט אויך איבערלייגטקייט. אין זיין פאַל, איז דאָס פייער פון יוגענט ניט אויסגעלאָשען געוואָרען. אימ-פעט, וויזיע און לאַיאַליטעט זיינען פאַרבליבען טרייב-כוחות וואָס האָבען אים געשטויסען, שוין אין ניו-יאָרק, צו ווייטערע שריט אויפ'ן פייטער פון דערגרייכונגען פאַר די ארבעטער אין זיין אינדוסטריע.

צענטער קאָפיטעל.

צוריק אין ניו־יאָרק, די פּראָבלעם פון אַרבעט אויסער ניו־יאָרק. — ברוקלין אַ נעסט פון ניו־יאָרק שפּעטער. — דער פּיינבערג פּלאַן. — קלאָקמאַכער באַשיצט פון שטייגענדיגען יקרות אין מלחמה צייט. — די נייע אידעע פון פּאַראַנטוואָרטלעכקייט פון די אַרבעטער געבער. — דער סקעפטעציום צו געוואָלטער אידעע פון אַ ריטייערמענט פּאַנד. — דער העלט און וואַקאַציע פּאַנד. — אַ וועג אויסגעטראָטען פאַר אַנדערע יוניאָנס. — דער לאַנג טער־מיניגער אַפּמאַך מיט די באַלעבאַטיים. — נייע צייטען, אַ נייער צוגאַנג.

אויף נייע וועגען.

1939] איז איבער דער יוניאָן געהאנגען עטלעכע ערנסטע פּראָב־לעמען. די וואונדען פון ברודער קריג און קריזיס זיינען פאַרהיילט געוואָרען מיט אַ לאַנגער צייט צוריק. אָבער נייע שוועריגקייטען זיינען אַרויסגעשוואומען. די צוויי וויכטיגסטע, זיינען געווען די „אוט אָו טאָן“ לאַגע און ברוקלין.

„אוט אָו טאָן“, גיט קיין נייער פּראָבלעם איז אָבער פאַרשאַפּט געוואָרען אין יענער צייט. די דזשאַבערס פון די בייליגערע מלבושים האָבען אַרויסגעשיקט די גרעסטע טייל פון זייער אַרבעט אויסער ניו־יאָרק, אין די צענדליגע שטעטלעך פון אַפּסטייט, ניו־דזשערסי און קאַנעקטיקוט, וואו די אַרבעטס באַדינגונגען זיינען געווען אַ סך נידע־ריגער פון ניו־יאָרק. דער רעזולטאַט איז געווען, די סעזאָנען אין ניו־יאָרק זיינען שטאַרק איינגעשרונקען. די קלאָקמאַכער באַשעפֿ־טיגט באַ די בייליגערע קליידער, האָבען גאַרבעט זייער ווייניג און גיט באַוויזען צו פאַרדינען אויף אַ מינימום עקזיסטענץ.

ברוקלין ווידער איז אויסגעוואקסען צו אַ צענטער פון קאַנ־טראַקטאָרס אין וועמענס שפּעטער, ווי אַ כּלל, האָט געהערט ניט־יוניאָן באַדינגונגען. דער גרעסטער טייל פון די אַרבעטער און זייערע באַלעבאַטיים זיינען געווען איטאַליענער. אַ קאַנטראַקטאַר פּלעגט אַרייננעמען אַ באַקאַנטען אַדער אַ פּריינד, אים צוזאַגען אויסצולערנען די מלאכה פון נייען, און דערווייל אים צאַלען אַ פּיל קלענערען גע־האַלט. יענער האָט ביסלעכווייז אַריינגענומען זיינע אייגענע באַקאַנטע און קרובים. אזוי איז אויסגעוואקסען אַ ניט־יוניאָן צענטער אויף

יענעם זייט איסט ריווער, אדער ווי מען רופט דאָס אויף טרייד יוניאָן
פֿשוין, אָן אָפּען־שאַפּ שטאַדט; אָן ערנסטע געפאַר פאַר די שווער
דערוואָרבענע באַדינגונגען אין מאַנהעטען און אָן אומגליק פאַר
ברוקלין גופא. די שעדלעכע פֿאַגע האָט אָנגעהאַלטען ניט געקוקט
אויף די ענערגישע פֿאַרוכען, אין 1931, ווען ב. קאַפּלאַן איז געווען
סופּערווייזאַר אין ברוקלין; און שפּעטער, 1938, אונטער דעם
צענטראַליזאַציע פּלאַן.

דער נייער גענעראַל מענעדזשער, מיט דער קאַפּעראַציע פון
דער יוניאָן פירערשאַפּט, האָט באַד זיך גענומען צו פֿייען די צוויי
פּראַבלעמען וואָס האָבען געפּלאַגט די יוניאָן פאַר אַ פֿאַנגער צייט.

דער „פיינבערג פלאַן“ פאַרגרינגערט די אַוט אָו טאַון לאַגע.

די ערשטע פֿייזונג וואָס איז באַקאַנט געוואָרען מיט'ן נאָמען
דער „פיינבערג פּלאַן“, איז באַשטאַנען אין באַוואַרענען דורך אַן אָפּ־
מאַך, אָז די דזשאַבערס זיינען פֿאַרפֿליכטעט צו גאַראַנטירען ניו־יאָרק
אַ געוויסע פּראָפּאַרציע פון זייער אַרבעט. צו מאַכען מעגלעך אַט
די נייע איינאַרדנונגען, האָט פיינבערג געענדערט דעם סיסטעם פון
שליכטען פּרייזען. דער פּרייהערדיגער סיסטעם איז געווען הויכע
פּרייזען — אויף פּאַפּיר, און כאַטש אין דער ווירקלעכקייט זיינען די
געצאָלטע פּרייזען געווען נידעריגער, האָבען אָבער די באַלעבאַטים
מורא געהאַט טאַמער באַשליסט די יוניאָן זיי האַלטען פאַראַנטוואָרט־
לאַך פאַר די געשליכטעטע הויכע פּרייזען. די יוניאָן קען דאָך צו
יעדער צייט בריינגען אַ דזשאַבער צום אומפּאַרטייאישען טשערמאַן
און צווינגען אים נאָכצוקומען די פאַרשטענדיגונג, דערגרייכט אָנהויב
פון סעזאָן. די דערקלערונג פאַר אַזאַ אומרעאַלער סיסטעם, האָט
געשטאַמט פון דעם גלויבען, אָז הויכע פּרייזען, אָפּילו ווען בלויז אויפ'ן
פּאַפּיר, מיינט אויפהאַלטען דעם הויכען סטענדאַרד פון די קלאָקמאַכער.
אין דער ווירקלעכקייט האָט די מעטאָדע געאַרבעט געגען די קלאָק־
מאַכער. „באַנדלעך“ פון ביליגערער אַרבעט הויפּטזאַכלעך, האָבען
זיך נאָכאַנאַנד אַרויסגעשאַרט פון ניו־יאָרק'ער שעפּער.

רעדט צו אַרבעטער פון אַוט אָו טאַון.

פיינבערג האָט געענדערט די סיסטעם פון שליכטען פּרייזען:
איינגעפירט אַ פּרייז פֿיסטע אין איינקלאַנג מיט דער ווירקלעכקייט.

דערפאר האָט דער דזשאָבער זיך פאַרפליכטעט, אַז ווייניגסטענס דרייסיג פּראָצענט פון זיין אַרבעט וועט אויפגענייט ווערען אין ניו-יאָרק/ער שעפּער. דאָס האָט אָפּגעשטעלט דעם ריזיגען שטראָם פון אַרבעט פון ניו-יאָרק און געהאַלפּען צו נאַרמאַליזירען די לאַגע. די סעזאָנען אין די שעפּער וואָס אַרבעטען אויף די ביליגערע סאַרטען מלבושים זיינען געוואָרען לענגער און במילא די פאַרדינסטען גרעסער.

אין 1943 האָט פיינבערג אַריינגעשטעלט אַט די גאַראַנטיע אין דעם אָפּמאַך מיט דער אַסאַסיאיישאַן פון קינדער קליידער, וועמענס מיטגלידער זיינען געווען די גרעסטע ליפּעראַנטען פון אַרבעט אויסער ניו-יאָרק. דער אָפּמאַך האָט פאַרפיקסירט דעם פיינבערג פּלאַן און אים געמאַכט אָפּיציעל. פאַר ניו-יאָרק האָט דאָס געמיינט אַרום הונדערט טויזענד מלבושים מער — אין פּרילינג סעזאָן אַ קענטיגע פאַרבעסערונג.

פיינבערג האָט זיך ניט באַנוגענט מיט דעם דרוק אויף באַלע-באַטיים. פאַר אים איז קלאָר געווען: אַזוי לאַנג ווי אַרבעטער אַוט אַו טאָן, יונג אין דער אינדוסטריע, זיינען וויליג צו אַרבעטען אויף נידעריגע פּרייזען, וועלען זיי און די ניו-יאָרק/ער קלאָקמאַכער זיין קרבנות פון ביליגער אַרבעט. ער האָט דעריבער אונטערנומען אַ רייזע איבער דער טעריטאָריע פון אויסער ניו-יאָרק און גערעדט צו די אַרבעטער. פיינבערג האָט זיי דערקלערט די לאַגע און זיי אויפגעפאָדערט צו פאַרלאַנגען אַ לוינ העכערונג פון פינף דאָלאַר אַ וואָך. זיין רוף האָט געפונען אַ טיפען אָפּקלאַנג. די אַרבעטער פון אַוט-אָוו-טאָן האָבען אים געפאַלגט. די פינף דאָלאַר העכערונג האָט נאָך מער געהאַלפּען צו נאַרמאַליזירען די לאַגע. כאַראַקטעריסטיש פאַר דעם צוטרויען פון די אַרבעטער אין פיינבערג'ס רייזע: עס זיינען געווען איינצעלנע פּאַלען וואו אַן אַרטיגער ביזנעס-אַגענט האָט פּרוּ-בירט צו שליכטען מיט'ן באַלעבאָס פאַר ווייניגער פון פינף דאָלאַר, די אַרבעטער האָבען דורכאויס באַשטאַנען אויף דער פּולער העכער-רונג.

אַ גאַנץ אַנדערע באַהאַנדלונג האָט זיך געפאָדערט אָפּצוואוישען דעם אָפּענ-שאַפּ נעסט וואָס האָט זיך צוואוואַקסען אויף יענער זייט בריק, אין דער אויסגעשפּרייטער ברוקלין. די שעפּער אַוט-אָוו-טאָן האָבען שוין באַלאַנגט צו דער אינטערנעשאַנאַל; ברוקלין איז געווען אַ ווילדער פּעלד, נאָר ענערגישע דראַסטישע מיטלען האָבען געקענט איינפאַנגען דאַרטען אַ טיכטיגען יוניאָן קאַנטראָל.

ברוקלין ווערט א יוניאן שטאָדט.

דער פאָקט וואָס די מערסטע קאָנטראַקטאָרס און אַרבעטער זיינען געווען איטאַליענער האָבען געגעבען די לעצטע די מעגליכע קייט אַנצוטרייבען אַ העצע געגען דער יוניאָן, וואָס איז אַריינגעקומען אין ברוקלין מיט אַן אַרגאַניזיר קאַמפּאַניע. די קאָנטראַקטאָרס האָבען געזוכט אַיינצוריידען זייערע אַרבעטער אַז די גאַנצע קאַמפּאַניע איז בלויז אַ כּיטרער שריט מצד די ניו־יאָרק'ער קלאָקמאַכער אַרויס־צורייסען דעם ביסען ברויט פון מויל פון די ברוקלינער איטאַליענישע קלאָקמאַכער. העצען איז נישט שווער. העצע, פאַרדראַסלאַך, געפינט אַפט אַ טיפּערען אַפּקלאַנג אין מאַסען מענשען ווי אויפקערונג, געציילט זיי אַרויסצופירען פון אַ שלעכטער לאַגע. דאָס מאַך איז די העצע ניט געווען פּרוכטבאַר.

די דזשאַינט באַארד האָט אַריינגעוואַרפען אַ גרופע טעטיגע טוער אין ברוקלין. נאָך אַ צוגרייטונג אַרבעט איז אָנהייב 1940. אַרויסגע־רופען געוואָרען אַן אַלגעמיינער סטאַפעדזש, (אַפּשטעל פון אַרבעט). אַלע זייערע באַוואָרענישען האָבען די קאָנטראַקטאָרס ניט געהאַלפען. אַפילו די "שטאַרקע" פון זיי, וואָס האָבען געגלויבט אַז זיי געניסען אַ ספּעציעלען שוין און אימיוניטעט פון דער יוניאָן, האָבען זיך געמוזט בויגען. די זאך איז ניט אַנגעקומען אַזוי גרינג ווי די ווערטער קומען אַרויס אויפ'ן פּאַפּיר. יוניאָן טוער און סטרייקער זיינען אַ סך מאַך צושלאָגען געוואָרען פון געדונגענע פּראַפעסיאָנעלע שלעגער. די פּאַליציי האָט אויך דאָ און דאָרטען געזוכט צו באַשיצען די באַלע־באַטיים. אָבער די צוגרייט־אַרבעט און די שטאַרקע מיה וואָס איז אַריינגעצייגט געוואָרען אין ברוקלין האָבען געבראַכט די געוואונשטע רעזולטאַטען. ברוקלין איז געוואָרען אַ יוניאָן שטאָדט. דער איטאַ־ליענישער לאַקאָל 48 האָט צוגעפּאַסט זיין טעטיגקייט צו דער נייער סיטואַציע. אין פאַרלוף פון די מלחמה יאָרען איז דער לאַקאָל געוואָרטיג אויסגעוואַקסען הויפטזאַכליך צוליב די נייע אַרבעטער, איטאַליענער, וואָס זיינען אַריין אין דער אינדוסטריע. ווייס־פרע־זידענט עדוואַרדאָ מאַליסאַני, איז סעקרעטער־מענדעזשער פון דעם לאַקאָל.

איצט געפינט זיך ברוקלין אונטער יוניאָן קאָנטראָל. די אַרבע־טער דאָרטען געניסען פון דיזעלבע יוניאָן דערגרייכונגען ווי די אַרבעטער אין ניו־יאָרק. דאָסזעלבע איז ריכטיג וועגען זייער בייטראַג צו דער יוניאָן. ברוקלין איז איצט אַ ספּעציעלער דעפּאַרטמענט פון דער יוניאָן מיט אַפּטיילונגען אין אירע פאַרשידענע טיילען.

די געשטיגענע פארדינסטען אין די מלחמה יארען.

סוף 1941 איז געקומען די יאפאנעזישע אטאקע אויף פערל הארבאר. אמעריקא איז אריין אין דער וועלט מלחמה. מיליאנען יונגע לייט זיינען צוגענומען געווארען אין די פארשידענע אפטיילונגען פון מיליטערשער דינסט. נאך מיליאנען מענער און פרויען זיינען אריינגעצויגען געווארען אין דער אינדוסטריע. די צאל באשעפטיגטע האט דערגרייכט קרוב צו זעכציג מיליאן. א סך נויט ווענדיגע זאכען זיינען פארשוואונדען פון מארק. די מלחמה-אנפירונג האט זיך גענויטיגט אין זיי. די מיליאנען פרויען אין דער אינדוסטריע, און אין הויז האבען באקומען א הויכען קויף-מעגלאכקייט און ווייניג זאכען צו קויפען. אין דער קליידער אינדוסטריע איז געווארען זעהר ביזי. קלאקמאכער און דרעסמאכער וועלכע האבען יארען לאנג זיך צוגעוואוינט צו קורצע סעזאנען, האבען פאקטיש פארגעסען וואס צווישען סעזאנען מיינט. די פולע באשעפטיגונג האט אויך אריינגעבראכט נייע טויזענדער מיטגלידער אין דער יוניאן. אזע לאקאלע האבען אריינגענומען נייע מיטגלידער. שטארק געוואקסען האט לאקאל 28 סקוירט און ספארטווער ארבעטער, פון וועלכען לואיס ריעס איז מענעדזשער.

די יוניאן האט געטאן איר פליכט צו באפעסטיגען די גינסטיגע פאזיציעס פון אירע מיטגלידער. די רעגירונג האט ארויפגעלייגט באשריינקונגען אויף לוינ פאדערונגען. סטרייקס האבען באדארפט אויסגעמידען ווערען. יעדע לוינ העכערונג האט געמוזט באשטעטיגט ווערען פון דער ניישאנאל וואר לייבאר באארד. פונדעסטוועגען איז די קלאקמאכער געלונגען צו הויבען זייערע פארדינסטען אויף א באדייטענדיגער מאס. ווען דער יקות האט באוויזען זיין פינסטערען פרופ, האט די יוניאן אנגענומען מיטלען אויפצוהאלטען דעם לעבענס סטענדארד פון די קלאקמאכער. אלגעמיינע לוינ העכערונגען און אינדיווידועלע אויסגלייכונגען אין שעפער זיינען דורכגעפירט געווארען ביז סוף פון 1946. די פארדינסטען פון די קלאקמאכער האבען ניט געליטען.

לויט דער אפיציעלער סטאטיסטיק פון דער פעדעראלער לייבאר בירא און פון דעם סטייט לייבאר דעפארטמענט, זיינען די פארדינסטען פון די קלאקמאכער, לויט דער שטונדע, געווען צווישען די סאמע העכסטע אין לאנד. נאטירלאך דא און דארטען זיינען פארגעקומען קענערע רייבונגען מיט באפעבאטיס, סיכסוכים איבער "סטאפעדזשעס" אין איינצעלנע שעפער, וועלכע די יוניאן האט

געזוכט אויסצומיידען. די אלע זאכען זיינען געווען אומפארמיידלאך אין אזא אנגעשטרײנגטער צײט. גוטע בעל־מלאכות האָבען אויס־געפעלט; און די אַרבעטער האָבען געפילט אַז זײ זײנען באַרעכטיגט צו אַ עטוואַס גרעסערען חלק, פון די פעטע פראָפּיטען וואָס זײערע אַרבעטער־געבער מאַכען.

אין דער ביאָגראַפֿיע איז נײט מעגלאַך זיך אַפצושטעלען לײנגער אויף דעם פעריאָד מיט אלע זײנע אַנטוויקלונגען. דאָס באַלאַנגט צו געשיכטע פון דער קלאָקמאַכער יוניאָן. אין ראַמען פון דעם בוך קען אַרויסגעבראַכט ווערען נאָר דאָס געשטאַלט פון איזראַעל פּײנבערג אויף וויפיל עס האָט געפונען אויסדרוק אין באַפרוכפערען די קלאָקמאַכער יוניאָן און אין העלפען זי אויסצוטרעטען נײע וועגען פאַר אירע מיטגלידער און פאַר די אַרגאַניזירטע אַרבעטער בכלל.

דער רעטייערמענט פאַנד אַ צירונג אין אַ לאַנגער קאַריערע.

נאָך זײענדיג אין קאַליפּאָרניאַ, האָט פּײנבערג זיך אַרומגעטראָגען מיט אַן אידעע וואָס האָט דענסמאָל אויסגעזעהן ווי אַ וויזיע פון אַן אוטאָפּיסט. די אידעע האָט אָבער געעגבערט אין זײן מאַרד און פון אים נײט אָפגעטראָטען. ווען די פראָספּעריטי פון די מלחמה יאַרען איז אָנגעקומען, האָט פּײנבערג דערזען אַ מעגלאַכקייט צו פאַרוואַנדלען זײן אידעע אין אַ שטיק ווירקלאַכקייט.

אין די פאַרגעשריטענע יוניאָנס איז אַ געוויסער עלעמענט פון אַ וואוידזײן־פראָגראַם שוין לאַנג אַרײנגענומען געוואָרען ווי אַן אינ־טרעגאַצער טײל פון זײער טעטיגקייט. פונקט ווי אַלגעמײנע געזעל־שאַפטלאַכע פונקציעס. מיטגלידער האָבען באַקומען הילף און שטיצע נײט בלוין אין זײערע פאַרוזוכען צו הויבען זײער לעבענס סטענ־דאַרד דורך בעסערע באַדינגונגען אין שאַפּ. נאָר אויך אויסערן שאַפּ. יוניאָנס האָבען אויפגעהאַלטען ספּעציעלע פאַנדען פאַר קראַנקע און נויטבאַדערפטיגע מיטגלידער. אַ סך יוניאָנס, צווישען זײ לאַקאַלען פון דער קלאָקמאַכער דזשאַינט באַארד האָבען אויפגעשטעלט פאַנדען פאַר קראַנקע. די מיטגלידער האָבען געצאָלט צו די פאַנדען.

אין די לעצטע יאַרען איז עטלאַכע יוניאָנס, (הויפטזאַכלאך דער דרעסמאַכער יוניאָן, און לאַקאַל 23 פון דער קלאָקמאַכער יוניאָן) געלונגען אַרײנצושרייבען אין די אָפּמאַכען מיט די באַלעבאַטיים אַ פונקט וועגען אַ העלט און וואַקאַציע פאַנד. דאָס איז געווען אַ נײער, זײער וויכטיגער אָפּנויג פון דער אַטער פראַקטיקע. דאָס האָט

אויסגעברייטערט די פאראנטווארטלאַכקייט פון דעם אַרבעט־געבער. ער איז געוואָרען אַ שותף אין דער אויפגאַבע אויפצוהאַלטען זיינע אַרבעטער אין אַ בעסערען געזונט צושטאַנד דורך באַצאלטער וואַקאַציע. ער איז אויך אַנגעלאָדען געוואָרען מיט דער באַדייטענדיגער פּליכט זיי צו באַזאָרגען מיט אַ מינימום מעדיצינישער הילף אין פּאַל פון קראַנקהייט.

די עטאַבלירונג פון אַ פּאַנד פאַר געזונטהייט און וואַקאַציע, אויפֿ־ געהאַלטען אויסשליסלאַך דורך ביישטייערונגען פון די באַלעבאַטיים, איז געווען אַ לאַנגער שריט אויפֿ'ן וועג פון אַ וואוילזיין פּראַגראַם פון גרויס נויטווענדיגקייט פאַר די אַרבעטער. די אויסגאַבען פאַרבונדען מיט קראַנקהייט און מעדיצינישער אויפפאַסונג פאַלען ווי שווערע לאַסט אויף מענשען מיט אַ דורכשניטלאַכען איינקומפט. די נייע פּאַנדען, צוליב זייער קאָלאַסאַלען נוצען האַבען זיך פאַרשפּרייט מיט אַ בליציגער שנעלקייט איבערן לאַנד.

פיינבערג'ס געדאַנק איז געגאַנגען ווייטער און טיפּער. זיין אידעע האָט אַריינגעבראַכט אַ נייע סאָרט פאַראַנטוואַרטלאַכקייט מצד דעם אַרבעטגעבער, געבויט אויף אַ רעוואָלוציאָנערען פּרינציפּ, אַז די אינדוסטריע איז שולדיג אַ מינימום עקאָנאָמישע זיכערקייט צו די יעניגע אַרבעטער, וועלכע האַבען אוועקגעגעבען אַ לעבען זי אויפצובויען. פיינבערג האָט געפילט דעם פּיין פון „אַל תשליכנו לעת זקנה“, וואָס פּלאַגט אַזוי פיל עלטערע אַרבעטער. אַ באַדייטענדיגער טייל פון די אַרבעטער אין דער קלאַוק אינדוסטריע זיינען אין מיטעלען עלטער און העכער. נאָך צענדליגער יאָרען אין שאַפּ, פאַרברייבען זיי הילפּלאַז און אין נויט. דורך זייער שווערער פּראַצע האַבען זיי געהאַלפּען דער ראַשיגער אויסשפּרייטונג און וואַקס פון דער אינ־דוסטריע; ווען די כוחות דערלויבען זיי ניט ווייטער אַרבעטען, פאַלען זיי אַרויס פון שאַפּ ווי איבעריגע, אַן דער מינדעסטער באַזאָר־גונג אויף זייער עלטער. די אינדוסטריע דרייט אָפּ איר קאַפּ פון זיי און לאָזט זיי איבער צו זייער שיקזאַל.

באַזיגט סקעפטעציוזם; רעטייערמענט פאַנד איינגעפירט אין 1943.

די אַריגינעלע און געוואַנטע אידעע האָט זיך אַנגעשטויסען אויף אַ דאַפּעלטער שוועריגקייט: אויסער די באַלעבאַטיים, האָט פיינבערג געהאַט די אויפגאַבע צו איבערצייגען זיינע אייגענע קאָלעגען אין דער פּראַקטישער דורכפירבאַרקייט פון דער געוואַנטער אידעע. די

ניגקייט האָט, ווי אַרעמאַל, געמאַכט מענשען סקעפטיש. צווישען אַ טייל פון די יוניאָן טוער האָט געהערשט אַ צווייפּעל, צי עס איז מעגליך פאַר דער יוניאָן צו גאַראַנטירען אירע עלטערע מיטגלידער די צאַלונגען פון דעם געפלאַנטען ריטייערמענט פּאַנד. געווען אויך אַזוינע וואָס האָבען געטראַכט אַז עטאַכע דאָלאַר אַ וואָך מער אין וועכענטאַכע פאַרדינסטען איז וויכטיגער און זיכערער ווי אַ צוואַנג פון צאַלונגען אויף דער עלטער.

די באַלעבאַטיים האָבען פון אָנהויב בכלל ניט געוואָלט הערען פון אַזאַ מין פאַרפליכטונג פון זייער צד. פיינבערג האָט ניט אָפּגעלאָזט. ער האָט אומדערמידליך געשטופּט דעם פּלאַן פאַרויס. צו הייף זיינען געקומען די סטאַטיסטישע אונטערזוכונגען פון די גרויסע לעבענס פאַרויכערונג קאַמפּאַניעס, וואָס האָבען באַוויזען אַז דער פּלאַן קען זיין רעאַליסטיש. אויסנוצענדיג די פּראָספּעריטע פון די מלחמה יאָרען, איז דער יוניאָן געלונגען אין די פאַרהאַנדלונגען צו באַנייען דעם קאַלעקטיווען אָפּמאַך, דורצוזעצען איר פאַרלאַנג און איינצו-פירען דעם ריטייערמענט פּאַנד ווי אַ טייל פון דעם אָפּמאַך. דאָס איז געווען אין 1943.

די באַלעבאַטיים צאָלען צום פּאַנד דריי פּראָצענט פון זייער אַלגע-מיינער אַרבייט-קאַסט. אַן אַרבעטער וואָס דערגרייכט זיין 65-טען געבורטסטאָג און וויל זיך צוריקציהען פון אַרבעט איז באַרעכטיגט אַרויפגעשטעלט צו ווערען אויף דער ליסטע פון די פענסיאַנערען. ער באַקומט פּופּציג דאָלאַר אַ מאַנאַט, זעקס הונדערט דאָלאַר אַ יאָר, אַזוי לאַנג ווי ער לעבט.

די פולע באַשעפטיגונג און די גינסטיגע פאַרדינסטען פון די קלאַקמאַכער אין די מלחמה יאָרען האָבען געהאַלפּען אַנצוזאַמלען אַ גרויסען רעזערוו פּאַנד וואָס פאַרויכערט די פאַרפליכטונגען פון דעם ריטייערמענט פּאַנד. אין פאַרלויף פון די צוויי און אַ האַלב יאָרען, וואָס די באַלעבאַטיים האָבען געצאָלט די דריי פּראָצענט צום פּאַנד ביז יולי, 1946, ווען דער פּאַנד האָט אָנגעהויבען זיינע אָפּ-ראַציעס, זיינען אָנגעקליבען געוואָרען גענוג רעזערווען, וואָס האָבען מעגליך געמאַכט דעם ערשטען יאָר צוריקצוציהען אַרום 750 עלטערע קלאַקמאַכער. די קוואַטע פאַר דעם צווייטען יאָר — יולי 1947- יוני 1948 איז שוין 950 קלאַקמאַכער. צוזאַמען מיט די מאַנאַטלאַכע אַפּליקאַציעס וועט דער פּאַנד אין 1948 האָבען אויף זיין ליסטע אַרום 1700 צוריקגעצויגענע אַרבעטער. פאַר יעדען איינעם פון זיי איז אַוועקגעלייגט די סומע פון זעקס טויזענד דאָלאַר צו גאַראַנטירען די צאַלונגען. צוזאַמען מיט דער פענסיע וואָס די פעדעראַלע

רעגירונג צאָלט, איז דער עלטערער קלאָקמאַכער איצט באַוואַרענט מיט אַ מינימום עקאָנאָמישער זיכערקייט. ער דאַרף זיך אויף דער עלטער ניט אַרויסגינגען די כוחות, ווען די אַרבעט פאַלט אויף אים זייער שווער. וואָס אַנבעלאַנגט דעם פּאַנד האָט זיין סורפּלוס קאַפּיטאַל באַטראַפּען, ווען די שורות ווערען געשריבען, אַרום צוועלף מיט אַ פּערטעל מיליאָן דאָלאַר. פּיינבערג'ס הייסער באַגער איז באַקליידט געוואָרען מיט בלוט און פּלייש.*

דער גרויסער דערפאַלג פון דעם ריטייערמענט פּאַנד, דער ערשטער פון דעם סאָרט אין אַמעריקאַ, האָט אַרויסגעוועפּען אַ סך אַנזעהן אין דער טרייד-יוניאָן וועלט און אין געזעלשאַפּטלאַכע קרייזען. עטלאַכע יוניאָנס, צווישען זיי די דרעסמאַכער און די „אַמאַלאַמיי-טעד“ האָבען אויך איינגעפירט אַ ריטייערמענט פּאַנד. די פּאַר-וואַלטונג פון פּאַנד באַקומט אַ סך אַנפּראַגעס פון פּאַרשידענע יוניאָנס, אוניווערזיטעטען און געזעלשאַפּטלאַכע אַרגאַניזאַציעס וועגען דעם אופן און כאַראַקטער פון דעם פּאַנד.

אייראָעל פּיינבערג, איז מיט רעכט באַטראַכט. ווי דער פּאַטער פון אַט דער אַריגינעלער און זייער וויכטיגער אינסטיטוציע. די קלאָקמאַכער יוניאָן איז ווידער געווען דער פּיאָנער, וואָס האָט צואַקערט אַ נייעם פעלד פאַר דער גאַנצער אַרבעטער באַוועגונג.

דער העלט און וואַקאַציע פּאַנד.

די ראַע פון דעם איניציאַטאָר איז ווידער אויסגעפאַלען פּיינ-

דער ריטייערמענט פּאַנד ווערט פאַרוואַלטעט דורך אַ באַארד אָו טראַסטס, וואָס באַשטעהט פון ביידע צדדים, די יוניאָן און די אַסאָסיאַישאַנס פון די אַרבעטגעבער, און דריי מיטגלידער וואָס פאַרטרעטען די עפענטלאַכע מיינונג. דער טשערמאַן פון דער באַארד, איז דער טשערמאַן פון דער פעדעראַלער אַלד איידזש סעקיורטי באַארד, אַרטור דזש. אַלטמיייער. די אַנדערע צוויי פּאַר-שטייער פון פובליקום זיינען מרס. ריימאַנד וו. אינגערסאָל און ריכטער דזשע-ראַמאַיע ט. מאַהאַני. די פּאַרשטייער פון דער יוניאָן אין דער פאַרוואַלטונג זיינען: אייראָעל פּיינבערג, סעקרעטער טרעזשורער פון פּאַנד, בענדזשאַמין קאַפּלאַן, טשערמאַן אַדמיניסטראַטיווער קאַמיטע, איזידאַר נאַגלער, טשערמאַן רולס און רעגוליישאַנס; דזש. ברעסלאָו, טשערמאַן פענשאַן קאַמיטע; לואיס היימאַן און עדוואַרדאָ מאַליסאַני. הערבערט זעם איז פאַרוואַלטער פון פּאַנד. די ערשטע טשעקס זיינען אויסגעטיילט געוואָרען אין אַ פּיערלאַכער צערעמאָניע, דורכגעפירט אויף אַ גרויסער פאַרזאַמלונג יולי דעם 11טען 1946 אין דער סענטראַל גידעל טריידס האַיסקול. פרעזידענט דייוויד דובינסקי איז געווען דער הויפט רעדנער.

ברג'ן אין 1946. דער יקות איז נאכאנאנד געשטיגען און די יוניאן האט זיך באנוצט מיט דעם באוואוסטען „עסקאליטאר“ (בא-וועגלעכע שטיגען) פונקט פון אפמאך, צו פארלאנגען אן ענדערונג אין דעם פריי סיסטעם. די זאך איז געגאנגען צום אומפארטיי-אישען טשערמאן. דאָ האָט פיינבערג געזען אַ מעגלאַכקייט דורכצו-פירען אַ צווייטען פלאַן, געזונדהייט און וואַקאַציע פּאַנד. אויך דאָס איז ניט אָנגעקומען גרינג. אין מיטען פון אַן אַפּמאָך זיינען אַרבעט-געבער ניט שטאַרק פּוּלס צו נעמען אויף זיך נייע פינאַנציעלע פּאַרפֿיכטונגען. (זיי זיינען קיינמאָל ניט פּוּלס דאָס טאָן). די יוניאן ווידער פאַרמאָגט דאָן ניט קיין וואַגיגען מיטעל ווי אַזוי זיך צו דער-שלאָגען אַזאַ נייע אינסטיטוציע; זיינען טאַקע געווען צווייפּלער אין דעם דערפאַל פון אַזאַ פאַרלאַנג.

פיינבערג מיט זיין שטענדיגען ברען און ענערגיע האָט גע-שטויסען די זאך פאַרויס. ער האָט איבערגעוואונען אויף זיין זייט די צווייפּלענדיגע קאַלעגען. די יוניאן האָט באַגלייט איר פאַרלאַנג מיט איבערצייגענדיגע פאַקטען און דער אומפאַרטייאישער אויסגליי-כער אַרטור ס. מייער, טשערמאן פון דער סטייט לייבאַר מעדיאַישאַן באַאָרד האָט ענטשידען צו גונסטען דעם העלט און וואַקאַציע פּאַנד. די קלאָומאַכער האָבען געוואונען זיבען דאָלאַר און פינף דאָלאַר אַ וואַך אַ לוינ העכערונג. פּלאַס דעם פּאַנד. די באַלעבאַטים צאלען צום פּאַנד דריי און אַ האַלב פּראָצענט פון זייערע אַרבעט-קאַסטען.

זעקס מאַנאַטען שפּעטער, דעם ערשטען יאַנואַר, 1947, האָט דער פּאַנד שוין אָנגעהויבען אויסצוצאלען קראַנקייט בענעפיטען און האַספּיטאַל אויסגאַבען. יוני פון זעלבען יאָר זיינען אויסגעטייט גע-וואָרען די ערשטע וואַקאַציע צאַלונגען וואָס באַטרעפען פאַר יעדען קלאָומאַכער פון די גרעסטע פאַכען צו זעכציג דאָלאַר. צוויי און אַ פּערטעל מידיאַן דאָלאַר איז אויסגעצאַלט געוואָרען. די ברייטע, סיסטעמאַטישע פּראָגראַם פון מעדיצינישער אויפפאַסונגען און וואַקאַ-ציע, האָט זיך גלייך אַרויסגעוויזען צו זיין פון געוואַלדיגער באַ-דייטונג פאַר טויזענדער קלאָומאַכער. די צאַלונגען פאַר דער האַס-פיטאַליאַציע אַליין קענען באַטרעפען ביז 300 דאָלאַר פאַר אַן איינ-צעלנעם חודש, דער העלט און וואַקאַציע פּאַנד איז פאַרוואַלטעט אויס-שליסלאַך פון דער יוניאן. (*)

פיינבערג'ס באַשטעהן אויף די צוויי פּאַנדען האָט געשטאַמט פון צוויי מאַטיווען. ערשטענס, זיין טיפע איבערצייגונג אַז די צוויי נייע

פאַרוואַלטער פון פּאַנד איז הערי קרוגמאַן.

אינסטיטוציעס זיינען פון אומגעהויער פרינציפיעלער און פראקטישער באדייטונג פאר דער יוניאן און פאר אירע מיטגלידער; וויכטיגער ווי מיט א פאר דאלאר מער א וואך. צווייטענס, זיין לאנגע דערפאר רונג אין דער יוניאן האט אים איבערצייגט, אז א פרייז סיסטעם אדער א וועכענטלאכער פארדינסט איז סוף כל סוף א פליסיגע זאך. אין נארמאלע צייטען ווערט דאס אויפגעהאלטען און אין שלעכטע צייטען זוכען די באפעבאטיים (און א מאל טאקע מיט דערפאלג) ארונטער צוקוועטשען די פארדינסטען. אנדערש איז מיט אן אינסטיטוציע וואס פארטרעט א וויכטיגען פרינציפ. אפצושאפען אן אינסטיטוציע וואס איז שוין איינגעפירט אין לעבען און איינגעפעדעמט אין קאלעקטיווען אפמאך, וועלען די באפעבאטיים קיינמאל ניט באווייזען אזוי לאנג ווי די יוניאן וועט עקזיסטירען. די קלאוקמאכער יוניאן — זאגט פיינבערג — פארמאגט אזא טבע, זי לאזט ניט צוריקנעמען אירע פאזיציעס; דאריבער, איז די איינפירונג פון א פאנד פאר ערטער ארבעטער און די איינפירונג פון א פאנד פאר קראנקע ארבעטער און באצאלטע וואקאציע פאר אלע ארבעטער פיל וואגני גער און סאלידער ווי נאך א פאר סענט באם שליכטען פרייזען, א זאך וואס איז נאטירלאך אויך גאנץ וויכטיג.

די נייע היים און דער 35-טער יוביליי.

די וואקסענדיגע צווייגען פון טעטיגקייט האבען געמאכט שארפער די ענגשאפט אין דער יוניאן קווארטיר. אן ענגשאפט וואס האט זיך געפילט שוין א לענגערע צייט. א נייע גרעסערע און באקוועמערע העדקוואדערס איז געווארען א נויטווענדיגקייט. דער הערשענדיגער ווידערגעפיל צו „ריעל עסטייט" איז פארביטען געווארען מיט א רעאליסטישען צוגאנג צו דעם ענין. די אינטערנעשאנאלע אריין און א פאר פון אירע יוניאנס, האבען געקויפט הייזער און די רעזולטאטען זיינען געווען גוטע. די יוניאן פירערשאפט האט באשלאסען צו קויפען אן אייגענע היים. ניט גרינג איז געווען דורכצופירען אזא באשלוס אין א צייט פון א שווערען מאנגעל אין הייזער. דאס הייז איז פארט געקויפט געווארען. די קלאוקמאכער האבען בייגעשטייערט מיט א טאג ארבעט פאר דער נייער יוניאן היים. אזוי האט די אלטע יוניאן באקומען נייע פונקציעס און א נייע היים פון וואנען צו קענען די פונקציעס בעסער דורכפירען.

געשטויסען פון א דראנג צו נייע געווינסען, האט די יוניאן ניט פארזעהן א וויכטיגע צייט אפשניט אין דעם לעבען פון די קלאוק

מאכער, דעם היסטארישען גענעראל סטרייק פון 1910. דער 35 יאר-טאג איז געפייערט געווארען אויף אַ גרויסארטיגען שטייגער, אין מעדיסאן סקווער גארדען, מיט אַ רייכער אינטערעסאנטער פראגראם. אַ גרויסער און פּרעכטיגער בוך איז אַרויסגעגעבען געוואָרען צו פאַרצייכענען די קאַלאַסאַלע געשעהענישען וואָס האָט אַוועקגעשטעלט די קלאָוקמאַכער יוניאָן אויף אַ פעסטען באַדען. דאָס בילד פון יענע היסטאָרישע טעג איז אויפגעלעבט געוואָרען דורך וואָרט און דורך צייכונג. די פייערונג האָט געדינט ווי אַ סטימולאַנט און האָט אַריינגעבראַכט אַ סך קוראָזש און אויפלעבונג אין די רייען פון דער יוניאָן.

אַ פינף יאָריגער קאַלעקטיווער אָפּמאַך.

צו פינבערג'ס איניציאַטיווע באַלאַנגט אויך דער לאַנג-טער- מיניגער אָפּמאַך מיט די באַלעבאַטיים. ביז 1943 האָט מען אין דעם פאַרגעשריטענעם טייל פון דער אַרבעטער באַוועגונג, צו וועלכער אַזאַ יוניאָן ווי די קלאָוקמאַכער באַלאַנגט, ניט געוואוסט און ניט געטראַכט פון אַ פינף יאָריגען אָפּמאַך. אַזאַ טערמין איז באַטראַכט געוואָרען ווי אַ קאָנסערוואַטיווער שריט וואָס איז אַפילו שעדליך.

פינבערג האָט זיך אַריענטירט אויף דער גרעסערער מאַס סטאַ- ביליטעט וואָס אַזאַ לאַנגער אָפּמאַך וועט בריינגען דער אינדוסטריע. און סטאַביליטעט אין אַ האַלד-שניידענדיגער, מאַדע אינדוסטריע, איז לעבענס זאַפט. די מורא אַז אַ לאַנגער טערמין וועט בינדען די יוניאָן הענד און פיס ווי די פראַקטיקע האָט באַוויזען אין אַ פאַר קאָנסערוואַ- טיווע יוניאָנס, איז באַזייטיגט געוואָרען דורך דעם „עסקעלייטאַר“ פונקט וואָס באַוואָרענט פאַר דער יוניאָן די מעגלאַכקייט צו פאַרלאַנג- גען ענדערונגען, ווען די לאַגע ענדערט זיך, אַ זאַך וואָס איז פריהער קיינמאַל ניט איינגעפירט געוואָרען אין די לאַנג טערמיניגע אָפּמאַכען פון יענע יוניאָנס.

די פאַרגאַנגענע פיר יאָר פון דעם קאַלעקטיווען אָפּמאַך האָבען באַשטעטיגט די איינשטעלונג. די קלאָוקמאַכער זיינען ניט ענטוואַפענט געוואָרען צוליב דעם לאַנגען טערמין. די יוניאָן האָט אין די פיר יאָר אַרויסגעקראָגען פון די אַרבעט-געבער דורך דעם רעגולערען און איינגעשטעלטען קאַנאַל, דעם אומפאַרטייאישען טשערמאַן, צוויי אַלגע- מיינע פון העכערונגען, אַ רייע אויסבעסערונגען, און דעם העלט און וואַקאַציע פאַנד. עס ווייזט זיך אַרויס אַז דער געפאַר ליגט ניט אין אַ לענגערען אָפּמאַך גופא, נאָר אין דעם אופן ווי ער איז געשלאָסען

און אין דעם גראד וואכנאמקייט און ענערגיע וואס די יוניאן ווייזט ארויס צו א גענעדערטער סיטואציע, וואס פאדערט ענדערונגען אין די ארבעט באדינגונגען. דער חסרון פון יענע אפמאכען וואס האבען זיך ארויסגעוויזען ווי א שטריק אויפ'ן האלז פון די ארבעטער, (די דרוק ארבעטער אין ניו-יאָרק אין 1918 צום ביישפיל) איז באשטאנען אין דעם מאַנגעל פון באַוואַרענישען און אין דעם עצם כאַראַקטער פון דער קאָנסערוואַטיווער יוניאָן פירערשאַפט.

א פינף יאָר אַפּמאָך מיט אַרבעטער־געבער האָט פאַרענדיגט מיט אַן איינגעוואַרצעלטען פאַראורטייל וואָס האָט עקזיסטירט אין פאַר־לויף פון אַ לאַנגער צייט אין דער פּראָגרעסיווער טרייד יוניאָן וועלט. עס וועט זיין אינטערעסאַנט צו באַמערקען, אַז אַ צווייטער ענדלאַכער פּרעצעדענט איז צושמעטערט געוואָרען ווען די קלאָוקמאַכער יוניאָן האָט, אין 1921, אַרויסגענומען אַ געריכט־פאַרבאַט (אינדזשאַנקשאַן) געגען די באַלעבאַטיס פאַר זייער אַפּברעכען דעם אַפּמאָך. אויך דענסמאָל זיינען געווען ראַדיקאַלען וואָס האָבען זיך געקרימט געגען אַזעלכע „קאַפיטאַליסטישע“ מעטאָדען וואָס פּאַסען ניט כּוּמרשט אַן אַרבעטער אַרגאַניזאַציע. איצט, איז ווענדען זיך אין געריכט געגען באַלעבאַטיס — אַ פּראַקטיקע וואָס די באַלעבאַטיס האָבען דערפונדען און טיכטיג באַנוצט געגען זייערע אַרבעטער — געוואָרען אַן אַלגע־מיינע דערפאַרונג אין יוניאָנס, אונאַבהייניג ווער זייערע פירער זיינען.

אויף דעם גורל פון פיינבערג, זיינע קאלעגען, — די באַאַמטע גען פון דזשאַינט באַאַרד * און די לאַקאַל־מענעדזשערס איז אויס־געפאַלען ניט בלויז אויסצוטרעטען נייע וועגען, נאָר אויך אַפּצושאַפּען איינגעזעסענע פאַראורטיילען און טראַדיציעס וואָס האָבען אַפּגעלעבט זייער נוצלאַכקייט.

אין אונזער קאָמפּליצירטער און נאַכאַנאַנד פּליסיגער סאַציאַל־עקאָנאָמישער געזעלשאַפט, מוזען די מענשען וועלכע שטעהען באַם רודער פון אַ טרייד יוניאָן אַרויסווייזען אַ סך בויגזאַמקייט, אויב זיי

---

* אויסער דעם דזשענעראַל מענעדזשער, האָט די דזשאַינט באַאַרד אַ פאַר־זיער, מאָו דיימאַנד ; אַ סעקרעטער, לואיס ע. לאַנגער ; און אַ טרעזשורער, מאַריס דזש. אַשביז. דיימאַנד איז אַ קאַטער (אַ צושניידער) און אַרבעט אין שאַפּ. לאַנגער און אַשביז, פיינבערג'ס נאָהענסטע מיטאַרבעטער, זיינען געוואָרען טעטיג אין דער יוניאָן יונגערהייט. לאַנגער, פאַרנעמט זיין איצטיגען אַמט זינט 1934 ; אַשביז, זינט יוני 1930. ביידע זיינען אַקטיוו אין דער אידישער און אַלגעמיינער באַוועגונג. עס דאַרף אויך באַטאָנט ווערען, אַז פיינבערגס באַציהונגען מיט זיי און מיט די מענעדזשערס פון די לאַקאַלס זיינען די סאַמע פריינדלאַכסטע.

ווילען ניט, אז זייער אַרגאַניזאַציע זאָל ווערען פאַרגליווערט און
זאָל זיך קייקלען באַרג־אַרונטער. געענדערטע סאַציאַלע כוחות־
פאַרהעלטענישען און באַציהונגען, פאָדערען אַ נייעם באַגריף און
צוגאַנג, און אַ געענדערטע טאַקטיק. די קלאָקמאַכער יוניאָן פאַרמאָגט
אַזאַ פירערשאַפט.

עלפטער קאפיטעל.

פיינבערג לעבט זיך אויס אין זיין אַרבעט. — אַ דעמאָקראַט לויט טיפער איבערצייגונג. — זיין לעבענס פּילאָסאָפּיע. — לייענט אַ סך. — איז טעטיג אין אידישע קולטור אינסטיטוציעס. — זיין גרויסע אַרבעטזאַמקייט. — האָט אויסגעמידען די גלגולים פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע. — די קלאָקמאַכער האָבען מיר אַלצדינג געגעבען און אַלצדינג אין מיר באַלאַנגט צו זיי, איז זיין מאַטאָ.

גאַנצקייט און אַפטימיזם.

עס ליגט אין סאַמע וועזען פון דער אַרבעטער באַוועגונג איינ-צושינגען דאָס לעבען פון אירע טוער. באַזונדערס איז דאָס אַנגע-מאַסטען אויף די טוער פון רער פּראַגרעסיווע און אידישער אַרבע-טער באַוועגונג. דאָ איז טראַדיציאָנעל די איינשטעלונג — אויך די לאַגע — אַז דער טוער איז ניט בלויז אַ פּירער פון זיין טרייד-יוניאָן; ער רעאַגירט אויף די פּראַבלעמען וואָס שטעהען אויפ'ן טאַג אַרדנונג אין לאַנד און אין אויסלאַנד. ער איז טעטיג אין אידישע ענינים וואָס זיינען אין די לעצטע יאָרען אַזוי צאַפּעדיג-טראַגיש. ער טראַגט אויף זיך אַ סך פּליכטען פון וועלכע די מערסטע בירגער-לאַכע טוער זיינען באַפרייט. צייט און ענערגיע ווערען אויסגעגעבען איידער מען באַווייזט זיך אַרום צו קוקען. דאָס לעבען, ווי אינטענסיוו עס זאָל ניט זיין, ווערט הויפטזאַכלאָך אַן איינזייטיגע זאַך; דאָס געזעלשאַפּטלאַכע פּאַרטונקעלס דאָס פּערזענלאַכע. ווי אין יעדען כּלל זיינען פאַראן אויך אויסנאַמען. פיינבערג געהערט ניט צום כּלל; גיכער איז ער אַן אויסנאַם צווישען דער קאַטעגאָריע טוער. די געזעלשאַפּטלאַכע פּליכטען פאַרבענען זיין צייט און ענערגיע. אויף אים קען מען זאָגען אַן איבערטרייבונג, זיין פּערזענלאַכער לעבען איז אויסגעפילט אין זיין אַרבעט. דאָריבער איז געווען אומפאַרמיידלאַך אַז אין דער ביאַגראַפּיע זאָל כמעט אינגאַנצען פּעסען דאָס פּערזענלאַכע לעבען פון איזראַעל פיינבערג, ווי דאָס איז פאַרשטאַנען אין דער ליטעראַטור פון ביאַגראַפּיעס. פיינבערג איז געוואקסען, זיך אַנטוויקעלעט און איז רייף געוואָרען אין זיין אַרבעטער טעטיגקייט. דאָרטען האָט ער אָפּגעהאַלטען זיינע נצחונות און דאָרטען האָט ער פאַרוכט דעם טעם פון מַפּלות.

דארטען האָט ער — צו באַנוצען אָן אָפּגעריבענעם וואָרט — זיך אויסגעזעצט. פאַרכאַפט און מיטגעריסען פון סאַציאַלע האַריזאָנטען אין זיין יוגענט, וויקעלט זיך זיין זעבען אַנטקעגען זיי ווי, דער גאַנג פון בילדער אויף אַ לאַנגער פּיזם. ענטוויאַזם און געדריקטע שטימונג, האַפּערדיגקייט און אַבהענדיגקייט, דערגרייכונג און צוריקטריט, אַלץ קייקעלט זיך הויפטזאַכלאַך אַרום דעם סאַציאַלען אַביעקט (געגענ־שטאַנד). דארטען וואו אינערלאַכע קאַנפּליקטען רייסען זיך אַרויס און דראַהען דעם גלייכגעוויכט פון אַ מענשען, זיינען זיי אויך אַרויס־גערופען, אין דער גרעסטער צאָל פאַלען, פון דעם זעלבען סאַציאַלען אַביעקט וואָס האָט זיך אַנגעשטויסען אויף די שטיינער און דערנער וואָס באַפאַלען דעם וועג פון אַ פּירער.

פונדערסטוועגען פאַרלירט ניט דער עכטער טוער זיין פּערזענ־זאַכקייט. ער גיסט איר אַריין אין זיין סאַציאַלען זעבען. זי באַווירקט זיין געזעלשאַפּטלאַכען וועג און קאַלירט זיין צוגאַנג צו זאַכען און זיין באַנעמונג צו מענשען.

אַ דעמאָקראַט ניט בלויז אין איבערצייגונג.

אויב מען זאָל אורטיילען פּיינבערג'ס כאַראַקטער, לויט דעם „גוט מאַרגען“ וואָס ער זאָגט און דערזאָגט ניט, דאַרף ער זיין אַ האַרטער און אַ קאָלטער מענש. ער איז ביידע זאַכען ניט; כאַטש אַפט איז דעם גוט מאַרגען שווער צו דערהערען פון אים. דאָס מוז שטאַמען פון אינערלאַכער קאַנצענטרירקייט אָדער איינגעבאַרענער שעמעוודיגקייט וואָס אַפילו לאַנגע יאָרען אין דעם עפענטלאַכען זעבען קענען ניט אינגאַנצען אויסוואַרצלען.

פּיינבערג איז אַ דעמאָקראַט ניט בלויז דורך טיפּער איבער־צייגונג, נאָר טאַקע אין כאַראַקטער. ער באַלאַנגט ניט צו די יעניגע פּירער וואָס האָבען אַ געוויינשאַפט צו קלאַפּען, גוט־ברודעריש, דעם אַרבעטער אין פּלייצע. דאָס איז ניט זיין נאַטור. ער קען זיך צו־שרייען, זיין שטריינג, אַבער דאָס זיינען נאָר פאַרמעלע אויסערלאַכע אויסדרוקען. באמת איז ער אַ צוגעלאַזטער, פּריינדלאַכער און נאַטיר־לאַך־דעמאָקראַטישער מענש. אַלעמאַל גרייט צו זיין באַהיפּיג. פאַריסענקייט איז זייער ווייט פון אים. ער פאַרטראַגט ניט קיין ביוראָקראַטען און איז אַליין מייזען ווייט פון דעם.

פּיינבערג איז ניט קיין דאַגמאַטיקער. ער היינגט זיך ניט אָן אויף אַ קוצ־שלייד פון אַ וועלט אַנשוואַונג אָדער פון אַ פּראַגראַם. מיט אים קען מען דיסקוטירען פּראַגען, מען קען מיט אים ניט

זיין איינשטימיג. זיינע איבערצייגונגען זיינען איינגעוואָרצעלט בלויז אין פונדאָמענטאַלע פּרינציפּען. קומט צו ווייניגער פונדאָמענטאַלע זאַכען, אָדער צו לויפענדיגע פּראָבלעמען, הערט ער זיך צו צו מיי-נונגען פון מענשען, וועלכע גייען זיך פּאַנאַדער מיט אים. אויב ער פילט אַז יענע זיינען גערעכט, וועט ער דאָס צוגעבען.

פיינבערג איז אַ מענש מיט אַ ברייטען פאַרנעם. זיין געדאַנק איז רירעוודיג און באַפליגעלט. ווען ניט אָט די מעלה וואָלט זיין יוניאַן וואַרשיינלעך געפעלט אַ פאַר זייער וויכטיגע דערגרייכונגען. ניט אַלע מאָל געלינגט אים צו פאַרווירקלעכען אַ ווייט-גייענדיגען פּלאַן. די האַרטע ווירקלעכקייט איז אָפט גובר ווייט-גייענדיגע פּלע-נער. דאָס איז דער גורל פון יעדען איינעם וואָס זיצט ניט אויף אַ הויכען טורעם און חלומ'ט, נאָר וואָס פילט די שטייפע ערד, אונטער זיינע פיס. אַזאַ מענש מוז זיך ראַנגלען פאַר זיין ווייטזיכטיגקייט; און עקשנותדיג שטופען אַ גרויסען פאַרנעם אין פורעם פון פּראַקטישער מעגלעכקייט. ניט אַלעמאָל געלינגט דאָס. דער עצם פאַקט וואָס דער פאַרנעם איז פאַראַן איז פון טיפער באַדייטונג. פאַרנעם אין געזעלשאַפּטלעכע טעטיגקייט, איז אַ טרייב-קראַפט וואָס באַוועגט צו נייע צילען.

די חשיבות פון יחיד — סך הכל פון זיין לעבנס פילאָסאָפיע.

דער גרונטשטיין פון פיינבערג'ס גייסטיגען באַגאַוש, אָדער אי-דעאָלאָגיע, איז זיין אונטערשטרייכען די חשיבות פון דעם איינצעל-נעם אין דעם סאַציאַלען קיבוץ. דערפון איז אויסגעוואַקסען דער אויסדרוק: ברויט אַליין איז ניט גענוג, דער מענש דאַרף זיין פריי! נאָך אין חדר האָט אויף אים געמאַכט אַ געוואָלדיגער איינ-דרוק דער פסוק „לאַ עַל הַלחם לְבַדוּ יַחִיהָ הָאָדָם“ (ניט אויף ברויט אַליין קען אַ מענש לעבען). דאָס האָט זיך איינגעקריצט אין זיין מאַרך און איז דאַרטען פאַרבליבען. דאַריבער ווען עס איז אים ניט געפעלען געוואָרען די לאַגע אין דער דזשאַנט באַאַרד, אין אַנ-הייב פון דעם שטורעם אין 1925, האָט ער רעזיגנירט און איז צוריק-געגאַנגען אין שאַפּ.

דער פילאָזאָפישער אַנאַרכיזם האָט אים אימפּאַנירט אין זיין יוגנט; צוליב זיין איינשטעלען זיך פאַר פרייהייט און פאַר די שעפּעריש-קייט פון דעם יחיד. די אַלע אַנדערע סאַציאַלע לערעס האַבען, אין זיינע אויגען פאַרקלענערט אָדער אַרונטערגעלאָזט פון דעם ווערט פון דעם יחיד. און די בייע באַשרייבונג וואָס דער פאַטער פון

מאַרקסיזם האָט באַקומען אין דער אַנאַרכיסטישער לײַטעראַטור האָט געהאַט אויף פּיינבערג'ן אַ ווירקונג. דער אַנאַרכיסטישער טעאָרע-טיקער קראַפּאַטקין, ווידער האָט אים באַצויבערט סאָי מיט זיין קאַמף געגען דער פאַרשקלאַפונג פון דעם יחיד און סאָי מיט זיין פּערוזענ-לאַקייט. — אַ מענש אַן גאַל און אַן פּערוזענלאַכע אַמביציעס. היינט ווייסט פּיינבערג בעסער. צום באַדויערען, שטימט ניט אָפּט איי-נעמס טעאָריע מיט זיין אויפירונג און אַמביציעס. אין אַנדערע ווערטער, די אידעאָלאָגיע ברעכט זעלטען איבער די איינגעוואַרצעלטע נייגונגען פון אַ מענשען. דער דראַנג צו פּערוזענלאַכער פּרייהייט איז פאַרבונדען מיט בונטאַרישקייט. דאַריבער האָבען רעוואָלוציאָנערען ווי מאַלעטעסטאַ, טשערקאַסאָו געהאַט אַ ווירקונג אויף אים. דאָס זעלבע שרייבער ווי איבסען און בערנאַרד שאָו, וויליאַם מאַריס, ניט קיין רעוואָלוציאָנער נאָר אַ הומאַניטאַרישער סאַציאַליסט. האָט אים אימפּאַנירט מיט זיין פאַרביגער אוטאָפּיע „ניוס פּראָם נאַווער“ (נייעס פון ערגעץ ניט). דאָס זעלבע דער ענגלישער אַנאַרכיסט מעקעי, מיט זיין גרויסער ווערק וועגען דער קולטור-געשיכטע פון ניינצענטען יאָרהונדערט.

אונז איז שוין אויסגעקומען צו דערמאָנען אַז קאַרל קאָוסקי איז גערן געלייענט געוואָרען פון פּיינבערג דעם פּילאָזאָפּישען אַנאַר-כיסט צוליב זיין קלאַר אַקאַדעמישען צוגאַנג צו פּראַגען און צוליב זיין פּרייהייטלאַכען, ניט-שטייפען באַגריף איבער דער מלוכה-שקייט אין דער קינפטיגער סאַציאַליסטישער אַרדנונג. פּיינבערג האָט געפילט אַז קאָוסקי לאָזט איבער מער פּלאַץ פאַר דעם איינצעלנעם ווי אַנ-דערע מאַרקסיסטען האָבען עס געטאָן.

שרייבער וועלכע האָבען אים שטאַרק באַאיינפלוסט.

אין ענגלאַנד האָט פּיינבערג זיך צוגעכאַפּט צו דער ענגלישער לײַטעראַטור. דאָרד ביראָן און שעלי האָבען אים באַגייסטערט מיט זייער גרויסען פאַרנעם און הויכען טאָן. ביראָן האָט אַנגערירט די ראַמאַנטישע סטרונע וואָס כמעט יעדער אידישער בחור'ס פון מזרח-איראָפּא האָט פאַרמאַגט; און שעלי — מיט זיין לירישער צאַרטקייט און גלייכצייטיג מיט זיינע טראַציגע סאַציאַלע לידער. דאָסטאָיעווי-סקי'ס „פאַרברעכען און שטראַף“ האָט אים צוטרייסעלט. טאָלסטאָי'ס מאַנומענטאַלע ווערק „קריג און פּרידען“, האָט אים געהאַלטען געשפּאַנט מיט דער קינסטלערישקייט און מיט דער מלחמה-גענגער-שאַפט מיט וועלכען דאָס ווערק אַטעמט. טאָלסטאָי איז באַטראַכט

געוואָרען, ריכטיג אָדער ניט, ווי אַ שטיקל קרוב צום פּילאָסאָפּישען אַנאַרכיזם.

אין זיין יוגענט האָט פּיינבערג ניט געלייענט קיין סך אידיש. בכלל איז ער און זיינע פּריינד געווען דורכאויס קאָסמאָפּאָליטיש. אָדער אינטערנאַציאָנאַליסטיש געשטימט. דערצו איז ענגלאַנד ניט געווען דער פּאָסיגער פּלאַץ צו האַדעווען אַ געפיל צו דער אידישער לייטעראַטור. ערשט אין אַמעריקא איז ער געקומען אין באַרייִ רונג מיט אידישער לייטעראַטור און קולטור. זיין ערשטער קאָנטאַקט מיט קולטור־ווערק זיינען געווען הויפטזאַכלאָך אין ענגליש. אַן אויסנאַם איז געווען די „צוקונפט“. מיט שטאַף דערמאָנט פּיינבערג, אַז ער איז אַ לייענער פון דער „צוקונפט“, זעקס און דרייסיג יאָר. איצט אינטערעסירט אים אידישע קולטור־פּראָבלעמען. ער באַלאַנגט צו די קליינע גרופע אַרבעטער טוער, וועלכע העלפען אַרויס ענערגיש אַזעלכע קולטור אינסטיטוציעס, ווי די „איוואָ“, „ציקאַ“, „צוקונפט“, די אידישע ענציקלאָפּעדיע אויף אידיש און אויף ענגליש א. א. ער איז אַ פּלייסיגער איינקויפער פון ביכער. די יוגענטלאַכע טבע אַריינצו־קוקען אין אַן ערנסטען בוך איז פאַרבליבען אין אים אין אַ גרויסער מאָס.

בכלל איז פּיינבערג אַ מענש וואָס רעאַגירט אויף סאַציאַל פּאָליטישע דערשיינונגען און פאַרמאָגט אַן אויער אויפצוכאַפען אַנרו־קענדיגע טענדענצען און ריכטונגען. פון די אידישע געזעלשאַפּטלאַכע אינסטיטוציעס איז אים נאָהנט דער אידישער אַרבעטער קאַמיטעט. ער איז טעטיג אין דער ליבעראַל־פּאַרטי און אין דער באַוועגונג פאַר אַ נאַציאָנאַלער דריטער פּאַרטיי, און איז פאַרזיצער פון דער אינטער־נעשאַנעל רעסקיו קאַמיטע.

זיין גרויסע אַרבעטזאַמקייט.

פּיזיאָלאָגען באַהויפטען, אַז איינער פון די סודות פון אַרבעט־זאַמקייט איז די פעאיגקייט פון אַ מענשען איינצוזאַמלען נייע ענערגיע ווען ער שלאָפט. אַ רוהיגע נאַכט פּרישט אָפּ דעם מענש, מאַכט אים גרייט פאַר אַ נייעם אַרבעט טאַג.

פּיינבערג'ס אונערמידלעכע ענערגיע מוזען שטאַמען אויסער זיין אומרוהיגער מאַרד, אויך פון דער זעלטענער פעאיגקייט זיך אויסצוטאָן פון דעם זאָרג פון טאַג. ווען דער טאַג איז פאַריבער, ווי דער אַמעריקאַנער זאָגט: — „ער נעמט ניט זיינע זאָרגען אין בעט“. נאַכט מיינט רו, און טאַג־אַרבעט. אַזוי דאַרף עס טאַקע זיין,

אָבער ווייט ניט אַלע מענשען פאַרמאָגען אַט די אייגענשאַפט, זיך אויסצוטאָן פון פּראָבלעמען, ווען זיי טוען זיך אויס צו גיין שלאָפען. מ'ר. פיינבערג דערציילט אַ כאַראַקטעריסטישען פּאַל: ווען זיי האָבען געלעבט אין קאַליפּאָרניאַ, וואו פיינבערג איז געווען דער פּאַרטנער פון דער אינטערנעשאַנאַל, איז איינמאַל געקומען די צייט צו פאַרען צו אַ זיצונג פון דער גענעראַל עקזעקוטיוו באַאָרד אין ניו-יאָרק. מ'ר. פיינבערג האָט פאַרגעשלאָגען צו נעמען דעם באַס אַנשטאַט דעם באַן. די ביליגערע רייזע הוצאות וועלען מעגלאַך מאַכען פאַר איר מיטצופאַרען. איר מאַן האָט איינגעשטימט. די רייזע דויערט זעקס טעג און נעכט. זי איז אויסגעמאַטערט געוואָרען. אָבער פיינבערג, מיט'ן אויסנאַם פון די קורצע אָפּשטייגען, ווען ער האָט געכאַפט אַ שטיקעל שפּאַציר, איז געשמאַק געשלאָפען. פון באַס איז ער אַרויס אויסגערוט און אָפּגעפרישט.

זיין גאַנצקייט און אָפּטימיזם.

אַ כאַראַקטער ווערט אויסגעפורעמט פון צוויי פאַקטאָרען, גלויבען געלערענטע, ערשטענס ירושה, — די שטריכען וואָס איינער ירש'נעט פון זיינע עלטערען און צווייטענס די סביבה, וואָס שמידט אויס איינעמ'ס אויפירונג, זיינע באַגריפען און מיינונגען, זיין צוגאַנג צו זאַכען און זיין באַנעמונג צו מענשען. דעם צווייטען פאַקטאָר, סביבה, האָט פיינבערג צו פאַרדאַנקען אין אַ היבשער מאָס זיין גאַנצקייט און אָפּטימיזם.

פיינבערג באַלאַנגט צו דער קליינער גרופע אַרבעטער פירער וואָס האָבען ניט דורכגעמאַכט די גלגולים פון דער ערשטער רוסישער רעוואָלוציע. יונגער הייד האָט ער אויסגעמידען דעם הויכען עקסטאַז פון די הערלאַכע טעג אין 1905—1906 און שפעטער דעם יאוש וואָס האָט אַרומגעכאַפט אַזוי פיל אַנטיילנעמער ווען רעאַקציע האָט זיך אַרונטערגעלאָזט מיט אַ בלוטיגען קולאַק און פאַגראַמען. פיינ-בערג האָט דיסקוטירט די אורזאַכען פון דורכפאַל, אין דער ווייטער מאַנטשעסטער, ענגלאַנד, וואו טאַלעראַנץ און גוטער טאָן האָבען געהערשט דענסמאַל צווישען די פאַרשידענע ריכטונגען. זיינע נערווען האָבען אויסגעמידען די קאַלאַסאַלע אַנשטריינגונגען וואָס אַנדערע יונגעלייט האָבען איבערגעלעבט. בכלל איז די גאַנצע אומגעבונג אין ענגלאַנד מסוגל געווען איינצופלאַנצען אין אים די זוימען פון האַפּער-דיגקייט און אָפּטימיזם. זיין פּעריאָד אין ענגלאַנד איז געווען דער גאַלדענער פרימאַרגען פון דער ענגלישער אַרבעטערשאַפט. ליכטיגע

האפענונגען האבען שעמערירט פאר די אויגען פון די ענגלישע סאָ-
ציאָליסטען. די אומגעהוירע שוועריגקייטען, שטרויכלונגען און
אַנטווישונגען וואָס האָבען זיך אַרונטערגעלאָזט אויף זיי שפעטער,
ווען זיי האָבען איבערגענומען די רעגירונג, זיינען, ווי געוויינלאַך אין
דער געשיכטע, ניט פאַרויסגעזען געוואָרען.

אַ יונגע סאָציאַליסטישע אָפּאָזיציע, אין באַדינגונגען פון דער
מאָקראַטיע, איז גאַנץ אַנדערש אין כאַראַקטער און אין אויפפירונג ווי
די זעלבע באַוועגונג וואָס מוז זיך ראַנגלען אין אומלעגאלע באַדינג-
ונגען. דער וואָס האָט ניט פאַרוכט דעם טעם פון געפיינקיש,
וואָס האָט זיך ניט באַדאַרפט אויסצובאַהאַלטען פון פּאַליציי, וואָס האָט
ניט דורכגעלעבט דעם שוידער פון אַ פּאַגראַם, האָט אויסגעמידען
די טראַפענס גיפט וואָס האָבען אַריינגעדונגען אין אַ מענשענ'ס
האַרץ און איבערגעלאָזען דאַרטען אייביגע, כאַטש אָפט, ניט קענטיגע
סמנים.

צו פיינבערג'ען איז דער גורל געווען אַ סך מילדער. זיין יוגענט,
ניט געקוקט אויף פערזענלאַכע שוועריגקייטען, האָט געשפּאַנט אויף
אַ סאָלידען באַדען, אַרומגערינגעלט אין אַן אַטמאָספּערע פון אַכטונג
צום מענש און צו זיינע מיינונגען. ניט געווען אין אים די אינער-
לאַכע צוריסענקייט וואָס האָט געפּלאַגט אַ סך פון די יונגע אַנטייל-
נעמער אין דער רוסישער רעוואָלוציע, נאָך איר דורכפאַר. די
גאַנצקייט אין דער יוגענט שפּיגעלט זיך אָפּ אין זיין לאַנגער טעטיגקייט
וואָס איז באַשפּרינקעלט מיט אַ שטענדיגען שטראַמיגען אָפּטימיזם.

דאָס אויבענגעזאָגטע דאַרף ניט אַנגענומען ווערען ווי אַ כלל
וואָס האָט אַרומגעכאַפט פיינבערג'ס לאַנגע קאַריערע. יוגענט איז
איינ זאָך און רייפער לעבען איז אַ צווייטע זאָך. קיין יוניאָן פירער
קען ניט באַהויפטען, אַז ער האָט שטענדיג געשפּאַנט אויף אַ סאָלידען
באַדען. געווען צייטען, באַזונדערס אין דער געשיכטע פון דער
קלאָקמאַכער יוניאָן, ווען אירע פירער האָבען געפילט ווייניג באַדען
אונטער זייערע פיס. געווען מאַמענטען ווען געפאַר און שטרויכלונגען
האָבען געלויפערט פון אַ סך ווינקלען. מען קען זאָגען אַז שטרויכלונגען
לאַגען אין דער טבע פון יוניאָן פירערשאַפט. אָבער קיינער, אַפילו
פיינבערג'ס געגנער פון אַ געוויסען לאַגער, וועלען ניט וואַגען צו
וואַרפען דעם קלענסטען פלעק אויף זיין כאַראַקטער און אויפפירונג.
זיין אַרענטלאַכקייט און גייסטיגע אַנשטענדיגקייט זיינען אויסער דעם
מינדעסטען צווייפעל.

פיינבערג האָט אַריבערגעטראַטען דעם זעכציגסטען געבורטס-
טאָג. זיין ענערגיע, האַפּערדיגקייט און אַרבעטזאַמקייט זיינען אויף אַ

האר ניט געמינערט געווארען. ער באַלאַנגט ניט צו די פירער וועלכע
וויילען רוהען אויף די לאַרבער־קראַנצען פון זייערע הערגרייכונגען.
ער קען ניט רוהען. פלענער שטראַמען פון אים ווי פון אַ קוואַל.
פיינבערג האָט אין די קורצע ווערטער אויסגעדריקט זיין איצ־
טיגען צוגאַנג צו דער אויפגאַבע פון זיין לעבען:

— „אַלצדינג וואָס איך פאַרמאָג האַבען מיר געגעבען די קלאַוק־
מאַכער און אַלצדינג וואָס עס איז אין מיר — באַלאַנגט צו זיי.“
אַ סך שעפּערישע כוחות ליגען אין פיינבערג'ן, פונקט ווי אין
דער פאַרגאַנגענהייט, אַזוי אויך אין דער נאַענטער צוקונפט וועלען די
קלאַוקמאַכער פילען די פרוכטבאַרע רעזולטאַטען פון אַט דער שעפּע־
רישקייט.

della sua giovinezza, e' stata interamente consacrata a tutte le grandi e nobili iniziative.

Feinberg non crede nei dogmas. Non e' schiavo di ideologie o di programmi, e malgrado le sue fossero convinzioni ferme, egli e' tollerante delle idee altrui, se onestamente professate.

La pietra miliare della fede di Feinberg e' la sua credenza nella dignita' umana. Da qui la sua insistenza che il pane non e' sufficiente senza la liberta'. Anche nella sua fanciullezza, quando frequentava la scuola del Talmud, egli era stato colpito dal verso biblico: "L'uomo non vive di solo pane". Quelle parole rimasero impresse nella sua mente, e spiegano il perche' egli non transige mai con le dottrine totalitarie che imprigionano lo spirito umano.

Ora Feinberg e' d'una sessantina d'anni passati, e la sua irrimediabile fede nel suo lavoro rimane intatta. Mai per un momento egli e' tentato a cullarsi sug'allori. La sua mente fertile e' sempre in cerca di nuove idee che daranno per frutto una vita migliore per i suoi fratelli.

"Tutto quello che ho, me l'hanno dato i Cloakmakers; e tutto quello che sono, appartiene a loro," dice Feinberg.

plasmarono l'Unione di oggi. E la massa alla celebrazione rivisse quelle storiche giornate nei discorsi e nelle fotografie.

Tra le grandi conquiste dell'Unione dei Cloakmakers Israele Feinberg ci tiene ad annoverarvi il contratto collettivo per la durata di cinque anni che, secondo lui, e' un fattore di stabilita' nell'industria e non intacca affatto l'indipendenza dell'organizzazione, ne' la lega mani e piedi, come i fautori dei contratti a breve scadenza opinano, dato che il contratto a lunga durata contiene la clausola degli aggiustamenti salariali ed altre modifiche alle vigenti disposizioni, e in questa sua posizione Feinberg e' stato rivendicato dal fatto che nei primi quattro anni del contratto in vigore, l'Unione ha ottenuto dall'Impartial Chairman due aumenti generali di salario, un numero di miglioramenti sulle condizioni di lavoro e l'Health and Vacation Fund. Feinberg concepisce il sindacato operaio come un'istituzione combattiva della classe operaia diretta da Leaders progressivi e lungimiranti, che riconoscano che le organizzazioni di mestiere, come tutte le istituzioni sociali, debbono mantenersi all'altezza dei nuovi sviluppi in un mondo che si rinnova giorno per giorno.

Il Valore della sua Individualita'

Da Leaders operaio di vaste vedute sociali Feinberg non sa disassociare le attivita' sindacali da quelle politiche e culturali della classe lavoratrice. Ed e' percio' che milita in movimenti politici e sociali a tendenza e con finalita' progressive ed emancipatrici. E' per le stesse ragioni che egli si tiene a contatto con personalita' politiche e del campo educativo interessate all'azione politica indipendente della classe lavoratrice. Si ricordera' che nell'autunno del 1946 egli rappresento' l'AFL in un'importante missione compiuta in Germania e avente lo scopo di studiarvi le condizioni locali e suggerire i mezzi per venire in aiuto del movimento sindacale libero e democratico di quel paese. Feinberg e' pure attivo nella League for Industrial Democracy, nel Jewish Labor Committee, nell'International Solidarity Committee e in moltissime associazioni ebraiche. La sua vita, ispirata dagli ideali sociali

al suo funzionamento da parte di sindacati, universita' ed altre istituzioni. Piu' tardi la Dressmakers Union e l'Amalgamated Clothing Workers seguirono l'esempio, istituendo simili sistemi di pensione.

Giustamente, Israele Feinberg e' riconosciuto come il padre del Retirement Fund. In questo campo, come in molti altri, la Cloakmakers Union aveva agito a spianare il terreno per il resto del lavoro organizzato americano.

Il primo gennaio 1947 va in effetti il programma del Vacation e Health Fund, il quale comprende visite mediche, pagamenti d'ospedalizzazione, sussidi malattie ed assistenza finanziaria nei casi di operazioni chirurgiche e di tubercolosi. Nel giugno del 1947 vengono fatti i pagamenti per la vacanza di \$60.00 ciascuno ai Cloakmakers. Complessivamente \$2,250,000.00 erano stati pagati dal fondo.

L'Health e Vacation Fund e' amministrato esclusivamente dal Cloak Joint Board con la cooperazione delle Locali affiliate. Harry Krugman e' il Direttore del fondo.

La Nuova Sede Sociale e Il 35mo Anniversario

Ultimamente il Joint Board, tenendo presente che le sue attivita' s'estendono sempre piu', s'e' visto forzato a trovare nuovi e piu' ampi locali. Finalmente l'Unione ha una casa propria, uno stabile acquistato con il contributo degli iscritti dell'equivalente paga d'una giornata di lavoro ed altre iniziative finanziarie delle varie Locali. La nuova casa del Cloakmakers Joint Board consiste di un edificio a dodici piani, e vi fanno sede tutti i dipartimenti del Joint Board e gli uffici di diverse Locali, e trovasi al No. 22 W. 38th St., nella citta' de New York.

Sebbene l'organizzazione fosse andata molto avanti sulla via del progresso, pure i dirigenti non possono mai dimenticare i giorni di lotta e lo storico sciopero generale del 1910, che nel 1945, il 35mo. anniversario della strepitosa vittoria dei Cloakmakers, viene celebrato con pompa nella grande arena del Madison Square Garden. Per l'occasione fu pubblicato un bellissimo volume rievocante i grandi eventi del passato che

caro della vita — l'Unione dei Cloakmakers a piu' riprese ha ottenuto degli aumenti salariali. Secondo le statistiche compilate dai Dipartimenti del Lavoro — Statale e Federale — le paghe dei Cloakmakers negl'ultimi anni sono tra le piu' alte nel paese.

Assistenza per la Vecchiaia

L'Unione ha, altresì, stabilito il Fondo Assistenza per gli operai divenuti vecchi e desiderosi di ritirarsi dal lavoro. Come pure il Fondo Sussidi per Malattie e Vacanza, una conquista, questa, ritenuta veramente radicale, dal momento che addossa una piu' ampia responsabilita' ai padroni verso il benessere delle maestranze, una responsabilita' che richiede il loro contributo ad un fondo che prenda, almeno, cura della salute dei produttori e garantisca loro una vacanza retribuita. Questa nuova forma di beneficio e sussidio sul lavoro, alla quale soltanto i padroni contribuiscono, e' stata, poi, gradamente adottata in tutti i centri del paese che producono abiti da donna. Feinberg nella realizzazione di questa importante conquista ha dovuto superare molte obiezioni e molti ostacoli, non solo nel campo padronale ma anche tra gli stessi suoi colleghi, alcuni dei quali non ritenevano importanti abbastanza simili sussidi e fondi di pensione per la vecchiaia; ma animato dal precetto dell'antica preghiera degli ebrei: "Non mi abbandonare nella mia vecchiaia" — egli s'e' battuto con tenacia fino a raggiungere lo scopo.

Approfittando delle condizioni economiche favorevoli degli anni di guerra, l'Unione nel 1943 riesce, finalmente, a stipulare un nuovo contratto contenente la clausola per la creazione del "Retirement Fund", al quale i padroni s'impegnano di versare il tre per cento della somma totale dei salari. Un operaio che desidera ritirarsi dal lavoro dopo il suo 65mo compleanno, ha diritto ad una pensione di \$50.00 al mese, o a \$600.00 all'anno per tutto il resto della sua vita.

Il successo del Retirement Fund, il primo di questo genere negli Stati Uniti, sollevò grande scalpore. Giunsero all'Unione numerose richieste di chiarimenti intorno al fondo e

Manager del Joint Board per assumere la carica di Segretario-Manager dell'Unione dei Tagliatori Locale 10. In linea provvisoria, un comitato composto da Joseph Breslau, Chairman, Rubin Zuckerman, Joseph Sorkin, Iradore Nagler ed Eduardo Molisani, regge le sorti del Joint Board, ed e' in questo periodo d'interregno che vengono per la prima volta stipulati gli accordi con un numero d'importanti negozi a catena compresi i negozi Lerner. Questo Comitato Provvisorio funziona fino a quando, verso la fine di quell'anno, Feinberg e' invitato ad assumere la carica di General Manager del Joint Board.

Ritornato a New York nel Agosto del 1939, Feinberg trova un'organizzazione confrontata da un numero di gravi problemi. Le ferite della lotta fratricida e della depressione erano gia' cicatrizzate, ma nuove difficolta' erano sorte, delle quali le piu' importanti erano le fabbriche di fuori citta' e la situazione di Brooklyn.

Coadiuvato dagli altri dirigenti dell'Unione, il nuovo Manager-Generale intraprende la lotta per risolvere questi due problemi che da tempo affliggevano l'Union dei Cloak-makers.

Sotto la guida di Feinberg il Joint Board dei Cloakmakers e' riuscito a porre sotto controllo i jobbers, che s'impegnano di supplire le fabbriche di New York di un certo minimo del loro volume totale di lavoro. E sono state pure organizzate le fabbriche di fuori citta' che costituivano una minaccia seria alle conquiste unioniste che tante lotte e sacrifici costarono ai Cloakmakers unionisti. E quanto alla deporevole situazione di Brooklyn, si puo' ora dire che, dopo un'energica e serrata compagna, quella piazza non e' piu' un covo di "fabbriche aperte" e di crumiraggio, bensì un centro dove le fabbriche che manifatturono abiti da donna sono sotto l'assoluto controllo dell'organizzazione, e migliaia di Cloakmakers son venuti ad ingrossare le file unioniste, specie quelle inquadrato sotto la bandiera della Locale 48, Cloakmakers Italiani, della quale e' Manager Eduardo Molisani.

In virtu' della clausola inserita nel contratto di lavoro, la clausola degli aggiustamenti salariali da adeguarsi al rin-

nella California meridionale, che infatti, aiutato da attivi unionisti Cloakmakers e Dressmakers, dei quali s'era circondato, riusciva a stabilire delle potenti Locali in questi due rami dell'industria, le quali, alla loro volta, stabiliscono delle relazioni contrattuali con i datori di lavoro, sebbene i manifatturieri di Dresses fossero venuti a termini, in seguito ad uno sciopero generale, il primo avutosi in quella città'. Era questo un gigantesco passo in avanti se si considera che in quell'epoca la California, e specialmente la città' di Los Angeles, erano famosissime attraverso l'America come un rocca forte anti-unionista. Naturalmente, le migliorate condizioni, l'atteggiamento di cooperazione delle agenzie governative e, soprattutto, la solidarietà' dei lavoratori, il tutto messo insieme, era riuscito a superare tutti i vecchi ostacoli.

Un successo del pari importante si registrava in San Francisco. Appoggiato dagli operai, Feinberg, anche qui costringe i manifatturieri a venire a patti con l'Unione. Le fabbriche situate in comunità' piccole, come Portland, Oregon e Seattle, Washington, offrirono una forte resistenza. Lì' gli operai non avevano mai ascoltato il messaggio dell'unionismo, e ci vollero diversi anni di attività' organizzativa prima che i padroni riconoscessero quelle Locali come legittime rappresentanti delle maestranze.

Circa l'abilità' di Feinberg come organizzatore e come negoziatore, Rosa Pesotta, allora vice-presidentessa dell'Internazionale, scrivendo del di lui ruolo sulla Costa del Pacifico l'esalta con parole di alto elogio, dicendo che, "La nostra Unione e' assurta e fattore permanente e creativo nell'industria. Abbiamo rialzato il tenore di vita dei nostri operai riunendoli attorno alla bandiera dell'ILGWU. Non fu facile il compito, eppure andammo avanti con il compagno Feinberg alla testa..."

Di Nuovo a New York

Feinberg ritorna a New York nel 1939 per assumere di nuovo la direzione del Cloakmakers Joint Board.

Nel gennaio del 1939 Isadore Nagler si dimette da General

cosidetto programma minimo. Le sue riforme portarono un soffio di spirito nuovo nei cuori disperati e paurosi della povera gente. E' vero che dalle riforme Rooseveltiane il capitalismo si ebbe una trasfusione di sangue; ma anche la classe operaia, ormai postrata e ridotta all'impotenza, fu rimessa in piedi e galvanizzata all'azione.

I Cloakmakers di New York, con alla testa il vice presidente dell'Internazionale e l'allora General Manager del Joint Board, Isadore Nagler, lanciano l'energica campagna d'organizzazione, nella quale non solo riprendono il terreno perduto nel periodo della despressione, ma aumentano la forza del sindacato come mai era stato fatto nel passato. Inoltre, approfittando dell'opportunita' che offriva la veramente momentosa vittoria, riescono ad introdurre l'innovazione delle 35 ore settimanali, innovazione che poi diviene esempio ed obiettivo per le altre branche dell'industria del vestiario. La riduzione dell'orario settimanale rende facile il compito della distribuzione del lavoro tra tutti gli operai e ne allunga il periodo lavorativo.

Pure in quel frangente viene introdotta la riforma che definisce le responsabilita' dei contrattori, ed ora, per la prima volta, i "jobbers" si rendono responsabili per le condizioni di lavoro esistenti nelle fabbriche dei contrattori. Queste riforme vengono a mettere il dito su due piaghe ch'erano state causa di disordine e di caos nell'industria.

Feinberg Sulla Costa del Pacifico

Nella grande campagna d'organizzazione dell'Internazionale attraverso gli Stati, vi si trova, attivo partecipante, Israele Feinberg. A lui viene assegnata l'intera zona dello Costa del Pacifico della quale la California costituisce il settore principale, e la citta' di Los Angeles il centro piu' importante dell'industria dell'abbigliamento femminile.

La situazione era abbastanza incerta da scoraggiare qualsiasi altro al posto di Feinberg, il quale, con il suo naturale ottimismo e il suo zelo inizia il formidabile compito della creazione di una efficace organizzazione dell'Internazionale

nizzazione versava in cattive condizioni ed aveva bisogno d'una mano d'aiuto.

Siamo già alla tremenda crisi economica dovuta al colasso della stock market (Borsa) a cui seguiva la più grave e prolungata depressione che la storia americana ricordi. In quel momento, nel dicembre del 1929, David Dubinsky assumeva la carica di Segretario-Tesoriere dell'Internazionale e nell'aprile dell'anno successivo veniva chiamato a far le funzioni di presidente, al posto di Schlesinger, ch'era infermo. La crisi economica veniva a colpire duramente l'industria dell'abbigliamento femminile; l'intera economia nazionale era demoralizzata e i sarti da donna stentavano disperatamente a mantenere in vita la propria organizzazione di mestiere.

Verso il 1942 la depressione era arrivata al livello estremo. Circa quindici milioni di lavoratori attraverso la nazione erano senza lavoro, e l'assicurazione contro la disoccupazione non esisteva ancora. L'ozio forzato di una gran parte dei sarti da donna e le magre mercedi dei pochi fortunati che rimanevano al lavoro avevano ridotto le entrate dell'Unione in maniera impressionante. L'Unione dei Cloakmakers e la stessa Internazionale, infatti, non disponevano di fondi sufficienti per pagare l'affitto dei loro uffici. Nel 1933 i membri attivi della Cloakmakers Union s'offrirono volontariamente di donare l'equivalente paga d'una giornata di lavoro per aiutare l'Internazionale a pagare la pigione. A volta delle settimane passavano senza che i funzionari percepissero stipendio alcuno. In queste circostanze l'Unione veniva meno nell'esplicazione delle sue funzioni.

Il "New Deal" di Roosevelt

A questa svolta critica, mentre il paese era confrontato da disintegrazione economica, sale alla presidenza degli Stati Uniti Franklin Delano Roosevelt. Il "New Deal" proclamato subito dopo il suo ingresso alla Casa Bianca, dimostro' l'effetto vivificatore delle sue riforme audaci, e dimostro' pure quanto necessaria fosse un'economia pianificata.

Roosevelt aveva preso a prestito dal partito socialista il

mati "Unioni Industriali" o "Unioni Nazionali". Nell'industria dell'abbigliamento femminile sorge la "Needle Trades Industrial Union".

Intanto la riorganizzazione della Cloakmakers Union diretta da Sigman e Schlesinger, il quale ultimo era richiamato alla presidenza dell'Internazionale nel 1928, veniva compiuta con successo. L'organizzazione si rafforzava in varie guise, mentre Schlesinger cercava di risanarle le ferite che l'erano state inflitte nella guerra civile. In quello stesso anno Isidore Nagler era eletto alla carica di General Manager del Joint Board. Migliaia e migliaia di membri ritornavano nelle file unioniste e i dirigenti allora videro che arrivato era il momento per riconquistare le posizioni perdute. Nel mese di luglio del 1929 veniva proclamato uno sciopero generale che fu di breve durata e con esito vittorioso.

Feinberg parlando di quei giorni di lotta così s'esprime: "In ultima analisi un uomo può sempre vivere a seconda della scelta che fa; uno può vivere in un Hotel di lusso e nutrirsi di stecche; un altro preferisce vivere di pane e aringa in un quartino senz'acqua calda. Nel 1925 venni alla decisione ch'era preferibile la vita di pane e aringa in un misero quartino."

Feinberg Nel Canada

S'inizia ora per l'Internazionale un periodo di riorganizzazione e di feconde attività costruttive, e Feinberg, invitato dal presidente Schlesinger, conduce prima una campagna educativa tra i Cloakmakers di New York ai quali spiega ed illustra le cause della defezione dei comunisti che in quell'epoca, seguendo gli ordini della loro Internazionale, avevano costituito una loro organizzazione chiamata in "Needle Trades Industrial Union." Poi si reca nel Canada dove, superando gli ostacoli ambientali, in gran parte dovuti all'influenza che la chiesa cattolica esercitava sugli operai, riesce a riorganizzare le file in Toronto e Montreal. Feinberg lavoro' due anni nel Canada; due anni di attività e di meravigliosi successi. Più tardi il presidente Schlesinger l'inviava a Boston dove l'orga-

interessi economici dei Cloakmakers miravano al successo politico del loro partito, si lanciarono alla disastrosa avventura dello sciopero generale in un momento in cui l'organizzazione era indebolita dalla crisi interna, facendo così il giuoco dei padroni che accettavano la sfida sicuri di vincere la partita.

I comunisti erano decisi a dirigerlo loro lo sciopero, con la collaborazione dei loro amici. Contrariamente alla vecchia consuetudine, il presidente Sigman non venne scelto a Chairman del Comitato Sciopero. Più tardi i comunisti avvicinarono Feinberg per chiedergli la sua cooperazione, ma Feinberg, prevedendo l'inevitabile disastro, ricusò di assumere alcuna responsabilità della loro malconcepita tattica.

Quello sciopero doveva essere il più lungo, il più suicida della storia dell'organizzazione. Si potesse per sei mesi a costo di immensi sacrifici e finalmente terminava con la sconfitta degli scioperanti, malgrado l'enorme spesa di denaro. All'inizio dello sciopero l'Unione contava in cassa una riserva di circa due milioni di dollari. I dirigenti dello sciopero spesero un totale di tre milioni di dollari. Malgrado tutti gli ostacoli, i Cloakmakers, fedeli al loro tradizionale spirito di combattività, sostennero lo sciopero con coraggio.

Mentre lo sciopero si trascinava senza la minima speranza di vittoria, alcuni scioperanti militanti convocarono un'adunanza alla Cooper Union e indussero l'Internazionale a toglierne la direzione dalle mani dei comunisti. Rubin Zuckerman era allora Chairman del Joint Board. Poco dopo l'Internazionale raggiungeva un accordo con i padroni. Il presidente Sigman e David Dubinsky, allora Manager della Locale 10, fecero del loro meglio per salvare quanto poteva salvarsi dalle rovine che i comunisti avevano lasciato. Il malaugurato sciopero terminava ingloriosamente, lasciando l'Unione esausta e battuta.

In quel periodo — 1926-28 — la politica dell'Internazionale Comunista era contraria alle scissioni e alla formazione di nuovi sindacati; ma nel 1929 la linea politica cambiava radicalmente. S'organizzarono allora in varie industrie dei sindacati separati e dominati dai comunisti, usualmente chia-

dare ai padroni un assaggio della loro stessa medicina, chiedendo ed ottenendo dalla corte un'ingiunzione contro l'associazione padronale per rottura di contratto con l'Unione. L'11 gennaio 1922 l'ingiunzione veniva riconfermata del giudice dalla Corte Suprema Statale, Robert F. Wagner, acquistando valore legale permanente. Ancora una volta i manifatturieri erano costretti a cedere. Lo sciopero era costato all'Unione circa un milione di dollari di cui i due terzi spesi in sussidi agli scioperanti. Il Manager Generale Feinberg ebbe un ruolo direttivo in quella lotta.

Ma la crisi interna che scuote l'organizzazione dalle sue fondamenta e la strema, doveva avvenire dopo che gli elementi comunisti decidevano di darle l'assalto e di farne terreno di manovra per una loro offensiva in grande stile tendente alla conquista del movimento operaio d'America.

I Comunisti Conquistano e Rovinano l'Unione

Agendo con piani concertati ed elaborati dal loro partito, i comunisti, col metodo del "rosicchiamento dall'interno" riescono prima a conquistare il controllo delle Locali 1 e 9, oltre a quello della Locale 22 dei Dressmakers, per poi lanciare il piano d'attacco generale per la conquista dell'intero Joint Board, e vi riuscivano grazie alla divergenza di vedute tra i vecchi dirigenti dell'Unione, tra i quali v'eran di quelli propensi a venire a patti con i comunisti nell'interesse supremo, dicevano, dell'unita' sindacale. Feinberg non fu di questo parere; egli fin d'allora comprendeva che i comunisti alla testa dell'organizzazione l'avrebbero portata alla rovina e, fedele a questo suo convincimento, preferì dimettersi dalla carica di Manager del Joint Board e ritornare in fabbrica, anzichè' collaborare con i comunisti ormai divenuti padroni della situazione. Morris Sigman, allora presidente dell'Internazionale, dovette, in linea provvisoria, sostituire il dimissionario Feinberg. Più tardi anche Joseph Breslau, Manager della Locale 35 dei Pressatori, e Perlstein seguivano Feinberg nelle dimissioni. I comunisti, i quali più che alla difesa degli

si ricollega, e che porta alla riorganizzazione della Locale 1 e al tentativo di Rubin e compagni di costituire un'Unione secessionista, cui vien dato il nome di Amalgamated Cloakmakers Union of New York; un'organizzazione nata morta, mentre la riorganizzata Locale 1 si presenta con orgoglio alla convenzione dell'Internazionale, nel 1918, rapportando di avere 8,00 membri iscritti nei suoi ruoli e un fondo cassa di \$20,000.

In questo periodo la Cloakmakers Union porta a conclusione vittoriosa la campagna per il lavoro a settimana, e Feinberg, che erasi distinto per il suo valido contributo portato prima allo sciopero generale del 1916, piu' tardi alla lotta contro la frazione secessionista di Rubin ed infine alla campagna per la conquista del lavoro a settimana, nel 1920 viene elevato alla carica di General Manager del Cloakmakers Joint Board, succedendo a Morris Sigman.

La Cloakmakers Union stava consolidando le sue posizioni, ed era gia' riuscita ad introdurre un certo numero di riforme essenziali negli apparati amministrativi interni, allorquando, nel 1921, i datori di lavoro iniziavano un'offensiva per ristabilire il sistema del "piece work," diminuire le paghe ed allungare l'orario settimanale di lavoro da 44 a 48 ore. I manifatturieri approfittando della stasi generale del dopoguerra, rompono il concordato iniziando l'attacco contro l'Unione.

Lo Sciopero Generale e l'Injunzione

Alla mossa padronale l'Unione rispose coll'indire un referendum sullo sciopero generale. Come risultato — fatto caratteristico dello spirito combattivo dei Cloakmakers — si ebbe: 36,672 voti per lo sciopero; e soli 162 contrari. Ma ne' la determinazione dei lavoratori e netampoco l'intervento di prominenti personalita' valsero a distogliere i manifatturieri dal loro proposito; in flagrante violazione del contratto, essi ristabilivano il sistema di "piece work", al che l'Unione rispondeva con lo sciopero generale.

E' impossibile dire per quanto tempo lo sciopero si sarebbe pottrato se non fosse intervenuto un nuovo fattore. Hillquit e Untermeyer, i due consulenti legali dell'Unione, decisero di

Trades, ma anche l'opinione pubblica in generale. Perfino il conservatore "New York Times" attaccava i padroni per aver rotto l'accordo, sol perche' un Comitato Imparziale aveva emesso una decisione a loro indigesta. Cittadini noti nella comunita' cooperavano nella raccolta dei fondi in pro degli scioperanti, mentre l'atteggiamento simpatico del pubblico preveniva quegli arresti in massa dei picchettanti che usualmente stremano le risorse finanziarie dell'Unione. E' bene pero' ricordare che la massima parte degli aiuti finanziari vennero dalle organizzazioni operaie ebraiche.

Il magnifico spirito combattivo degli scioperanti, la loro perseveranza e lo stoicismo con cui affrontavano le privazioni, l'efficienza di cui dava prova il comitato sciopero e l'atteggiamento favorevole del pubblico finalmente sortirono l'effetto desiderato. Crollo' la resistenza padronale, e come nello sciopero del 1910, Samuel Gompers veniva invitato, il 4 agosto 1916, a presiedere i negoziati per un nuovo contratto, che fu firmato dalle due parti. Per i Cloakmakers il contratto voleva dire aumenti salariali, 49 ore settimanali e il riconoscimento del diritto di sciopero in quella data fabbrica dove il padrone violasse l'accordo. Eliminato era dal nuovo contratto l'organo d'arbitrato previsto nel "Protocollo", e, quel che piu' importa, il nuovo contratto voleva dire che la Cloakmakers Union, come strumento per la protezione e la difesa dei diritti dei lavoratori, era salva.

Venendo dalla Gran Bretagna, Feinberg non avrebbe mai sognato l'esistenza di malviventi professionali e il loro impiego negli scioperi. La loro comparsa sulla scena lo impressiono' profondamente. Contemporaneamente egli pote' osservare l'altro lato della medaglia: la completa solidarieta' dei lavoratori e il peso dell'influenza che poteva esercitare l'opinione pubblica progressiva, due fattori che molto contribuirono a conciliarlo con l'ambiente americano.

Nei quattro anni che seguono — 1916-1920 — l'Unione dei Cloakmakers attraversa e supera alcune crisi interne che esigono lo spreco di molte sue energie preziose. C'e' il famoso caso del Dr. Hourwich e piu' tardi il caso Rubin, che a quello

generale del 1910, tra cui Morris Sigman, Saul Metz, Julius Wolf, A. Wedinger, Max Singer e Isidore Ashbes.

Il processo che s'iniziava il 23 settembre e si potrasse per tre settimane. Fu quella una prova di fuoco per l'Unione. La stampa reazionaria sfruttò al massimo l'avvenimento per montare la pubblica opinione e promuovere avversione all'organizzazione operaia. Ma Hillquit e due suoi colleghi, per la difesa, riuscirono alla fine a svelare la trama come una montatura, ottenendo il proscioglimento degli accusati.

Nel 1914 Feinberg, invitato dall'allora presidente dell'Internazionale, Benjamin Schlesinger, accettava la carica di suo assistente alla direzione del Cloak Joint Board, dalla quale si dimetteva per ritornare a lavorare in fabbrica allorquando Schlesinger lasciava la direzione del Joint Board per dedicare tutte le sue energie all'Internazionale.

Nell'estate del 1916 i manifatturieri proclamavano la serrata col malcelato obbiettivo di disfarsi dell'Unione. Appresero più tardi che avevano mal giudicato la forza di resistenza dell'organizzazione operaia.

La Serrata fu proclamata il 28 aprile 1916; più di 25,000 Cloakmakers furono cacciati dalle fabbriche. Cinque giorni dopo la Cloakmakers Union e l'Internazionale rispondevano con la proclamazione dello sciopero generale, in tal modo frustando la monovra e la strategia dei manifatturieri, che contavano di poter continuare la produzione nelle fabbriche non coinvolte nella serrata. Così, più di 50,000 lavoratori impiegati in 2,000 fabbriche vennero a trovarsi coinvolti nella lotta.

Lo sciopero assumeva aspetti più aspri dello sciopero generale del 1910. Questa volta i padroni presentavano un fronte unico con sufficienti risorse finanziarie a loro disposizione. Essi ingaggiarono dei malviventi per impaurire gli scioperanti e costringerli alla sottomissione. L'Unione era anch'essa unita, ma le mancavano i mezzi finanziari per far fronte ad uno sciopero prolungato. Aveva però, dalla parte sua, non solo i suoi provati sostenitori, quali erano il Jewish Daily Forward, il Workmen's Circle, e la United Hebrew

limpide vedute, ed anche oggi pensa che il contributo dato da Yanovsky allo sviluppo del movimento operaio ebraico non sia stato sufficientemente apprezzato. Conobbe pure Emma Goldman, ma nei primi tempi non ebbe un'impressione assai favorevole, ritenendo che sciupasse le sue grandi energie e capacita' intellettuali ed oratorie in frivolezze, come, per esempio, quella sua agitazione sistemica in pro del "Libero Amore". Negli anni successivi, bisogna riconoscerlo, Emma Goldman, nell'estimazione di Feinberg crebbe in statura, avendo concentrato le sue attivita' sulla propaganda contro il totalitarismo. Feinberg fu un ammiratore di Alexander Berkman, il famoso anarchico che in gioventu' aveva sparato contro il magnate dell'acciaio, Frick, per vendicare i lavoratori che erano stati assassinati nello sciopero di Homestead, nel 1892. Infermo e sofferente, Berkman commise suicidio in Nizza, Francia nel 1936.

Ideologicamente parlando, Feinberg era ancora fedele al movimento anarchico, ma, i suoi legami con esso divenivano sempre piu' deboli. Generalmente parlando, la fine della seconda decade di questo secolo registrava il declivio dell'anarchismo nel movimento operaio israelita, mentre il socialismo era in ascendenza. La spiegazione delle cause di questi mutamenti non entra nello scopo di questo libro. Basti pero' dire che man mano che gli elementi operai ebrei piantavano le radici in America, andavano accorgendosi di trovarsi fuori passo con le teorie anarchiche.

Indubbiamente il suo passato anarchico esercito' grande influenza sul futuro corso di Feinberg, durante il quale egli s'allontano' gradualmente dai circoli anarchici per immedesimarsi con la Cloakmakers Union, con l'Internazionale e con il movimento socialista.

Serrata a Sciopero Generale del 1916

I manifatturieri mal sopportavano la presenza dei Comitati Unionisti nella fabbrica, e percio' s'adoperarono con tutti i mezzi per rompere l'Unione dei Cloakmakers. Nel 1913 un processo veniva imbastito contro alcuni capi dello sciopero

del paese s'adoperarono a prestar loro una certa misura di sostegno.

Gli Scioperi di Lawrence e di Paterson

Feinberg arrivava a Lawrence verso la fine dello sciopero. Un'accusa d'omicidio era stata inventata contro due dirigenti — Joe Ettore e Arturo Giovannitti, — quest'ultimo divenuto poi un agitatore tribunizio nei circoli radicali. Feinberg si mise al lavoro per mobilitare le forze a difesa dei due innocenti sindacalisti, arringando i lavoratori nei comizi all'aperto in tutte le parti della città.

Anche l'altro sciopero, quello dei tessitori di Paterson, nel 1913, fu caratterizzato da incidenti drammatici. Essendo lo sciopero diretto dall'IWW, l'American Federation of Labor se ne stava a distanza, seguendo un atteggiamento tiepido, se non del tutto ostile. Le simpatie di Feinberg erano per l'IWW e i dirigenti dello sciopero, come egli dimostro' in un incidente avvenuto il Primo Maggio 1913. Era quella la prima festa del lavoro alla quale Feinberg partecipava in America. Le Unioni che avevano preparato la parata, erano contrarie a far parlare i dirigenti dello sciopero di Paterson, che erano venuti con molti figli di scioperanti e decisi a denunciare la brutalità della polizia locale. Essi si rivolsero a due noti scrittori, Norman Hapgood e Lincoln Stephens, che sedevano sulla piattaforma, quali oratori ospiti. Secondo quanto narrano alcuni spettatori, Feinberg colse quell'occasione per pronunciare una calda orazione contro i poteri politici ed economici del paese, scagliandosi, al tempo stesso, contro certi dirigenti sindacali, e piu' segnatamente contro i dirigenti dell'AFL.

Pure in questo periodo Feinberg si mantiene in cordiali rapporti con gli elementi anarchici; egli era un forte sostenitore di "Freie Arbeiter Shtimme" (La Libera Voce dei Lavoratori) un giornale anarchico di larghe vedute che egli riteneva una valida palestra libera per lo scambio di idee nel campo operaio; e mai fino ad ora ebbe a cambiare questo suo atteggiamento verso quella pubblicazione. Egli aveva alta stima del suo direttore, S. Yanovsky, un uomo dignitoso e di

fede dei dirigenti nello spirito di sacrificio dei Cloakmakers, impossibile sarebbe stata una simile rivoluzione generale.

Il 2 settembre l'Unione terminava lo sciopero vittoriosamente. A testa alta i Cloakmakers ritornavano al lavoro. Era quello il primo sciopero in cui il cosiddetto terzo partito, il pubblico in generale, vi fu coinvolto come fattore decisivo. L'accordo cui ufficialmente si diede il titolo di "Protocollo", stipulava, tra l'altro, la creazione d'un Consiglio D'Arbitrato nel quale il pubblico era rappresentato assieme all'Unione e all'Associazione dei manifatturieri. Così veniva creato lo strumento per la soluzione imparziale delle dispute industriali. La susseguente istituzione dell'Impartial Chairman fu, poi, la conseguenza logica.

Lo sciopero dei Cloakmakers doveva anche stabilire il precedente per le relazioni contrattuali tra operai e datori di lavoro su scala collettiva nell'intera industria. In seguito il lavoro organizzato americano cominciò a trattare con le Associazioni dei Manifatturieri e non con le singole fabbriche. Solo alcune industrie dominate da grandi coporazioni rimanevano restie al nuovo sistema.

Nel 1913 Feinberg s'incontra con Benjamin Schlesinger, uno degli artefici principali della Cloakmakers Unione e dell'Internazionale. L'incontro avvenne in una delle riunioni di frazione della Locale 1 (questo genere di riunioni era allora molto in voga, nelle organizzazioni operaie). Schlesinger era un uomo d'iniziativa e di grande energia, e Feinberg nutriva del rispetto per il suo forte carattere e la sua lucidità di pensiero.

Nella seconda decade del secolo gli anarchici e i loro amici sindacalisti dell'IWW (Industrial Workers of the World) avevano un movimento abbastanza vigoroso e furono alla testa di alcune importanti lotte sindacali, specie nell'industria tessile. I turbolenti scioperi di Lawrence, Mass. nel 1911-12 e di Paterson nel 1913 suscitarono grande furore attraverso il paese. La polizia si distinse allora per la sua indicibile brutalità e gli elementi conservatori si scagliarono con veemenza contro i dirigenti degli scioperi, mentre i piccoli gruppi liberali

rispettando l'integrità e lo stato di servizio al movimento operaio dell'oratore. In quest'occasione Feinberg fece la conoscenza con George Vishniak, di cui rimase amico per tutta la vita, sebbene negli anni che seguirono si fossero spesso trovati in disaccordo.

L'attività di Feinberg nella Locale 1 doveva subito attirare l'attenzione dei Cloakmakers. Nel 1913 egli veniva eletto al Consiglio Esecutivo della Locale, e un anno dopo la Locale lo delegava a rappresentarla al Joint Board. In tal modo la sua vita diveniva strettamente intrecciata con i destini dell'Unione dei Cloakmakers e dell'Internazionale, e man mano che gli anni passavano, più stretto diveniva l'intreccio.

Israele Feinberg arrivava in New York esattamente due anni dopo la grande "rivolta, lo storico sciopero generale dei cloakmakers del 1910, quando gli era dato di osservare i risultati della grande vittoria o, più precisamente, il rapido sviluppo che ne seguì. Alla vigilia della rivolta del luglio 1910 pochi nel movimento operaio osarono sperare che decine di migliaia di cloakmakers, in maggioranza ebrei, potessero insorgere a metter fine allo sconcio e allo sfruttamento ingordo delle "sweat shops". E tanto meno avrebbero previsto che i cloakmakers sparpagliati e sperduti nelle strettoie di un'industria sempre in cerca di mode capricciose fossero riusciti a gettare le fondamenta di un nuovo e più alto tipo d'organizzazione che il movimento operaio americano avesse mai conosciuto. Tra i pochi ottimisti s'annoverava Mayer London, avvocato e sincero amico dei Cloakmakers.

La proclamazione dello sciopero generale, la prima chiamata a raccolta di circa 60,000 cloakmakers, vuoto' ogni fabbrica in pochi giorni. I febbrili preparativi, malgrado fossero stati improvvisati, diedero ottimi risultati, mentre l'entusiasmo e la determinazione di poche migliaia di giovani cloakmakers riuscivano a destare dal loro torpore quella enorme massa di lavoratori come nulla era riuscito a destarli fino allora. Appareva chiaro che venuto era il tempo per un'azione energica; le condizioni erano peggiorate oltre ogni dire. Eppure tutti convenivano che senza gli uomini preparati alla lotta, senza la

fluenza piu' decisiva su Feinberg, e' difficile il dirlo. Una cosa e' certa: che Feinberg abbandonò ogni idea di far ritorno in Inghilterra, rassegnandosi all'idea di rimanere in America e dedicarsi seriamente alle attivita' unioniste. In quel tempo la Cloakmakers Union attraversava un periodo di dure prove, a dir poco, e v'era quindi molto da fare per un uomo come Feinberg di larghe vedute sociali e deciso a lottare per il trionfo delle sue convinzioni.

L'incidente avvenuto all'adunanza presieduta da Metz aveva riscontro con un altro episodio similmente caratteristico della vita politica di New York.

Una sera, camminando su una strada dell'East Side, Feinberg fu attratto da un comizio all'aperto. L'oratore dell'occasione era un candidato della Tammany Hall, che spacciava le sue promesse con la prosopopea di un raffinato politicante di carriera. Feinberg che non aveva mai assistito ad un comizio elettorale in America, si ferma per ascoltare l'oratore per indovinare molto da ridire sul suo discorso, e seguendo il costume inglese, si decide a rivolgergli una domanda.

Il candidato Tammanista gli promise che gli avrebbe risposto alla fine della sua esposizione, ma con sorpresa di Feinberg, quando l'oratore ebbe finito di parlare, prende il suo cappotto, preparandosi a svignarsela. Feinberg insiste nel volere una risposta dall'oratore alla sua domanda. La' per la' si trova di fronte ad un poliziotto di alta statura che, avendolo riconosciuto dall'accento per uno straniero, gli chiede donde veniva. Feinberg innocentemente risponde che veniva dall'Inghilterra. "E Allora vattene" gli dice il poliziotto. "Gli stranieri non hanno diritto di ingerirsi nei nostri comizi." Questa sua prima conoscenza dei costumi politici di New York fece una poco bella impressione in Feinberg. Feinberg ricorda un altro disappunto avuto nei primi mesi della sua permanenza in America. Ab. Bisno, capo contabile dell'ufficio del Joint Board, teneva una conferenza sul "Trade Unionismo e il Socialismo." Erano presenti tutti i dignitari dell'Unione. Bisno faceva sua l'allora meschina concezione dell'American Federation of Labor sulle Unioni Operaie, e Feinberg ne rimase disilluso, pur

tuonante: "Mettetevi a sedere!" Fu allora che Feinberg perdette la pazienza. Un Cloakmaker che siedeva vicino a lui getta olio nel fuoco con una laconica dichiarazione, "E' così che si trattano i nuovi membri; solo i funzionari possono parlare!" Incoraggiato da questo gesto solidale, Feinberg riprende a chiedere, ad alta voce, che gli si dia la parola. Metz si ostina nel suo rifiuto, come dimostrava con i suoi ripetuti colpi di maglio sul tavolo, ma anche Feinberg insisteva sul suo diritto; anzi, facendosi largo tra la folla si dirige verso la piattaforma mentre da tutte le parti della sala si grida "lasciatelo parlare! lasciatelo parlare!" Evidentemente gli astanti vedevano con favore la coraggiosa insistenza del giovane sconosciuto. Di nuovo nella sala risuonarono tante voci: "lasciatelo parlare!" Metz fu costretto a cedere, e Feinberg, monta sulla piattaforma e pronunzia un breve, infuocato discorso, pieno di invettive contro l'amministrazione della Locale.

Alla fine della riunione, Feinberg fu preso d'assalto da un gruppo di unionisti attivi che vollero congratularsi con lui per il suo coraggioso comportamento, incitandolo, anzi, a prendere parte piu' attiva alla vita dell'Unione.

S'Incontra con Dubinsky

In quel periodo Feinberg conobbe David Dubinsky, attuale Presidente dell'Internazionale. I due s'incontrarono in un Ristorante Cooperativo della Second Avenue, dove il giovane Dubinsky esplicava attivita' di organizzatore. Questo ristorante segna l'ultima impresa cooperativistica organizzata e mantenuta da radicali israeliti. Feinberg era ancora entusiasta dell'Inghilterra e Dubinsky, al pari di Kaplovitch, fece molto per dissuaderlo dal proposito di ritornarvi. La Locale dei Tagliatori, Locale 10, alle quale apparteneva Dubinsky, era allora diretta da un'amministrazione conservatrice, e Dubinsky, da quel socialista ch'era, mirava ad ingrossare le file dei militanti radicali della sua locale. D'altro canto, Kaplovitch vedeva in Feinberg un uomo semplice, di chiara integrita' e privo di vanita' e di ambizione di poteri personali.

Chi dei due — Dubinsky o Kaplovitch — esercitasse l'in-

al suo apparire Feinberg facesse subito l'impressione che era un idealista. "Non e' un mistero," dice Babitch, "che Israele Feinberg fece il suo ingresso nel nostro campo su una carrozzella tirata da un cavallino anarchico. Allora egli aveva acquistato molta esperienza e guadagnato un considerevole rispetto per il suo modo calmo e razionale di ragionare e la sua ferma dirittura. Fui un suo collaboratore quando Feinberg occupava la carica di Presidente del Joint Board e piu' tardi quando ne reggeva le sorti in qualita' di General Manager."

Queste poche parole di un semplice lavoratore unionista ci offrono la misura del cambiamento evolutivo che Feinberg aveva fatto in America. Era un'evoluzione tipica di molti giovani entusiasti che s'erano gettati a capofitto nel movimento operaio, le cui esperienze e dura realta' della vita li trasformavano in uomini pratici.

L. Babitch ha ragione quando ci descrive Feinberg come "uno di quei lottatori che non dormono sugli allori della prime conquiste, ma s'adoperano con costanza a migliorarle e conquistarne delle altre". Il proponimento di Feinberg nell'Unione dei Cloakmakers e nel movimento operaio in generale era quello di andar sempre alla ricerca di qualche cosa di meglio.

E' questa la virtu' basica di Feinberg.

Parla per la Prima Volta All'Adunanza Dell'Unione

Anche la maniera con cui Feinberg inizia le sue attivita' nell'Unione getta luce sull'uomo. L'indole ribelle di Feinberg si rivela subito ad una affollatissima riunione di membri della Locale 1.

Saul Metz presiedeva l'adunanza; Feinberg s'alza per chiedere la parola, ma Saul Metz, meticoloso nell'osservanza delle regole e della disciplina, accoglie la cortese richiesta di Feinberg con un rumoroso "mettetevi a sedere"! Feinberg, che veniva dall'Inghilterra e non era abituato a tale trattamento da parte di un compagno presidente, s'appella una seconda volta, ma solo per sentirsi gridare con voce piu'

quelli di un ribelle. Sortito che fu dal vapore, un rappresentante dell'“Hias” (Hebrew Immigrant Aid Society) (La Società Ebraica per l'Assistenza Agli Immigranti come era solito fare con i “Greenies” (Nuovi Venuti) gli appende una cartina all'occhiello della giacca, intimandogli di attendere sull'angolo, mentre gli altri immigranti israeliti venivano allineati. L'orgoglio istintivo di Feinberg e la sua tendenza anarchica si ribellarono contro tale procedura burocratica. La cartina appesa alla giacca l'offendeva nella sua dignità; improvvisamente egli accende una questione con il rappresentante dell'“Hias”, e senza guida ne' scorta si lancia sulla strada della città'. Naturalmente, la sua conoscenza dell'inglese l'incoaggiò a sfidare la sorte per le vie della metropoli.

Feinberg, il quale giungeva a New York con una calda raccomandazione della British Tailors Union, si diresse alla sede della Locale 17, Repair Makers Union, donde fu mandato all'ufficio della Locale 1, Cloak Operators Union. I membri della Locale 1 l'accosero entusiasticamente; la tessera dell'Unione e le referenze che portava da Manchester gli aprirono le porte. Egli fu ammesso a far parte dell'Unione senza il pagamento della quota d'ammissione, un fatto di non poca importanza per l'immigrante, se si tien conto della sua mancanza di mezzi finanziari e dell'importo della quota che generalmente l'Unione esige dai nuovi membri. Feinberg vide in quel gesto una nobile manifestazione di solidarietà operaia. In breve tempo il nuovo immigrante diveniva un socio attivo della Locale 1, una Locale che occupava il primo posto nella Cloakmakers Union, come pure nell'Internazionale, e che più tardi doveva provocare tanti dei tempestosi eventi che scossero la grande organizzazione dei Sarti da Donna dalle sue fondamenta.

In occasione della celebrazione del 50mo. compleanno di Feinberg or sono dieci anni, il Cloakmaker L. Babitch, che era stato Chairman del Comitato Nuovi Membri della Locale 1, in un suo breve discorso getta viva luce sul carattere e la condotta di Feinberg di quei primi giorni della sua permanenza in America, nel corso del quale mette in rilievo come

di parlare e nessuno suo sforzo riesce a cacciarle. In quell'occasione, Louis Hyman, un oratore nato, prende il posto di Feinberg come oratore. Feinberg ora insiste nel ritenere che quello fu il primo, e sicuramente l'ultimo, caso in cui soffrì di tremarella sul palcoscenico.

Feinberg in America

Feinberg e Nellie s'unirono in matrimonio nel 1910. Il loro primo figlio nacque in Manchester. Immediatamente dopo la febbre d'emigrare in America colpì anche i Feinbergs, i quali lasciarono Manchester, ritornarono a Londra, e dopo vari mesi di vita senza meta, s'imbarcarono per gli Stati Uniti. La famiglia Feinberg sbarcava a New York nel 1912.

Israele Feinberg, a prima vista, non ebbe le migliori delle impressioni su New York. Dopotutto egli non veniva da un piccolo villaggio europeo; la capitale dell'Inghilterra non era un paesello sperduto nella campagna; eppure, il rombo e il tumulto di New York, il suo movimento vertiginoso e l'andari-vieni del suo popolo lo colpirono fino ad impaurirlo.

Ma perché costoro hanno tutti questa fretta? Che cosa li spingeva ad agire così impulsivamente? — si chiese Feinberg. Egli era sotto l'impressione che tutti corressero, cercando di sfuggire a qualche cosa o a qualcheduno. Mai egli aveva la sensazione che l'individuo si smarrisse tra la folla, il che lo impressionò non poco. Anche gli scavaciolo che gli ferivano la vista come se fossero tante lance, lo disorientavano.

Questa prima impressione negativa di New York che strilla e stritola non era solamente confinata a Feinberg. Molti dei giovani immigranti provenienti dall'Europa provavano l'identica sensazione, e ci volle un po' di tempo prima che si adattassero al vertiginoso battito della metropoli. Per molti mesi Feinberg sospirava per l'Inghilterra che aveva lasciato dietro di sé, e più d'una volta fu seriamente tentato a ritornarvi, ed in ciò egli non costituiva un'eccezione; molti immigranti, al par di lui, subivano la medesima nostalgia per i vecchi luoghi di provenienza.

Nel nuovo mondo i primi movimenti di Feinberg furono

Incontra Nellie

Nelle sue attivita' nella metropoli londinese, Feinberg venne pure a contatto con dei propagandisti del Labor Party inglese e dei rifugiati socialdemocratici, alcuni dei quali erano dei profondi conoscitori del Marxismo.

Guardando indietro a quei suoi anni di attivita' politiche, Feinberg dubita che possedesse la stoffa di un buon Marxista. I marxisti esponevano l'interpretazione materialistica della storia, la suprema importanza dei fattori economici e materiali. D'altro canto, gli anarchici mettevano in ridicolo cio' che essi chiamavano "l'orientamento marxista dello stomaco," e il giovine Feinberg si accorse di trovarsi piu' d'accordo con quest'ultimi. Egli allora sognava un vasto, alato programma di riforme sociali. Per lui lo spirito dell'uomo era assai piu' importante di quanto i marxisti non pensassero. Percio' rimase con gli anarchici, sebbene non ne fosse mai divenuto un esponente.

Questa sua affinita' ideologica doveva poi rafforzarsi nella citta' di Manchester, dove anzi il giovane Feinberg prendeva parte attivissima alle feste, ai comizi, alle conferenze e ai dibattiti organizzati dagli anarchici. In Manchester, Feinberg si mette a leggere gli scritti di Ibsen, Shaw e di Kropotkin, di cui gia' ad un certo momento si crede un seguace. In Manchester egli venne pure a contatto con i socialisti del movimento operaio locale; fu attivo nell'organizzazione dell'unione dei sarti e dei panettieri; prese pure parte direttiva ad uno sciopero di berrettai e ad un altro di panettieri e all'esperimento di una panetteria cooperativa, andata a monte, come tante altre simili istituzioni operaie, per mancanza di preparazione e di capacita' amministrativa dei cooperatori. E in Manchester, proprio in Manchester, Feinberg doveva incontrare la sua Nellie, una convinta socialista, piu' tardi divenuta la compagna della sua vita.

Un giorno Feinberg s'azzardo' a tenere un discorso pubblico in un Club frequentato da anarchici e socialisti; aveva ben riordinato i suoi pensieri per l'occasione, ma le frasi con le quali avrebbe dovuto esporli, gli rimangono in gola all'atto

padroni, non lavorano e si godono una vita comoda e di abbondanza. Unita' ed organizzazione sono gli unici mezzi per migliorare le nostre condizioni", affermava l'oratore. Quelle parole rimasero impresse nella sua mente, e la brutalita' con cui la polizia dello Zar sbandò gli scioperanti, produsse in lui profonda impressione.

Feinberg in Inghilterra

All'eta' di 16 anni, avendo i genitori abbandonato il paese natio in cerca di un tozzo di pane meno duro, Feinberg sbarca in Inghilterra, dove la sua immaginazione era colpita dagli aspetti della vita metropolitana, del senso di liberta' e di tolleranza dal quale era pervaso il popolo britannico e dal tenore di vita che godeva la comunita' ebraica di Whitechapel, nell'East Side di Londra, sebbene anche allora i moltissimi sarti ivi immigrati stentassero a trovar lavoro.

In Inghilterra Feinberg venne a contatto con gli emigranti ebrei religiosi e radicali; senti' parlare di idee nuove, di movimento operaio, di socialismo, di anarchismo. Lavoro' in fabbrica con suo padre, dimostrandosi refrattario nell'apprendere il mestiere di cloakmaker; e piu' tardi doveva stringere rapporti diretti con militanti anarchici e socialisti in Manchester, cittadella del capitalismo inglese. Prima di venire in questo grande centro industriale, Feinberg aveva stretto legami d'amicizia con dei propagandisti anarchici che gli offrivano giornali, opuscoli e libri sul movimento anarchico. Nella citta' di Londra Feinberg venne pure a contatto con dei missionari religiosi e dei sionisti, ma piu' che da questi ultimi e dai missionari religiosi "i furbacchioni", egli doveva essere attratto dalla lettura della propaganda anarchica. In casa sua, infatti, aveva messi su' grandi mucchi di libri ed opuscoli, una vera biblioteca insomma, ma solo per trovarsela distrutta una sera, rincasando. Sua madre, con la quale spesso si trovava in disaccordo in questioni religiose e politiche, in un momento di rabbia gliela aveva distrutta, un fatto doloroso che doveva portare all'abbandono di Feinberg dalla casa dei genitori.

CENNI BIOGRAFICI DI ISRAELE FEINBERG

Diamo qui in riassunto i cenni biografici sulla vita e le attività politiche, sindacali e culturali di Israele Feinberg, traendoli dalla sua biografia così come è stata scritta nel testo originale nella lingua inglese.

Israele Feinberg nacque il 25 dicembre del 1886 in Berditchev, un vecchio paese dell'Ucraina con distinte caratteristiche ebraiche. Suo padre era un sarto da donna, un provetto sarto, la madre sopperiva al mantenimento della famiglia gestendo un negozio di abiti di seconda mano. Era nei propositi dei genitori di fare di Israele un buon Rabbino, o almeno un distinto uomo di studi. Ma Israele doveva disilluderli, essendosi ben presto rivelato un ragazzo spiritoso, ma discolo e ribelle a qualsiasi disciplina scolastica, tanto che il maestro alle cui cure era stato affidato, ebbe un giorno a dir loro: "Vostro figlio ha un cervello abbastanza buono, ma a che pro? E' un monello e m'e' difficile controllarlo."

Pensarono di mandarlo al lavoro, nella speranza che la dura fatica gli avrebbe fatto apprezzare i lati piacevoli della scuola ma, con loro grande meraviglia, s'accorsero che ad Israele piaceva più il lavoro che la vita di studente.

Da giovinetto ancora residente in Berditchev Israele doveva assistere ad un episodio in cui vide la polizia zarista all'opera, mentre percuoteva brutalmente gli scioperanti della fabbrica di sedie nei pressi della stazione ferroviaria di Berditchev. Per la prima volta egli udì un oratore operaio ad arringare gli scioperanti, sostenendo la necessità dell'unione e della solidarietà di classe per il miglioramento delle loro condizioni economiche.

"Noi lavoriamo per delle interminabili ore e facciamo appena abbastanza per un piatto di minestra, mentre loro, i

ISRAELE FEINBERG

*Combattente Per La Libertà'
E La Giustizia Sociale*

Di

MELECH EPSTEIN

Tradotto e Riassunto da
GIROLAMO VALENTI

The cornerstone of Feinberg's faith is his belief in the dignity of man. Hence his insistence that bread without freedom is not enough. Even as a small boy in the Talmud school he had been moved by the Biblical verse, "Man does not live by bread alone." The words had etched themselves deeply on his mind, and they explain why he has never compromised with totalitarian doctrines which enslave the human spirit.

Feinberg sums up his life's work in these few poignant words:

"All I have, the Cloakmakers have given me and all I am is theirs."

Feinberg is now past his 60th birthday. His tirelessness, confidence and devotion to his work are unimpaired. Not for a moment is he tempted to rest on his many laurels. His fertile mind is, as always, seeking to devise new ways by which to promote a better life for his fellow men.

other, but Feinberg is not among them. He is an outstanding example of the union leader who gives practically all his time and energy to the labor and progressive movement. Without exaggeration it may be said of him that his work is his life.

It is therefore, inevitable that Feinberg's biography should make very little mention of his personal life. Feinberg grew up and matured in his work. It was in his work that he celebrated his victories and brooded over his defeats. His triumphs and humiliations, advances and retreats, are those of the Cloakmakers themselves. Inspired by social ideals in his early youth, his whole life has been one of dedication to great and noble causes.

Fine Human Qualities

Though his life has been bound up with many conflicts and struggles, Feinberg has retained his friendly, cheerful personality. There is no cynicism in his soul. He abhors vanity and arrogance and has a healthy aversion to bureaucrats. His democratic faith is no abstraction but one which is reflected in his dealings with other human beings. He is no "back-slapper" and his apparent reserve is merely due to a certain modest shyness which all the years of his public life have not obliterated.

There is a spirit of serenity and optimism which pervades Feinberg's personality. He is singularly free from feelings of deep rancor or bitterness even toward opponents. Perhaps the explanation for these qualities may be found in the fact that unlike some other Jewish labor leaders of his generation, he never went through the harrowing spiritual torment which gripped young Russian radicals after the failure of the 1905 Revolution. It was his fate at that time to be in England in an atmosphere of freedom and tolerance, of hope and optimism which then pervaded labor and radical circles.

Feinberg does not believe in dogmas. He is no slave to ideologies or programs. Despite his firmly held convictions he is tolerant of the honestly held views of others.

ation of Letter Carriers, in order to study conditions and report on ways and means of helping to reestablish there a free democratic trade union movement. Subsequently, the report which he and his colleague made were transmitted to United States government authorities and since then a number of the recommendations in the report have been adopted.

Feinberg has devoted much of his attention to Jewish cultural activities. He is a member of the board of directors of such institutions as the CYCO (Central Yiddish Cultural Organization), the Yiddish Scientific Institute and the Jewish-English Encyclopedia.

In recent years, Feinberg has lectured at a number of institutions of higher learning such as Harvard and Rutgers. He has taken an active part in conferences and symposiums such as those conducted by the League for Industrial Democracy.

Active in Relief Work

Always conscious of the cry of the oppressed everywhere, Feinberg became active in relief work for refugees and war victims. He is a vice-president of the Jewish Labor Committee which has rescued many labor and liberal leaders of all faiths from Nazi persecution. He is also chairman of the International Solidarity Committee, whose main purpose is to help anti-totalitarian democratic Socialists and trade unionists in Europe reestablish freedom and security on the continent.

It is in the nature of the labor movement to claim the total lives of its leaders. This is doubly true of the progressive Jewish labor movement where tradition demands that the trade union leader react to every problem of the day, domestic or international. He must be active in general Jewish affairs. He must carry an extra load of duties and responsibilities of which the average official in other labor organizations has no conception. As a result, all of his time and energy is spent in public life leaving almost no room for privacy.

Of course, there are exceptions to this rule as to every

CHAPTER XI

FULFILLMENT

Wide Range of Interests — Political and Labor Activities — Interest in Jewish life and culture — Dedication to Ideals — Personal traits — Philosophy of life — Plans for the future.

Although Feinberg's life has been bound up with the Cloakmakers' Union and the International, he has a wide range of interests and has participated in many social, political and cultural activities.

The development of independent political action by organized labor has been one of Feinberg's deepest concerns. Stressing the opportunities and responsibilities of labor in this field, he has taken an active part in awakening trade unionists to the necessity for supplementing action on the industrial front with action in the political arena. Today Feinberg is allied with labor and liberal elements who are working to lay the groundwork for an eventual independent political movement dedicated to the building of an America of freedom and abundance for all.

Over the years, Feinberg has taken an ever increasing interest in the affairs of the general labor movement here and abroad. On many occasions he has been an I.L.G.W.U. delegate to A. F. of L. conventions where he has served in important capacities notably in connection with matters on international relations. In the fall of 1946 he was designated by the A. F. of L. to carry out a major assignment in Germany. For two months he toured that country, together with his colleague, William C. Doherty, president of the National Associ-

officials of the Joint Board* and the Managers of the affiliated Locals, not only to cut new trails for labor but also to uproot old-standing prejudices and traditions which had outlived their usefulness.

In our complex, shifting social-economic environment a trade union requires leadership adaptable to changing conditions, otherwise the organization will die of hardened arteries. Fortunately, the Cloakmakers' Union possesses such progressive, forward-looking leadership which recognizes that unions, like all social institutions, must keep pace with new developments in our changing world.

---

* In addition to General Manager Feinberg, the personnel of the Cloak Joint Board is as follows: President, Moe Diamond an active member and Chairman of the Executive Board of Cutters Local 10; Recording Secretary, Louis Langer, who has held this post since 1934 and has been active in the general labor movement. In view of the recent death of Morris J. Ashbes the office of Secretary-Treasurer is temporarily vacant. The Board of Directors of the Joint Board comprises representatives from affiliated local unions — Operators Local 117; Finishers Local 9; Cutters Local 10; Skirt Makers' Local 23; Pressers Local 35; Italian Cloakmakers' Local 48; Buttonhole Makers Local 64; Examiners Local 82.

in grand style in the great arena at Madison Square Garden. A beautiful volume was published for the occasion to commemorate the great events of the past which had fashioned the Union of today. The old historic days were made to live once more in words and pictures.

The Five-Year Collective Agreement

Feinberg's initiative was responsible for the five year contract reached with the employers in 1943. Before that time progressive elements in the labor movement had opposed long-term agreements as harmful and restricting the union's freedom of action. However, Feinberg was concerned with the greater measure of stability which a long-term agreement brings to an industry; and in a feverishly competitive, style-changing industry stability was a matter of vital importance. The fear that a long contract would bind the Union hand and foot — as had actually occurred in the case of several conservative unions — was removed with the introduction of the "escalator" clause. This provision reserves to the Union the right to demand wage adjustments during the term of the contract whenever conditions change — a vital safeguard never utilized in the long-term agreements of the other unions.

The past five years of the agreement have vindicated the principle of the long-term union contract. Far from being rendered incapable of action, the Union, during that period, obtained through the impartial chairman machinery, three general wage increases, a number of improvements in working conditions and the Health and Vacation Fund. Clearly, it is not the length of the contract that matters as much as its flexibility and the vigilance and energy which the Union brings to bear on such changing conditions as may require adjustments in the contract from time to time. The example set by the Cloakmakers in signing a five-year contract has done much to dissipate the long-standing prejudice against a long-term agreement in progressive trade union circles.

It fell to Feinberg's lot, and to that of his colleagues, the

lois. In June 1947, the first vacation payments of \$60 each were made to the cloakmakers. Altogether about \$2,250,000 has been paid out of the fund.

The Health and Vacation Fund is administered exclusively by the Cloak Joint Board with the cooperation of the affiliated locals. Harry Krugman is director of the fund.

Feinberg had two motives for insisting on the establishment of the welfare funds. First he believed that they would be of incalculable practical value to the Union and the workers — more valuable than any weekly wage increase. Second, he had learned from long experience that wages are fluid and shifting, being sometimes affected by price inflation or by the efforts of employers in bad times to undermine them. On the other hand, welfare funds were more immune from such factors. When provisions setting up such institutions are written into the collective agreement they become a practically permanent feature of the industrial relations pattern in the industry. And, says Feinberg, the Cloakmakers' Union never lets go of a good thing once it has closed its grip on it.

The Union Moves to Its New Home

With the scope of its activity constantly growing, the Joint Board was forced to look for larger quarters. The problem had existed for some time, but its solution had been hampered because of the shortage of rental space in New York and the reluctance to purchase a building. Finally the Union decided to buy a home of its own, and, after a long search a suitable building was acquired, the Cloakmakers contributing a day's wages for this purchase and the locals assisting in the financial arrangements. The Union's new home is a twelve story building housing all the departments of the Joint Board and a number of locals.

Though the Union had come a long way along the road of progress, it did not forget the old fighting days and the historic General Strike of 1910. In 1945 the thirty-fifth anniversary of the great victory of the Cloakmakers was celebrated

of minimum economic security. Today the Retirement Fund exceeds \$15,000,000. Feinberg's pipedream has indeed become a solid reality.

The success of the Retirement Fund, the first of its kind in the country, created a considerable stir. Numerous inquiries are received from unions, universities and other organizations concerning the workings of the Fund. Several unions, among them the Dressmakers and the Amalgamated Clothing Workers, followed suit by establishing similar funds.

Israel Feinberg is justly recognized as the father of the Retirement Fund. In this field as in so many others, the Cloakmakers' Union has acted as a trail blazer for the rest of the American labor movement.

The Health and Vacation Fund

In 1946, Feinberg utilized the occasion of a demand for a wage adjustment under the cost of living "escalator" clause in the contract to make a further demand for another welfare benefit. He grasped the opportunity to obtain a Health and Vacation Fund. As in the case of the Retirement Fund, he met with opposition from the employers who did not wish to assume new financial obligations, especially during the term of a contract. Nevertheless, Feinberg continued to press for his demand with dogged tenacity, even in the face of some sceptics among his colleagues who had doubts as to the timing of the proposal. At the hearing before Special Arbitrator Arthur S. Meyer, Chairman of the New York State Mediation Board, the union supported its demand with a wealth of factual data. The arbitrator, not only granted wage increases but also ruled in favor of the establishment of a Vacation and Health Fund financed by employer contributions of 3½% of their payrolls.

On January 1, 1947, the Vacation and Health Fund's health program went into effect. It includes medical examinations, hospitalization payments, sick benefits, and financial assistance in connection with surgical treatment or tubercu-

bers regular payments from the projected Retirement Fund. Others felt that a few extra dollars each week were better security than the promise of an income in the distant future. The employers, of course, opposed the scheme as it involved financial contributions from them.

Nevertheless, Feinberg was adamant and continued to push his plan. Support came to him at last from an unexpected quarter; the statistical investigations of the large life insurance companies demonstrated that the plan was eminently workable. Taking advantage of favorable economic conditions during the war years, the Union in 1943 finally succeeded in negotiating a new contract which included the setting up of a Retirement Fund to which the employer pays 3% of total wages into the Fund. A worker who wishes to retire after his 65th birthday is entitled to a pension of \$50 a month, or \$600 a year, for the rest of his life.*

Workers Receiving Pensions

Full employment and the high earnings of the cloakmakers during the war enabled the Union to accumulate large reserves in the Retirement Fund. By July 1946 when benefit payments began there were sufficient reserves to enable 750 older cloakmakers to be retired. The quota for the second benefit year — July 1947 to June 1948 — has been fixed at 950. Thus the Fund will have retired 1,700 workers. The sum of \$6,000 is set aside in the name of each pensioner to guarantee continuity of payments. Combined with federal social security payments, the Fund now assures the aged cloakmaker

---

* The Retirement Fund is administered by a Board of Trustees of fifteen members comprising six members each of the Union and the employers and three of the public. Its Chairman is Arthur G. Altmeier, chief of the Social Security Board. The other two representatives of the public are Mrs. Raymond V. Ingersoll and Judge Jeremiah T. Mahoney. Representing the Union are Israel Feinberg, Secretary-Treasurer of the Fund; Benjamin Kaplan, Chairman of the Administrative Committee; Isidore Nagler, Chairman Rules and Regulations Committee; Joseph Breslau, Chairman Pensions Committee; Louis Hyman and Edward Molisani. Herbert Zame is Manager of the Fund. The first checks were distributed at an inauguration meeting on July 11, 1946, at the Central Needle Trades High School. President David Dubinsky headed a long list of speakers.

Among the more progressive unions certain elements of a welfare program had long been an integral part of union activity. Many unions, among them the Locals of the Cloakmakers' Joint Board, had installed sickness benefit funds to which members paid regular contributions.

More recently some unions (particularly the Dressmakers' Union and Skirt Makers' Local 23* of the Cloakmakers' Union) had succeeded in getting a health and vacation fund set up under their contracts with the employers. This was a radical departure from old conceptions since it broadened the responsibility of the employer for the welfare of his employees, requiring him to help maintain his workers' health through a minimum program of medical care and vacation payments. This new form of industry health and vacation fund, to which only the employer contributed, was gradually adopted in all the garment markets throughout the country.

Feinberg's idea, more fundamental and far-reaching, saddled the employer with an additional responsibility. It was based on the far-reaching principle that an industry owes a minimum of economic security to workers who grow old in its service. Feinberg felt deeply the pathos of the ancient Jewish prayer — "Forsake me not in the day of my old age." Many of the cloakmakers were middle-aged and older. After serving for several decades in a shop they were unable to work and were helpless and indigent. They had given a lifetime of labor to industry. When their strength waned they were thrown on the industrial scrap heap and left to their bitter fate.

Retirement Fund Won Despite Sceptics

Feinberg's idea, original and daring as it was, ran into a twofold obstacle: Apart from the employers, Feinberg had to convince his own colleague that the plan was practicable. The novelty of the proposal made people skeptical. Some of the leaders doubted if the Union could guarantee its older mem-

---

* Louis Reiss is manager of Skirt Makers' Local 23.

the civilian market, a large part of the increased buying power found its way into the purchase of women's garments. The garment industry accordingly experienced an all-time boom. Cloak and dressmakers, accustomed for years to short seasons, almost forgot what "between seasons" meant. And with full employment thousands of new members flocked into the Union.

The Government imposed certain restrictions on higher wage demands. All wage increases required the approval of the National War Labor Board. Nevertheless the Cloakmakers succeeded in obtaining substantial wage increases.

After the war, when inflation appeared in the form of soaring prices, the Union invoked the escalator cost of living clause in the contract to maintain the living standards of its members. General wage increases and adjustments in individual shops were obtained and the earnings of the Cloakmakers kept pace with rising prices.

According to statistics compiled by the Federal and New York State Labor Departments, the earnings of the Cloakmakers during recent years have been among the highest in the country. During this period, of course, there have been occasional wrangles with employers, friction over stoppages in various shops, even though the Union tried to avoid them. This was largely inevitable under abnormal war and postwar conditions; the manufacturers complained that skilled workers were in short supply and therefore high wages had to be paid to keep their workers from going to other shops; on the other hand, the workers felt that they were entitled to a larger share of the lush profits that were being made by their employers.

The Problem of the Aged Workers

Even before returning to New York from the West Coast Feinberg had begun to nurse an idea which, at the time, seemed like a pipedream. But the idea would not down and continued to obsess him. At last, with the advancing prosperity of the war years, Feinberg saw an opportunity to carry his dream into action.

after all, had been partly unionized. Brooklyn, however, was entirely virgin territory where only drastic measures could establish union control.

The Brooklyn contractors who, like their workers, were mostly of Italian descent, sought to persuade their workers that the union drive was a clever and selfish move by the Manhattan cloakmakers to deprive Brooklyn's Italian cloakmakers of their livelihood. Fortunately, this propaganda manouever did not work.

The Joint Board threw its ablest men into the Brooklyn fight. After some preparatory work a general stoppage was called in 1940. The contractors, despite all their efforts to prevent unionization of their plants were decisively defeated. The organization of Brooklyn was no pink tea affair. Union organizers and strikers were repeatedly beaten up by hired professional thugs. There was even some evidence of police collaboration with these unsavory elements. But in the end all the effort that had been expended in Brooklyn brought the desired results. Most of the cloak shops in the area were brought under union control, the workers joining the Italian Cloakmakers Local 48* whose membership was substantially increased by the influx of Brooklyn workers.

Today the workers in Brooklyn enjoy the same wage and working conditions as those in New York. They are an integral and important element in the union. The Borough is a special department of the Union, with branch offices in various sections.

Wages During and After the War

In December 1941 the United States entered the World War and millions of young men were drafted for military service. Many millions, particularly women, were for the first time drawn into industry. The wage-earning population of the country sky-rocketed to almost sixty million and purchasing power rose to an unprecedented level. Since many commodities, particularly durable goods, disappeared from

---

* Edward Molisani is the present Manager-Secretary of Local 48.

paid. The manufacturers maintained the fiction of high prices as a kind of protection against possible complaints of wage underpayments. The union's motive for maintaining such an irregular system was the mistaken belief that high prices, even though they existed only on paper, would help to maintain the cloakmakers' wage level. In reality the system worked against the cloakmakers. "Bundles," usually of low-priced merchandise, were being steadily and increasingly diverted to out-of-town shops.

Under the "Feinberg Plan" piece rates were related to actual conditions, and in return, the jobber guaranteed to supply the New York shops with at least 30 per cent of their total volume of work. Through the operation of this plan the excessive stream of work flowing out of New York was stopped and conditions rapidly returned to normal. The work seasons in New York City for low-priced garments became longer, bringing a corresponding rise in earnings.

In 1943 Feinberg had this guarantee of a minimum percentage of work to be made up in New York shops inserted in the Union's contract with the Infants and Children's Coat Association whose members had supplied most of the work to the out-of-town shops. For the New York Cloakmakers it meant work on an additional 100,00 garments.

Brooklyn Becomes a Closed Shop Town

Feinberg was not content with keeping a fair share of the available work in New York. He knew that as long as the out-of-town workers were willing to work for low wages, both they and the New York cloakmakers would be victimized. He set out on a tour of the territory around New York, addressing the workers and calling on them to demand an increase of five dollars a week. His appeal did not fall upon deaf ears. The out-of-town workers followed his lead and got their increase, which further helped to normalize the situation in New York.

Wiping out the nest of open shops across the East River called for a very different approach. The out-of-town shops,

and of the depression had already healed but new difficulties had arisen, of which the most important were the “out-of-town” and Brooklyn situations.

The “out-of-town” problem was not new, but it had grown to serious proportions. The jobbers manufacturing lower-priced garments had begun to send a large part of their work to shops in small towns in upstate New York, New Jersey and Connecticut where wage and work standards were considerably lower than in New York City. As a result, the work seasons in New York had shrunk alarmingly. Cloak-makers who worked on lower-priced garments found their employment and earnings drastically curtailed.

Brooklyn meanwhile had grown into a center for non-union contractors. Most of the workers and employers in this area were of Italian descent. Contractors would take in friends or acquaintances, promise to teach them the trade and pay them extremely low wages. These new workers would gradually bring their own friends or relatives into the shops, thus virtually turning Brooklyn into an “open shop” garment town — a serious threat to the hard-won gains of the Manhattan workers as well as a menace to the living standards of the cloak workers in Brooklyn. These conditions prevailed despite the determined efforts made by the Union at various times to remedy them.

With the cooperation of the Union leadership, the new General Manager undertook to solve these two problems which had for so long plagued the Cloakmakers’ Union.

Feinberg Tackles Out-of-Town Problem

To meet the problem of diversion of work to out-of-town localities, the “Feinberg Plan” was adopted. Under this plan jobbers undertook to guarantee that a specified minimum percentage of their work would be produced in New York City. In return for this guarantee, a system of equalization of piece rates was inaugurated. Under the prevailing system, garments were settled at high piece rates but actually lower rates were

CHAPTER X

NEW PATHS

Back in New York as General Manager of Cloak Joint Board — The "Out-of-Town" Problem — Brooklyn, a nest of non-Union shops — The Feinberg Plan — Wartime Problems — New Concepts of employer responsibility — Pioneering for a Retirement Fund — The Health and Vacation Fund — Blazing the trail for other unions — Long-term collective agreements.

In January 1939, Isidore Nagler resigned as General Manager to become Manager-Secretary of the Cutters' Union, Local 10. A Committee consisting of Joseph Breslau as chairman, Rubin Zuckerman, Joseph Sorkin, Isidore Nagler and Edward Molisani comprised a temporary administration of the Joint Board. It was during this interim period that the union, for the first time, negotiated agreements with a number of important chain stores including the Lerner stores. This temporary Committee functioned until later that year when Feinberg was invited to become General Manager of the Joint Board.

When Feinberg returned to New York in August 1939 he was already a widely known and respected figure in the labor movement. He had reached maturity in knowledge, experience and general outlook. Past the age of fifty, he was still growing in stature. Though the years had sharpened his judgment, he retained his youthful zeal, devotion and vision which combined in unique fashion to mold an interesting and colorful personality.

Returning to New York Feinberg found the Union facing a number of grave problems. The scars of fratricidal strife

“Immediately after the Cloakmakers’ triumph, the General Strike of the Dressmakers broke out. Again Feinberg showed real leadership and we managed to conclude our first agreement with the dress industry. Since Brother Feinberg’s arrival here two agreements with the cloak industry, and two with the dress industry, have been signed; and similar bargains have been closed in other West Coast cities. Our union has become a creative and permanent factor in the industry. We have raised the workers’ living standards and united them under the flag of the ILGWU. It was no easy task, but we pushed it through with Brother Feinberg in the lead . . .”

Participates in Many Activities

Despite his preoccupation with important organization activities, Feinberg found energy for other activities. He participated in general trade union and political activities on the West Coast and took a particular interest in the problems of the Jewish community there. As always he continued to read and study, and follow his intellectual pursuits.

With the exception of a few flying visits to the East to attend meetings of the General Executive Board of the International Feinberg spent six continuous years on the Pacific Coast as the International’s representative or “ambassador.” This experience added greatly to his general knowledge, sharpened his natural talents as a negotiator and mediator of disputes and broadened his vision.

Feinberg in action on the West Coast. She had known him before, in a general way, but apparently did not quite understand why President Dubinsky had chosen a cloakmaker to organize, among others, dressmakers. Writing of his role in those days, she says:

“In Los Angeles, during the historic general strike of the dressmakers, I realized that Dubinsky’s choice had been no mistake. During our first conference with the manufacturers in the Fall of 1933 I saw that Feinberg had reduced the business of negotiating with employers to an exact science. He seemed to have made an exhaustive study of employer-psychology. Nevertheless, when these conferences were in progress, he retained all the idealism of his youth, as though he constantly felt the full weight of the responsibility which the trust of the workers had placed on his shoulders. I heard manufacturers say that with Feinberg on their side they might have won the General Strike.”

Another eye witness of Feinberg’s work in California is I. Lutzky, then Manager of the Los Angeles Cloak and Dress Joint Board. On the occasion of Feinberg’s 50th birthday he wrote:

Tribute to a Skillful Negotiator

“I met Brother Feinberg when we here were deeply involved in the campaign to organize the Cloakmakers. We had formulated our demands to the employers and invited them to a conference. But, familiar though we were with organizing workers, none of us had any experience in negotiating with employers. We were frankly worried about the coming conference and felt very relieved when President Dubinsky sent Brother Feinberg down to give us a hand.

“I had a good opportunity to watch Feinberg’s masterly handling of the conference, the brilliant tactics he employed against stubborn employers. We got a favorable agreement out of that conference. For the first time in years the Cloakmakers returned to shops where conditions, substantially improved, were union-controlled.

tory was the entire Pacific Coast of which California was the main sector and Los Angeles the principal women's garment center. On arriving in Los Angeles he found a weak semblance of a union, crippled by the depression and internal struggles. The Communist industrial union was still in existence. Outside Los Angeles there were no garment unions on the Pacific Coast.

Feinberg on the Pacific Coast

The situation was enough to discourage anybody but Feinberg, with his natural optimism and zeal, undertook the formidable task of building an effective International organization in Southern California. Helped by a number of active cloak workers and dressmakers with whom Feinberg surrounded himself, he succeeded in establishing powerful unions in these two major branches of the industry and collective agreements were reached with the employers, although the dress manufacturers came to terms only after a general strike, the first that had ever taken place in that city. This was a tremendous accomplishment because at that time California, particularly Los Angeles, were notorious throughout America as non-union or "open shop" territory. Of course improving economic conditions, the cooperative attitude of government agencies and, above all, the solidarity of the workers combined to overcome these obstacles.

A similar success was scored in San Francisco. Backed by the workers, Feinberg compelled the manufacturers to sign a collective agreement. Throughout California thousands of new members streamed into the Union.

Garment shops in small communities like Portland, Oregon, and Seattle, Washington, proved tougher to crack. The workers there had never heard the message of unionism. It took several years of organization activity before the newly established local unions in those cities were recognized by the employers as the legitimate spokesmen of the workers in the shops.

Rose Pesotta, then Vice-President of the International, saw

The International, under President Dubinsky's leadership, seized advantage of the NRA (National Industrial Recovery Act) to rebuild the Union and to extend its sway over the garment industry. It hurriedly assembled its leaders and active members and mobilized them in a hastily improvised program of country-wide organization. In the garment centers throughout the country organizers of the International carried on their feverish activity with new hope and enthusiasm.

Gains During NRA Period

The Cloakmakers of New York, led by Vice President Isidore Nagler, then General Manager of the Joint Board, launched an energetic organizational campaign. They not only regained whatever ground had been lost in the depression but increased the strength of the organization to a degree never before attained. Moreover they chalked up a momentous victory with the introduction of the 35-hour work week. This became a guide and a goal for other branches of the garment industry. The shorter work week made it possible for the available employment to be distributed among more workers and also to lengthen the working seasons.

During that period "Limitation of Contractors" was introduced. For the first time the jobbers were made responsible for conditions in the contractors' shops. These reforms struck at evils which had fostered chaos and demoralization in the industry.

Under Nagler's leadership the "Code" program for the cloak industry became a reality and the Union made great progress. When in 1935 the Supreme Court declared the NRA unconstitutional. Nagler, backed by the union leadership and with the participation of the employers, helped to set up the National Coat and Suit Industry Recovery Board, which has continued the work of the NRA and has promoted the stability and welfare of the industry.

In the far-flung organizational campaign carried on by the International, Feinberg became a major participant. His terri-

infinitely worse. In many cities the Union became little more than a nostalgic memory.

By 1932 the Depression had hit an all-time low. Close to fifteen million workers throughout the country were without jobs — and unemployment insurance was non-existent. The forced idleness of a large proportion of the garment workers and the wretched earnings of those who had work, drastically reduced the income of the Union. The Cloakmakers' organization and the International actually lacked the funds with which to pay the rent for their headquarters.* For weeks at a time union officials received no salaries. Under these circumstances the Union was unable to fulfill its basic functions.

Roosevelt's New Deal

At this critical juncture, with the nation facing social and economic disintegration, Franklin D. Roosevelt became President of the United States. The New Deal, proclaimed shortly after his inauguration, demonstrated the revitalizing effect of far-reaching reforms and the need for economic planning.

Roosevelt borrowed a great deal from the so-called minimum program of the Socialist Party. His reforms breathed a new spirit into the fearful despairing hearts of the people. Although capitalism received a blood transfusion, the working class, which had been practically prostrate and impotent, was put back on its feet and galvanized into action.

The charge of some conservatives that Roosevelt organized millions of workers, is inaccurate. What he did was to facilitate the process of union organization by extending to workers legal protection of their right to bargain collectively through unions of their choice and to be free from employer intimidation and coercion and other unscrupulous methods such as blacklists, espionage and violence through which the great corporations had for many years hampered the development of the trade union movement.

---

* In 1933 the active members of the Cloakmakers' Union voluntarily taxed themselves one day's wages to pay the rent of the International's general office.

CHAPTER IX

REVIVAL

Industrial Paralysis 1930-32 — Roosevelt and the New Deal — The International and the N.R.A. — The Union regains its Positions — Feinberg on the Pacific Coast — The Cloakmakers' agreement — The Dressmakers' General Strike — Feinberg as Negotiator.

For most Americans the Great Depression came like a thunderbolt out of a clear sky. It was unexpected, in fact, incredible. For years they had refused to heed those who had warned that the artificial boom could not last and would end in a bust. Then gradually the realization of crisis settled like a heavy pall over the country as the wheels of industry ground to a dead stop.

The women's garment industry was demoralized beyond recognition. The Cloakmakers' and Dressmakers' unions had barely had time to get their second wind after the exhausting and destructive civil war before the depression was upon them. There was no hope now of fortifying their regained positions. Working conditions slid back to indescribably low levels.

In New York, where the Cloakmakers had struck the deepest roots, the situation was bad enough. There the Union had at least a nucleus of staunch unionists who assumed the burden of bolstering the structure of the Union and salvaging as much as possible from the economic holocaust. Consequently the Union in New York was never entirely wiped out as a factor in the industry. In other cities, however, where the Union was less deeply rooted, where traditions of sturdy resistance and endurance had not developed, conditions were

Feinberg spent almost two years in Canada, two years of remarkably successful activity. Thereafter President Schlesinger sent him to Boston where the union organization was in bad shape and needed a helping hand.

The Great Depression was as yet in its early phase. People still believed in President Hoover's optimistic talk about prosperity being "just around the corner." Feinberg strove feverishly to strengthen the Union in Boston and save it from difficulties that developed with the rising tide of unemployment. The general industrial slump, gathering momentum, swept across the country. Boston, like every other center of the women's garment industry, was hard hit. The countrywide activity to organize the garment workers came to a virtual standstill. The International and its affiliated organizations were practically forced against the wall.

Dubinsky Becomes President

An important event in the history of the International was the rise of David Dubinsky. In December 1929 he became Secretary-Treasurer and, in April of the following year he was appointed acting President during Schlesinger's illness. For several previous years, Dubinsky had been Schlesinger's indispensable assistant in the International, helping him to reorganize the Cloakmakers' Union. Dubinsky had helped prepare the General Strike of 1929 which had ended in such a speedy victory.

However, the stock market crash which was followed by the most severe and prolonged depression in American history, served to undermine the Union's economic gains. The women's garment industry was particularly hard hit by the depression because, as a consumer goods industry, it was dependent on the purchasing power of the great mass of the people. With millions of unemployed walking the streets, the garments on retailers' racks did not move, the manufacturers were obliged to cut down their production and the cloakmakers were without work and in despair, striving desperately to maintain their organization and their standards in a demoralized national economy.

function at that time was to keep their membership quarantined against the influence of the secular labor movement and its socialist tendencies.

Montreal is one of the most picturesque cities on the North American continent. American tourists admire the town for its antique French architecture, its mountain setting and, its splendid restaurants. But the tourists of the 'twenties saw little of the pinching poverty and the miserable living and working conditions of the city's population. French-speaking women comprised the majority of the workers in the cloak and dress industry. In order to raise their living standards it was necessary to organize them. Consequently the work in Montreal required considerable tact, flexibility and diplomacy. A frontal attack would have been doomed to end in a pitiful fiasco. Feinberg was forced to seek allies among influential liberals.

Off to a Good Start

As usual in such situations as confronted Feinberg in Montreal, he found a handful of devoted men ready to work and make sacrifices in order to build the Union. Feinberg mobilized a number of liberals in the city, among them a young Reform Rabbi, who were of great assistance in overcoming many difficulties. After a great deal of effort Feinberg succeeded in getting a small group of employers to enter into negotiations with the Union. President Schlesinger came down from New York to attend the joint meeting. The employers formed an association and, for the first time in Montreal, a collective agreement was concluded in the garment industry and this was accomplished without a strike. The International had succeeded in gaining a firm foothold in Quebec.

Gradually the ILGWU locals in Canada were strengthened and working conditions have been immeasurably improved. And it is heartening indeed that in the course of time, the Catholic Church in Canada has largely overcome its early suspicion of the regular trade union movement and today there is a greater degree of mutual understanding.

a weak spot in the International's organization map as well as in the labor movement generally. Economically and industrially, the country lagged behind the United States, a fact which naturally affected the material and cultural level of the workers.

Officially, the International was supposed to have a union in Toronto, but it existed mostly on paper. In other Canadian cities the women's garment workers were entirely unorganized.

With characteristic energy and devotion Feinberg set about carrying out his difficult task of extending the Union's sway over this virtually unorganized territory. He assembled a handful of active members in Toronto and, with their aid, began to build a strong organization. It required long, hard and patient effort, but in the end he succeeded in getting the employers' association to sign an agreement with the Union. This was a notable advance. The agreement stabilized shop conditions and lifted the living standards of the cloakmakers. For the first time the union became a significant factor in the Canadian garment industry.

During this period Feinberg played an active part in the Ontario labor movement and he was a member of the Socialist Federation. Some aspects of this province of Canada reminded him of England. However Canada was more conservative and more backward politically and culturally than the mother country.

In French-Catholic Montreal

Having accomplished his task in Toronto, Feinberg proceeded to Montreal, where he found conditions radically different. Montreal is the great metropolis of the predominantly French-speaking province of Quebec, but sociologically it had little in common with modern France. The Catholic Church in Canada, with its generally conservative outlook, exercised a strong influence on the social, economic and political life of the city. After the example of certain European countries, it had founded Catholic trade unions, whose main

General Manager of the Joint Board. Thousands of rank and file members were readmitted to the Union, and the leaders decided that the time had come to recapture some of the ground lost in the industry during the internal struggle. A General Strike in July, 1929 was of brief duration and ended in a victory for the Union.

From 1925 to 1928 Feinberg worked in a shop. He maintained close touch with his Union as it tossed about like a small boat in stormy waters. And when the International reorganized his Local, dubbing it Local 2 instead of Local 1, Feinberg was once more elected to the Executive Board. However, for his restless energies and acute social sense there was as yet no adequate scope.

Of those days, Feinberg comments: "In the last analysis a man can always live as he chooses. One man lives in a swank hotel and dines on steaks; another chooses bread and herring and a cold water flat. I felt in 1925 that I would rather live on bread and herring in a miserable flat . . ."

Feinberg Goes to Canada for the Union

President Schlesinger invited Feinberg to conduct an educational program to enlighten the Cloakmakers on the causes and results of the Communist split. Feinberg was glad to comply and a number of turbulent meetings were held in various parts of the city. Feinberg particularly remembers one of these meetings in the Bryant Hall which was packed to overflowing. All of the leading Communist spokesmen among the Cloakmakers had arrived in force to take a vigorous part in the discussion. Recalling this incident Feinberg declared that his opponents had left the meeting "with every bone in their ideology broken."

Like his predecessor, Morris Sigman, President Schlesinger had a high opinion of Feinberg's organizing talents. In 1929 he asked Feinberg to become General Organizer for the International in Canada. Feinberg accepted. His partial retirement from public life was over.

Canada, despite its proximity to the United States, was

makers supported the strike with their customary steadfastness and courage.

As the strike went on without the least hope of victory, some of the active members called a meeting at Cooper Union and prevailed on the International to take the strike leadership out of the Communists' hands. Rubin Zuckerman* was chairman of the joint meeting. Subsequently, the International reached an agreement with the employers. President Sigman and David Dubinsky, then Manager of Local 10 did much to salvage something from the wreckage the Communists had left behind. The unhappy strike came to an inglorious end and the Union emerged mauled and battered.

Feinberg once more returned to the shop.

Reorganization of the Union

The International set about reorganizing the Locals which had been under Communist domination. Local 1 temporarily become Local 2. Benjamin Kaplan,* one of the younger and more energetic members who had come to the fore was elected Manager. Morris J. Ashbes* joined the Executive Board.

The policy of the Communist International during the period 1926-28 was against splits and separate unions. By 1929 the party line swung around sharply. Separate Communist-led unions, usually called "industrial" or "national" unions were organized in all industries where Communists had gained a foothold. In the ladies garment industry there emerged the "Needle Trades Industrial Union."

Meanwhile the reorganization of the Cloakmakers' Union, led at first by Sigman and later by Schlesinger, who returned to the presidency of the Union in 1928, was successfully accomplished. The Union was strengthened in various ways as Schlesinger sought to heal the wounds inflicted during the late civil war. In the same year Isidore Nagler became

---

* Rubin Zuckerman is now chairman and Benjamin Kaplan is manager of the Cloak Operators Local 117. Morris J. Ashbes, prior to his recent death, was secretary-treasurer of the Cloak Joint Board.

changed he advised the next meeting of the Joint Board to accept his resignation. Thereupon Sigman himself assumed the office of General Manager. Shortly afterwards, Joseph Breslau, Manager of Pressers Union Local 35, followed Perlstein and Feinberg out of office. Thus, the Communists stood on the threshold of power; control of the Cloakmakers' Union was within their grasp.

The Lost General Strike of 1926

Meanwhile the date for renewal of contract negotiations with the employers was drawing near. The Commission appointed by Governor Alfred E. Smith to investigate working conditions in the industry completed its task and published its recommendations. Some were favorable, others were unfavorable, to the union. Since they were merely recommendations, under normal conditions, the controversial issues might have been straightened out through negotiation and a clash might have been averted. But the left wing leadership, working on instructions from the Communist Party, deliberately maneuvered the situation in such a way as to precipitate a strike. The employers, cognizant of the internal differences in the Union, saw no reason to evade a showdown. The result was the General Strike which began on June 1, 1926.

The Communists were determined to keep the running of the strike in their own hands and those of their friends. Contrary to custom, President Sigman was not designated Chairman of the Strike Committee. Then they approached Feinberg to solicit his cooperation. However, foreseeing the inevitable disaster, he refused to assume responsibility for their ill-conceived policies.

It turned out to be the longest and most heartrending strike in the Union's history. It dragged on painfully for six months and finally was lost after an expenditure of enormous sums. At the outset of the strike, the Union possessed a reserve of about a million dollars. The strike leadership spent a total of three million dollars. Despite terrible handicaps, the Cloak-

controlled Executive Boards, decided to reorganize the respective Locals. The Communists countered with stormy protests, led by the notorious "Joint Action Committee." At this point the peacemakers intervened and induced President Sigman, in the name of unity to come to an understanding with the Communists. The resulting agreement subsequently helped the Communists gain control of the Cloak Joint Board.

As part of their strategy the Communists started a campaign to oust from office leaders opposed to their policies. They demanded the resignation of Perlstein, Manager of the Industrial Council Department of the Joint Board and of General Manager Feinberg.

Nobody in the Union, Communists included, questioned Feinberg's intelligence and personal integrity. The Communists merely wished to clear another political opponent out of their way.

Opposition to "Peace" with Leftists

For some time Feinberg had been disturbed by what he thought were dangerous trends within the Union. He sensed that peace with the Communists was in the air and did not think that any such peace could be lasting. For behind the Communists in the Union stood the Communist Party whose political ambitions had little in common with the interests of the Cloakmakers. Feinberg felt, moreover, that the right wing opposition was not strong enough, nor yet sufficiently united, to withstand the coming shock. Therefore, together with Perlstein, he handed in his resignation.

The right wing majority in the Joint Board emphatically refused to accept Feinberg's resignation. President Sigman spent several weary hours trying to dissuade him from leaving the Board: he was prepared to accept the resignation of Perlstein, but not that of Feinberg. The latter, however, remained inflexible. His resignation was twofold — from the Joint Board as well as from the General Executive Board of the International to which he had been elected in 1922 and 1924. When Sigman became convinced that Feinberg's mind could not be

respective parties or causes in which they happened to believe. However, in matters directly concerning the Union, members were expected to follow the general directives of the Union. Outside the official union sphere, members were free to work for whatever ideology was closest to their hearts. The Communists vigorously exploited this freedom. But unlike the adherents of other movements, they did not content themselves with propagation of their ideas. Their object was to gain a foothold in the administration of the Union in order to turn it ultimately into an instrument of their Party. "Boring from within" was only the initial phase of their campaign. At the first favorable opportunity the Communists were ready to launch a frontal assault on the Union.

Communists in Sheep's Clothing

The first Communist venture, organized by William Foster in 1920-21, sailed under a sublimely innocent name — "Trade Union Educational League." The name was innocent sounding and cleverly calculated to deceive naive, well meaning members. The individuals behind it were skillful in exploiting internal differences in the Union, deliberately mingling justified grievances with demagogic agitation. By means of rigid discipline and tireless energy, and aided by the tactical manoeuvres of their Party, the Communists succeeded, in 1925, in gaining control of Locals 1 and 9 of the Cloak Joint Board and Local 22 of the Dressmakers. Of course, a major factor in their favor was the sympathy for the new Soviet State current among many Jewish workers, particularly among those who had grim memories of the old Czarist Russia.

The leadership of the International and the Joint Board included many who, at the very beginning, realized the dangerous consequences of a Communist victory in the Union. But it included many more who remained wholly blind to the threat of Communist domination. They assumed the role of peacemakers. Thus, on one occasion, the General Executive Board, after upholding charges against the three Communist-

evidence. Most economists and politicians believed that the good days would last a long time, if not forever. They turned out to be grimly mistaken. The great crash came in 1929, the most disastrous in the country's history.

On the Eve of the Civil War

In the six years that intervened between 1923 and 1929 employment and earnings in the industry were at satisfactory levels. Nevertheless, owing to internal conflicts, the Cloakmakers' Union did not share in the general prosperity. As an infected sore in the body takes time to develop into a full-grown disease, so the inner crisis in the Cloakmakers' Union gradually gained in virulence until the organization lay prostrate and dismembered.

It is not possible within the framework of this biography to evaluate the painful period during which the Cloakmakers' Union was rent by a succession of internal explosions unequalled in American labor history. Even the United Mine Workers, in its early days, never weathered internal dissension on such a large scale. For the Cloakmakers' Union was the chosen proving ground for a large scale offensive by the Communists to gain control over the labor movement.

The "Boring from Within" Policy

By 1923 the Cloakmakers had come through a number of intra-organization conflicts and had amassed considerable experience in handling such critical situations. But the new opposition was entirely different from anything that had gone before and therefore past experience was not a guide for dealing with it.

The Communists, who fomented, organized and led the new opposition in the union, never fought under their own colors. They had equal rights with the rest of the Union members. The International and its affiliates did not ask members for a political passport; they tolerated any political or social activity which members might carry on for the

a number of essential reforms in its internal administration. Then came the post-war slump of 1921, encouraging the employers to launch a new offensive against unions and the living standards of their members.

The anti-union campaign, known by its clever euphemism, "The American Plan," got its start in sunny California and soon swept eastward to the Atlantic seaboard. Seduced by the example set in California, the cloak manufacturers decided to reinstate the piecework system. They called a national convention of cloak manufacturers in Atlantic City which resolved, to reestablish piecework, cut wages and extend the workweek from 44 to 48 hours.

General Strike and Injunction

The Union countered with a referendum on a general strike. The result, characteristic of the cloakmakers' spirit, showed 36,672 votes for the strike; only 162 against. But neither the determination of the workers nor the intercession of prominent public men could restrain the manufacturers. In a flagrant violation of the agreement they reinstated the piecework system. The Union met this action with a general strike.

It is impossible to say how much the strike might have been prolonged had not a new factor intervened. Hillquit and Untermeyer, the two union lawyers, decided to give the employers a taste of their own medicine. They succeeded in obtaining a court injunction against the employers' association for breaking its agreement with the Union. On January 11, 1922, the injunction was upheld in the New York Supreme Court by Judge Robert F. Wagner and became permanent. Once again the manufacturers were compelled to give ground. The strike had cost the union about a million dollars of which two-thirds was used for the support of the strikers. As General Manager Feinberg played a leading role in the struggle.

By 1923 the country was well out of the postwar depression. Signs of the short-lived economic revival, known ironically as "Coolidge-Hoover prosperity," were everywhere in

the other hand, he held that weekwork stabilizes conditions in the shop and enabled the worker to maintain a steady and normal rate of production.

The demand for weekwork met with unexpected resistance in Feinberg's own Local. It was also opposed by Schlesinger. However, after much heated discussion at the Boston Convention of 1918 a resolution demanding weekwork was adopted.

According to the contract then in force, such a fundamental change in the system of work required the assent of the employers. When this assent was withheld, the Union, called a General Strike. Owing to the wave of post-war prosperity and the shortage of labor, the strike was of short duration. The Union scored another victory. Weekwork was introduced throughout the industry and the work week was reduced from 49 to 44 hours.

This new victory was followed by a short period of constructive peace, lasting until 1921.

Feinberg Becomes General Manager

During this period an important change took place in Feinberg's life. Through all his years of intensive union activity he had continued as an operator in a shop (with one short break in 1915 when he was Manager of Local 64, Buttonhole Bakers Union). However, in 1920, when Morris Sigman resigned his post as General Manager of the Joint Board, Feinberg was elected to this highest office in the Cloakmakers' Union. It was a turning point in his life.

There had never been complete peace in the Union — as a living, active organization, no union can ever know the total peace which only the absence of problems and anxieties can bring. During his five years as General Manager from 1920 to 1925 Feinberg had more than his share of both.

The few preceding years of comparative lull had served to fortify the Union and it had proved possible to introduce

In this bitter struggle, which consumed so much valuable time and energy, Feinberg from the outset stood with the International and the Joint Board. A rebel by nature, he nevertheless had enough experience and understanding of the situation to realize where the campaign for the ostensible "rights" of his Local was heading. He played an active part in reorganizing the Local, regarding this step as a necessary operation if the Union was to be saved. When the reorganization was complete he joined the new Executive Board and was delegated to the Joint Board of which he was duly elected Chairman. His new post brought him into close contact with Morris Sigman who he regarded as a colorful and fascinating character, one of the major personalities in the Cloakmakers' Union. Nor was Feinberg's respect for Sigman lessened by the fact that in many instances the two men differed sharply.

Following the reorganization of the Local, Rubin attempted to found his own union of operators under the name "Amalgamated Cloakmakers of New York." But the new organization was stillborn. The reorganized Local 1 quickly closed ranks. Eight months later, at the 14th Convention of the International in 1918, the Local proudly reported 8,600 members and a treasury of \$20,000.

The Movement for Weekwork

During the years between 1916 and 1919 the campaign for weekwork was coming to a head. Some 80% of the cloakmakers were still employed on a piecework basis, weekwork having been introduced only for pressers and cutters. Feinberg and Sigman led the campaign for weekwork. No doubt Sigman was influenced by his experience with Local 35, where the pressers, working on a weekly basis, were well satisfied. Feinberg's position was that piecework fostered speed-up and was detrimental to a worker's health. He held that piecework could exhaust a man; that it kept him at perpetual high tension in order to maintain his average. On

the kind of man who could become a major peril if ever he embarked on a dangerous course.

Rubin and his followers exploited a feeling among Local 1 members and leaders that they were not accorded a fair share of influence in the Joint Board of the Union. Playing on their dissatisfaction Rubin presented the Board with a program of demands which, if accepted, would inevitably have split the organization. Shrewdly, he camouflaged his campaign as a fight for democracy and the autonomous rights of every local in the Joint Board.

In the Name of Democracy

Rubin's program demanded that every local be empowered to select and supervise its own business agents, to call its own members in a shop out on strike, and that whenever an entire shop was striking the expenses be divided according to the number of strikers in that shop, and not according to the strength of the Local, as had been the practice in the past. Only two of his demands made sense — proportional representation in the Joint Board and the abolition of Reefer Makers Local 17. The other demands would have introduced chaos into the shops and would, in fact, have turned each local into a separate union.

Rubin was supported by part of the Executive Board and a considerable number of rank and file members who were carried away by his demagoguery and his hysterical ranting against bureaucracy and the suppression of members' rights. President Schlesinger's pleas were of no avail. Rubin called in Dr. Hourwich as his chief adviser and the two men proceeded to turn Local 1 into an independent union. But there was worse to come, for the Union's hard-won contract with the employers was imperiled, when Rubin called a separate strike of the operators without notifying the Joint Board and its then General Manager Morris Sigman. On another occasion he ordered his operators to remain at their machines while all the other crafts were out on strike.

expect in those days. Many more years of practical education were required to make the cloak manufacturers accept the Union as the undisputed representative of the workers' interests.

Industrial friction, was, of course, normal and did not in itself endanger the existence of the Union. The threat lay rather in the various internal upheavals of greater and lesser intensity. Perhaps, historically speaking, these too were unavoidable, since they grew out of conditions over which the union had no control. But such cool hindsight is reserved only for dispassionate historians; to the men who lived through those internal struggles they were a source of profound anguish.

Traditionally, differences of opinion among the Cloak-makers were fought out with intensity and passion. Restraint and discipline in argumentation were almost unknown, so that every small quarrel was likely to swell into a major battle which in time would split the union into irreconcilable camps.

Dissension in the Union

The Morris Rubin affair began as a minor friction and quickly flared into an open conflagration. No doubt, the Hourwich incident, which had left some bad blood among certain elements of Local 1, helped to fan the flames. As is usual in such quarrels, the small proportion of legitimate grievances was soon swept aside in a tide of impossible and dangerous demands.

Morris Rubin, in 1916, had become Secretary of Local 1, the mainstay of the Joint Board. He had never ceased to be a follower of Dr. Hourwich. Even more important was his personal character — limitless energy, vaulting ambition and a sharp, stinging tongue. He was young and the kind of rabble-rousing orator who could carry a mass meeting to fever pitch. In addition to all this, he was wilful and tenacious and loved nothing better than a good fight. In brief, he was

CHAPTER VIII

THE STORM

***Improved Conditions in the Union do not last —
Feinberg's stand in the Morris Rubin Affair — Reor-
ganization of Local 1 — Feinberg becomes Chairman
of the Joint Board — The 1919 strike and the week-
work issue — General Manager in 1920 — Union in-
junction against the employers — The communist drive
to capture the Union — Feinberg resigns his post —
The abortive General Strike of 1926 — President Sig-
man reorganizes the Joint Board — Schlesinger heads
the International — Feinberg's assignment to Canada
— The rise of David Dubinsky — The Great Depression.***

The victory of 1916 strengthened the Union and stabilized conditions throughout the industry. The manufacturers gradually adapted themselves to the new situation. A good many of them made peace with the Union, becoming reconciled to the view that it could no longer be ignored or flouted.

Economic conditions improved following a brief recession. The shops were getting busy and taking on more workers. The Cloakmakers' Union looked forward to a period of relatively peaceful development in which it could consolidate its newly won positions. But unfortunately there was to be no era of peace; new storms and stresses were already on the way.

Although the employers were apparently beginning to accept the Union as an important factor in the industry, this does not imply that industrial friction had wholly disappeared. That would indeed have been a miracle and too much to

tribution of the immigrants had been of enormous value to America and Feinberg saw no valid grounds for restricting immigration.

Feinberg was revolted by New York's corrupt political machines and the exploitation and bitter opposition to labor on the part of large corporations. All this, admittedly, was a part of America; but Feinberg looked deeper and discovered America's democratic heritage and traditions and its unique character in the world.

Clearly America was the immigrants' last destination. One did not leave America; in America one settled down. In England, after all, the Jewish immigrant of those days always had in mind that if anything went wrong he could cross the ocean to the New World — and sooner or later, this thought was translated to action. But America, in good or bad times, would not be left behind. For America was home. And Feinberg settled down knowing that this was journey's end, that here he was destined to carry on his life's work.

His second son, Sidney, was born in the United States.

detailed to act as a "watcher." Once, as he began to protest against the brazen irregularities of the Tammany men in the counting of votes, he was, without further ceremony, bounced out into the street. Feinberg appealed to the policeman who acted as if he were deaf and refused to come to his assistance. In his excitement Feinberg dashed into a telephone booth to call up Max Levin, a lawyer for the Cloakmakers' Union. To his consternation he heard Levin say coolly: "Today I am not a union lawyer but a member of Tammany Hall . . ."

The American Jewish Community

Jewish life in America made a tremendous impression on Feinberg. He was profoundly stirred by the volatile, many-sided Jewish community and its varied and intense social and political activities. There had been nothing comparable in England. For the first time in his life Feinberg was drawn into Jewish organizations and became conscious of Jewish problems. The official hostility of the American Labor movement toward immigration seemed utterly illogical to him. Jewish and other immigrant groups had made such noteworthy contributions to American life, particularly in the sphere of the labor movement, that Feinberg could not comprehend the negative attitude of the AFL toward immigration.*

Feinberg saw recent immigrants who constituted a majority, or at least a substantial minority in a given industry, fighting bravely against the low living standards into which they had been thrust. Some of them, by sheer will power and exertion, attained better conditions for their fellow workers, achievements which placed them in the front rank of the labor movement. True, there were also undesirable elements among the newcomers, but they were never numerous and were, in large measure, the product of poverty and unjust social and economic conditions. Taken as a whole the con-

---

* It is only fair to point out that the AFL has more recently favored some liberalization of the immigration law and has supported legislation for admission of displaced persons.

tion that this was a war for the very survival of the Union, and not merely the revision of the "Protocol." The strikers knew that defeat would put the clock back to the period before 1910. And the employers knew it as well as the strikers — which explains their dogged tenacity in holding out against the Union.

The magnificent stand of the strikers, their perseverance despite enormous hardships, the efficiency of the strike machine and the sympathetic attitude of the public finally had their effect. The employers' resistance crumbled. As during the 1910 strike, Samuel Gompers was called in to preside over the negotiations, and on August 4, 1916, a new contract was signed by both parties. For the cloakmakers it meant wage increases, a 49-hour week, and the legalization of shop strikes if an employer violated the agreement. The cumbersome Protocol arbitration machinery was eliminated. More important — it meant that the Cloakmakers' Union as an instrument for the protection and furtherance of workers' rights was saved.

Coming from England, Feinberg had never dreamt of the existence of professional thugs who could be employed against strikers. Their appearance on the scene disturbed him profoundly. At the same time, he caught a glimpse of the reverse side of the coin — the complete solidarity of the workers and the effective influence of progressive public opinion; two factors which did much to reconcile him to America.

Closer Acquaintance with America

His activity in the Union and closer contact with the realities of the American scene, gradually opened Feinberg's eyes to the redeeming merits of his adopted country. But he was still somewhat disconcerted by the sordid aspects of life in America. One instance particularly dogged his memory.

During the 1916 elections, when Meyer London was running for Congress on the Socialist ticket and was widely supported by trade union and radical groups, Feinberg was

than 50,000 workers from 2,000 shops became involved in the struggle.

The strike grew even more protracted and embittered than the General Strike of 1910. This time the employers presented a united front with adequate financial resources at their back. They used hired thugs to browbeat the workers into submission. The Union too was united, but it was without the financial means for a prolonged strike. However it had on its side not only its tried and trusted supporters, such as the Jewish Daily Forward, the Workmen's Circle and the United Hebrew Trades, but also public opinion generally. Even the conservative New York Times attacked the employers for breaking an agreement merely because an impartial committee had handed down a decision which was not to their liking. Prominent citizens helped to raise funds for the strikers, while the sympathetic attitude of the public prevented those mass arrests of pickets, which usually put a union heavily in the red. Nevertheless, the main support for the strikers naturally came from the Jewish workers' organizations.

The Magnificent Stand of the Strikers

Particularly noteworthy was the remarkably resourceful and disciplined behavior of the strikers. On one occasion — it was early on a gray morning — Feinberg walked over to a shop on 24th Street opposite Madison Square Park to see if a decision taken at the shop meeting the day before was being carried out. The decision concerned some strikebreakers whom the boss was rumored to have hired. As Feinberg approached from a distance he saw all the strikers of that shop assembled in a close picket line. The shop committee did not know him personally; he had to produce his credentials before they would let him stand anywhere near the shop. It finally turned out that the rumor about the hired scabs had been unfounded. But the decision to picket the shop all night had been scrupulously carried out by the strikers.

The bitterness of the strikers was born of the clear realiza-

Following the resignation of Dr. Hourwich, Benjamin Schlesinger had been invited to assume the General Managership of the Joint Board. Since the Cloakmakers Union was the largest and most vital organization within the International, Schlesinger accepted the invitation; nothing seemed more important to him than to weather the storm raised by the Hourwich incident.

Schlesinger accepted the post on condition that the young Feinberg, already noted for his practical ability and tactical gifts, become his assistant. Thus in 1914 Feinberg became for a short period an officer of the Joint Board. This position proved a mine of trade union experience and gave him an intimate knowledge of the affairs of the Joint Board and the various locals. Some time later Schlesinger was forced to resign since the post conflicted with his arduous duties as President of the International. Feinberg resigned with him, returned to a shop and once more bent over a sewing machine.

Lockout and General Strike of 1916

The Lockout and General Strike of 1916 was a profound experience for Feinberg. He was a frequent speaker at workers' meetings. His job was to visit the strike halls and keep in close touch with the workers. For the first time he learned to appreciate the power of public opinion.

The General Strike began as a lockout by the "Protective Association" amalgamated with the other employers' organization, the "United Association." Their leaders deliberately pushed toward an open clash with the Union. But, as they later learned, they had misjudged their strength in relation to that of the Union.

The lockout was proclaimed on April 28, 1916; over 25,000 cloakmakers were barred from their shops. Five days later the Cloak Union and the International countered with a General Strike proclamation, thus outmaneuvering the strategy of the manufacturers who had planned to continue production in the shops unaffected by the lockout. Thus more

well-known liberal, Hamilton Holt, editor of the "Independent," Henry Bruere, a banker, and Charles L. Bernheimer, a prominent member of the New York Chamber of Commerce. Morris Hillquit became chief adviser to the Cloakmakers Union. His role in union affairs and his influence in determining organization policy increased steadily until his death in 1933.

The Council of Conciliation tried repeatedly to patch up the Protocol, but the patches never stuck for long. A trial of strength seemed inevitable. The leaders of the "Protective Association," which represented the manufacturers appeared confident of their ability to crush the union and did their best to force the issue.

The Sulkes Murder Charges

Even before the final rupture the Cloakmakers were obliged to fight the Sulkes murder charge, an act of provocation directed against the very life of the union. Max Sulkes, a member of a private detective agency, had been trying to gain a foothold among the Cloakmakers through a pseudo-union of his own. Supported by some of the employers he had organized the "International Ladies Garment Workers of the World," but since its ranks were made up almost exclusively of scabs, its strength was negligible. However, Sulkes managed to inveigle the District Attorney into obtaining indictments for the murder of a strike-breaker during the 1910 General Strike against several union leaders — including Morris Sigman, Sol Metz, Julius Wolf, A. Wedinger, Max Singer and Isidore Ashbes.

The trial which opened on September 23, 1913 dragged on for three weeks. It was a costly experience for the Union. The reactionary press played up the story for all it was worth in order to foster anti-union prejudice. But Hillquit and the other lawyers for the defense finally succeeded in exposing the murder charge as a frame-up, and the men were acquitted.

came and went, their reputations flowered quickly and, in some instances, decayed as fast. However just as the organization emerged strengthened from its trials, so did those among its leaders who were possessed of perseverance, devotion and faith in the Cloakmakers.

In all these greater and lesser crises Feinberg was an active participant. His influence in the Union widened steadily. As his work broadened his experience he became more intimate with the complex social patterns of America. And he became increasingly influential in those movements which sought to ameliorate social conditions in the interest of the masses of the people.

Employers Undermine the "Protocol"

The battle around Dr. Hourwich uncovered the essential inadequacy of the "Protocol," especially in the matter of "Hire and Fire." There is, after all, little justification for a union that has no control over the arbitrary discharge of workers. It was over this issue that the employers sought to provoke the union to a rash trial of strength in the hope that it might lead to the collapse of the Cloakmakers.

The union, on the other hand, well aware of its own inner weakness and the unfavorable economic conditions in the country, tried to avoid an open showdown. In 1915, Benjamin Schlesinger, who had become President of the International the year before, proposed an impartial committee for the settlement of disputes, to be headed by Louis D. Brandeis or Mayor John Purroy Mitchell. Confident that they had the union up against the wall, the employers rejected the proposal. Schlesinger, with the active assistance of Morris Hillquit succeeded in enlisting the support of prominent citizens such as Jacob Schiff, Oscar Straus, Dr. Judah L. Magnes and others. His proposal was accepted and Mayor Mitchell appointed a "Council of Conciliation." Members of the Council were Louis D. Brandeis, Dr. Felix Adler, head of the Society for Ethical Culture, Prof. George W. Kirchwey, a

CHAPTER VII

MATURITY

Frequent crises in the Union — Attempts to change the "Protocol" — The Sulkes provocation — Feinberg becomes assistant to Schlesinger at the Joint Board — Lockout in 1916 — The magnificent behavior of the strikers — Public opinion friendly — Closer acquaintance with America — Awareness of Jewish problems.

Organizations born to long life cannot remain in the background. Their road to maturity and strength is bound to bring them under public scrutiny. Their development is rarely straight and smooth; they must hurdle many obstacles and sometimes the road leads uphill and at other times downhill. Triumphs and crises follow each other in quick succession. It may take many years before the inner and outer conflicts which hamper and retard growth abate so that the road ahead is cleared for steady, uninterrupted progress.

There is hardly a great union which has not had its normal amount of growing pains. But it is no exaggeration to say that the Cloakmakers' Union was afflicted with a tenfold share of pain and agony. The stormy record of this union, which blazed a new trail for American labor, has no equal in the trade union history of our country.

Broadening Experience in Union Affairs

Men usually reveal themselves in times of crisis, not in normal times. And there was no shortage of crises in the history of the Cloakmakers' Union between 1912 and the great depression at the beginning of the thirties. Leaders

change are outside the scope of this book. Suffice it to say that as the Jewish labor elements struck roots in America they found themselves increasingly out of step with Anarchist thinking.

No doubt his Anarchist training influenced the shaping of Feinberg's subsequent career. But his life gradually led him away from Anarchist circles into the Cloakmakers' Union, the International and the Socialist movement.

exchange of views within the labor movement, and he has never changed his attitude toward the paper. He thought very highly of its editor, the clear-thinking, dignified S. Yanovsky and has expressed the belief that Yanovsky's great achievements on behalf of Jewish labor have never been fully appreciated. Yanovsky's combination of independence and tolerance towards others were traits which Feinberg particularly admired.

Feinberg Attitude Toward Anarchists

During these years, the heyday of Anarchism among the Jewish radical elements, Feinberg met all the prominent Anarchist leaders. Emma Goldman did not impress him very highly. He regarded her as somewhat shallow, a woman who squandered her great energies and abilities on trifles. He particularly deplored her systematic agitation on behalf of "Free Love." Her frequent lectures on this "hot" topic drew large crowds that took no interest whatever in Anarchist doctrine. Feinberg attended one of these meetings. He was revolted by the sensationalism of the affair, which in his view gave nothing beyond some cheap publicity to the Anarchist movement. He felt that Emma Goldman's great energies could have been used to better purpose. In her later years she grew considerably in stature, concentrating her resources on effective propaganda against totalitarianism.

Feinberg's attitude toward Alexander Berkman was radically different. When they first met, Berkman was a mature man and seemed to have little in common with the impulsive youth who had fired on the steel magnate Frick to avenge the workers murdered in the Homestead steel strike of 1892. Berkman's modest bearing, gentleness and learning impressed him greatly.

Ideologically Feinberg was still loyal to the Anarchists, but his ties with them were becoming increasingly thin. Generally speaking, the end of the second decade of this century marked the decline of Anarchism in the Jewish radical movement, while Socialism was in the ascendant. The causes of this

1911-12, and in Paterson, New Jersey in 1913, made a considerable stir throughout the country. The police behaved with unspeakable brutality and the conservative elements bitterly attacked the strike leaders, while the small liberal groups in the country tried to give them some measure of support.

Feinberg arrived in New York toward the end of the strike. A trumped up charge of murder had been brought against two strike leaders — Joe Eto and Arturo Giovannitti, the latter a stormy petrel in radical circles. Feinberg threw himself into the work of mobilizing the defense of the two innocent syndicalists. He addressed innumerable open meetings in all parts of the city.

The other strike, that of the silk weavers of Patterson in 1913, was also replete with dramatic incidents. Since the IWW was heading the strike, the AFL kept its distance and appeared lukewarm, if not hostile. Feinberg's sympathies were with the IWW strike leaders. The conflict came to a head on May 1, 1913. This was Feinberg's first May Day in America.

Addresses May Day Meeting

Unions responsible for the parade would admit no IWW speakers to the Union Square platform since there had been many clashes with them in the past. But the strike leaders, who had brought down many of the strikers' children from Patterson, were determined to make an open demonstration against the brutality of the Patterson police. They appealed to two prominent writers, Norman Hapgood and Lincoln Steffens, both guest speakers on the official platform, and eventually were permitted to have a few of their speakers address the gathering. According to eye witnesses, Feinberg took the opportunity to deliver a fiery oration against the economic and political government of the country, castigating at the same time the conservative union leaders.

During this period Feinberg was a strong supporter of the "Freie Arbeiter Shtimme," an Anarchist journal with a broad outlook. He regarded it as a valuable open forum for the

were made to yield and Feinberg took the floor. Instead of the expected flood of invective and sarcasm, he delivered a logical, matter-of-fact speech which was heartily applauded and the chairman thanked him for his intelligent handling of the situation.

On January 22, 1914, Dr. Hourwich resigned. But the fratricidal war which he had caused smouldered on in Local 1. During those years Feinberg became a familiar figure in the Union and the Jewish labor movement generally. His local delegated him to the "United Hebrew Trades" which played such an important part in assisting young Jewish labor organizations. He took an active part in the work of this central body which was headed by Max Pine,* whom he learned to love for his ingenuousness and folkish humor. Feinberg helped to wage the fight against Leibovitch and Kasimirsky, union officials accused of irregular conduct. Both men were expelled from the union and banished from the Jewish labor movement. This incident also aroused much excitement and high tension.

In 1913 Feinberg met Benjamin Schlesinger,* one of the master builders of the Cloakmakers' Union and the International. This meeting took place at one of the caucus meetings of Local 1. (Caucuses had just come into vogue among the unions.) Schlesinger was full of drive and energy and Feinberg respected him for his strong character and straight thinking.

The Lawrence and Paterson Strikes

During the second decade of the century, the Anarchists and their Syndicalist friends of the IWW (Industrial Workers of the World) had quite a vigorous movement. They led a number of important labor struggles notably in the textile industry. The turbulent strike in Lawrence, Massachusetts in

---

* Max Pine was secretary of the United Hebrew Trades 1906-1909, 1916-1925.

* Benjamin Schlesinger, President of ILGWU 1903-1904, 1914-1923, 1928-1932.

legalistic approach to problems requiring a practical solution.

Dr. Hourwich, learned as he was, was not the ideal union leader. He was an uncompromising individualist, prone to cling to theory rather than practical reasoning. It is doubtful if he was the right person to be entrusted with the complex affairs of the young Union though many of his proposals were sound. However, the vicious opposition of the employers to his recommendations, and their obvious efforts to pick a quarrel with him were enough to assure him of the support of the younger Union leaders and the majority of the rank and file. "If our enemies are against him," they argued, "he's good enough for us." Moreover, there was a vast gulf between men like John Dyche, believers in "pure and simple trade unionism," and the younger radicals who, like Dr. Hourwich, took a broader view of the functions of a union.

Local 1 Backs Dr. Hourwich

Local 1, the largest local in the International, took the lead in the fight for Dr. Hourwich. As a member of the Local's Executive Board Feinberg became one of the chief strategists for Hourwich. Their opponents were Rosenberg, Dyche, Halpern,* Perlstein,* Polakoff, Sigman and Wishnak. In the course of the conflict much bad blood and personal animosity was created. But there were also incidents when the opposing sides acted with dignity and respect for each other. Feinberg recalls one of these. The Local 1 Executive Board had sent him and another member to address a meeting of Local 23, Skirtmakers' Union, to see if the quarrel could not be ironed out. The atmosphere was tense. At first Perlstein and Wishnak of Local 23 did not wish to let the Local 1 delegates speak. However, since Feinberg and his colleague were both members of the Joint Board the membership of Local 23 wanted to hear what they had to say. Finally Perlstein and Wishnak

---

* Jacob Halperin, Vice president ILGWU 1914-1932; occupied various posts until he became assistant director of the Northeast Department, ILGWU in 1946.

Meyer Perlstein, Secretary of the New York Cloak Joint Board 1911-14. Vice president, ILGWU 1916-1924 and 1940 to date.

No doubt, the best course lay somewhere between the two extreme factions in the Union: between the old guard of leaders, headed by Rosenberg and Dyche, and the majority composed of the younger men. The basic requirement in trade union strategy is elasticity and the ability to act upon an accurate analysis of existing conditions. A favorable situation must be exploited to the hilt; adverse conditions may dictate a temporary or a partial retreat. But since the Cloakmakers were inexperienced, and the employers quarrelsome almost every problem quickly flared into a major crisis.

The Struggle Around Dr. Hourwich

The bitter internecine war which raged around the personality of Dr. Isaac A. Hourwich and the subsequent Morris Rubin affair (which is dealt with in a later chapter) were two events which seemed to shake the very foundations of the Union. Actually they were symptoms of rapid growth. Almost overnight the Cloakmakers' Union found itself responsible for the sustenance of tens of thousands of families, who depended for their livelihood on the tender mercies of an industry traditionally tyrannized by foreman and boss. Sharp clashes with the employers and heated internal conflicts were inevitable.

But this book is not a history of the Cloakmakers Union. It is therefore impossible to do justice here to the great internal struggle unleashed by Dr. Hourwich. More detailed information on this subject may be found in the histories of the International Ladies Garment Workers Union and in parts of the Jubilee Book of the Cloakmakers' Union, published in 1935, and in the History of Local 1.

It suffices to say here that Dr. Hourwich took an intransigent stand against the employers and their representatives on the Grievance Board who constantly violated the "Protocol," both in letter and spirit. He presented a plan for the settlement of the steadily mounting pile of complaints, parts of which were later found to be essential reforms and were put into practice. However other recommendations which he made were either utterly utopian or harmful in their formal

wide collective bargaining, i.e., agreements by unions with associations of manufacturers, rather than with separate shops. Subsequently this form of collective bargaining became predominant in American industry.

Despite the great gains of the Cloakmakers and the increased power of their Union, peace did not prevail in the industry. Continued discord with the employers continued to threaten the life of the young labor organization. Instead of the union shop, which the strikers had demanded, a "union preferential shop" was instituted, a vague compromise solution which was open to any number of interpretations, and gave rise to no end of trouble. Complaints, mostly from the workers, multiplied, and the Board of Grievances, containing five representatives of each side, was too unwieldy a body to cope with the situation.

The basic difficulty lay in the fact that the employers had not yet become reconciled to the new situation. They had agreed to, but never really acquiesced in the union's encroachment on what they regarded as their prerogatives. The workers, for their part, were full of mistrust and impatience. Every delay and compromise was interpreted by them as a retreat or even a betrayal at the hands of the Union leaders. The workers, were mostly young and unfamiliar with day-to-day union activities, where give and take is generally determined by the relative strength of the union and the employer at a given moment.

Differences Over Union Tactics

The older leaders, sobered by long experience, trembled for the life of the young Union whenever its relations with the employers became excessively strained. To preserve the organization they closed their eyes to many justified complaints. The younger leaders, on the other hand, those who had come to the fore during the General Strike, were full of confidence in their own powers and began obstinately to fight the restrictions with which the employers were trying to hamstring the Union in order to minimize the gains of the workers.

every shop within a few days. The feverish preparations, hurried as they were, brought rich results. The enthusiasm and determination of several thousand young cloakmakers succeeded at last in stirring that great mass of workers out of a stupor from which nothing had ever previously shaken them. Clearly, the time was ripe for bold and fearless action; working conditions had deteriorated beyond human endurance.

Birthpains of Collective Bargaining

The General Strike had been called for July 7th at 2 P.M. The manufacturers at first refused to take the matter seriously. But they soon changed their minds and resorted to the familiar methods of whipping up public opinion against the "revolutionary agitators." Public opinion, however, remained solidly behind the strikers.

The marvelous determination and solidarity of the strikers, despite the hunger which stared in their faces, and the active intervention of Samuel Gompers, President of the AFL, and of other prominent public men, finally broke the obstinacy of the manufacturers. The late Louis D. Brandeis who was then a prominent liberal lawyer and in a short while to become a Justice of the United States Supreme Court, was largely instrumental in settling the dispute. He developed the formula of the "preferential union shop." On September 2nd, the strike ended with a victory for the workers. With heads uplifted they returned to their shops.

The agreement, which was officially dubbed "The Protocol," among other things, set up a Board of Arbitration on which the general public was represented along with the Union and the employers' association. Appointed to this Board were Louis D. Brandeis, Morris Hillquit, a well known lawyer and Socialist leader, and Hamilton Holt, editor of the "Independent." Thus the machinery was created for the impartial settlement of industrial disputes. The institution of the impartial chairman, which was adopted in later years, was a logical outgrowth of the arbitration set-up under the Protocol.

The Cloakmakers' strike also set the precedent for industry-

the other organized workers, would establish a union on a firm foundation, but this hope did not materialize. The reaction which swept the country after the Haymarket Tragedy, drowned out the early attempts at building a Cloakmakers' organization.

Thus ups and downs continued to characterize the course of the Cloakmakers for many years. Unions mushroomed quickly and died off as fast. Strikes were won repeatedly, but the unions could not maintain themselves and uphold their gains.

Immigrants Furnish New Leadership

Meanwhile, like a malignant growth, the sweat shop spread through the industry. Cut-throat competition among employers as well as workers created intolerable conditions. Earnings were pitiful. Chaos and demoralization mounted steadily. It was only with the new wave of mass immigration, following the collapse of the Russian Revolution of 1905-06, that the leaders of the cloakmakers' organizations, skeletons rather than unions, took heart again. The new immigrants included many who brought with them the fervors and convictions of a Labor movement. The workers who had ridden the crest of revolution in Czarist Russia, and those from Austria-Hungary and Rumania, were well acquainted with the nature of labor organization.

This fresh human element became the lever by which the older veterans — Abraham Rosenberg, John Dyche, S. Polakoff, Morris Sigman, George Wishnak and others—attempted to lift the great mass of cloakmakers out of the misery and degradation of the sweat shops and lead them on to the high road of organization and humane conditions.*

The miracle came to pass. The call for a general strike, the first general approach to almost 60,000 cloakmakers, emptied

---

* A. Rosenberg, President of ILGWU 1908-14; John Dyche, General Secretary and Treasurer of ILGWU 1904-14. S. Polakoff, active member of New York Cloakmakers Union in early years, who later headed the Baltimore Cloak organization; Morris Sigman, President of ILGWU 1923-28.

CHAPTER VI

THE CLOAKMAKERS' UNION

Aftermath of the General Strike of 1910 — Friction with employers increases — "Protocol" disappoints expectations — Veteran leaders reluctant to break with employers — Latter in arrogant mood — Younger men including Feinberg support Dr. Hourwich — Meeting with Schlesinger — Feinberg helps defend the I.W.W. — From Anarchism to Socialism.

Israel Feinberg arrived in New York two years after the "Great Revolt," the historic general strike of the Cloakmakers in 1910. What he witnessed was the painful aftermath of the great victory, or more precisely, the throes of rapid growth. On the eve of the July 1910 revolt few men in the labor movement dared hope that the tens of thousands of cloakmakers, most of them Jews, would rise up to put an end to the indignity and arbitrary exploitation of the sweat shop. Even less could they foresee that the cloakmakers, scattered and dispersed through a capricious style industry, would lay the foundation for a new and higher type of union than had ever been known to American Labor. Among the few optimists was Meyer London, lawyer and devoted friend of the Cloakmakers' organization.

The general skepticism in radical circles was based on innumerable past failures to maintain a stable and permanent trade union among the cloakmakers. The first efforts to organize the cloakmakers were short-lived, despite the great exertions of the organizers. Attempts were made as early as 1882 by the "Knights of Labor." In 1886, peak year of Labor militancy, it had seemed that the cloakmakers, supported by

the smug confidence of a smooth career politician. Since the speech fell short of his approval, Feinberg after the English custom, put a question to the speaker.

The Tammany Hall candidate promised to reply at the close of his address, but to Feinberg's surprise, when the speech was over, the candidate donned his overcoat and prepared to depart. Feinberg insisted on an answer to his question. Whereupon he was approached by a tall policeman. Recognizing from the young man's accent that he was dealing with a foreigner, the policeman asked to know where Feinberg hailed from. Feinberg replied that he came from England. "Then you just run along," the cop warned. "Foreigners have no business interfering at our meetings." This first experience of New York's political habits found little favor in the "green-horn's" eyes.

Gains Recognition in Local 1

Feinberg recalls another minor disappointment which he had during his first months in America. Abraham Bisno, then chief clerk of the Joint Board, was lecturing on "Trade Unionism and Socialism." All the union dignitaries were in attendance. Bisno had been influenced by the conservative attitude of the American Federation of Labor, and Feinberg was bitterly disappointed by Bisno's approach though he respected the latter's integrity and long service to the Labor movement. At this lecture, however, he met George Wishnak* who became a lifelong friend though their paths in later years often ran counter to each other.

Feinberg's work in Local 1 soon attracted the attention of the Cloakmakers. In 1913 he was elected to the Executive Board of the Local. A year later the Local delegated him to the Joint Board. His personal life became closely entwined with the destinies of the Cloamakers' Union and the International.

---

* George Wishnak, Deputy Clerk, New York Joint Board, 1911-14; outside the union for many years until his appointment as head of the Overlapping Department of the ILGWU.

he became shop chairman, which position put him in close touch with Union headquarters and its officials. Among the latter, the late Philip Kaplowitz* exercised a great influence on him. Feinberg was impressed by his good manners and integrity. It was Kaplowitz who persuaded him to forget about England and to direct his energies into the American labor movement.

At about this time Feinberg met David Dubinsky, who in later years was to rise to the presidency of the International. They met at the Cooperative Restaurant on Second Avenue where the young Dubinsky was an active organizer. This was the last cooperative venture founded and maintained by Jewish radicals. Feinberg was still hankering after England, and Dubinsky, just like Kaplowitz, did much to dissuade him from going back. The Cutters Union, Local 10, of which Dubinsky was a member, was then governed by a conservative administration. As a Socialist, Dubinsky was anxious to swell the ranks of active radicals in the Cloakmakers' Union. Kaplowitz, on the other hand, saw in Feinberg a man of strict integrity, without vanity or ambition for personal power.

Decides to Stay in America

In due time Feinberg abandoned his thoughts of England, made his peace with America and began to devote himself serious to union work. The Cloakmakers' Union at that time was going through a period of bitter trials. There was unlimited scope for a man with a strong social sense who was willing to fight for his convictions.

Another incident which took place at about this time gave Feinberg some insight into political life in New York. Strolling on the East Side, during an election campaign, Feinberg stopped at a street meeting, the first election meeting he had ever witnessed in America. The speaker, a Tammany Hall candidate, was mouthing the usual phrases and promises with

---

* Treasurer of The New York Cloak Joint Board, 1915-23. Assistant to executive secretary, ILGWU, when he died several years ago.

This had become a serious matter for the New York cloak-makers who were gravely concerned about the fact that many of their "bundles" were being sent to small towns near New York where cheap, non-union labor was readily available.

Sol Metz* was chairman at the meeting. Feinberg rose and asked for the floor. Metz, accustomed to strict discipline, met Feinberg's courteous request with a thundering "Sid-down!" Coming from England, Feinberg was not used to such treatment at the hands of a chairman. He tried a second time and was silenced with an even louder "Siddown!" At that point he lost his temper.

A cloakmaker sitting next to him poured oil on the fire with the laconic statement: "That's how members are treated; only the officials can get a word in." Highly incensed, Feinberg loudly demanded a hearing. Metz refused to submit and repeatedly banged his gavel. By this time Feinberg was too excited to stop. He pushed his way through the crowd to the platform while bedlam broke loose among the audience who were obviously impressed with the plucky obstinacy of the young unknown. Cries of "let him speak" rang through the hall.

Metz was forced to yield and Feinberg, mounting the rostrum, delivered a short scathing speech, in which he showered bitter invective on the union administration.

Meets David Dubinsky

After the meeting Feinberg was mobbed by a group of active union members who wanted to congratulate him on his bold stand. They urged him to play a more active part in the union. Feinberg was then working in one of the biggest shops, Durst and Rubin, located on Greene Street in lower Manhattan, where some 800 cloakmakers were employed. He was not one of the best workers, but he was fast. Before long

---

* District Office Manager of Cloak Joint Board, 1910-20; vice president ILGWU, 1914-18. At his death in 1943 he was manager of Cloak and Dress Drivers Local 102.

of Local 1 which had originally approved Feinberg's application. His brief statement helps to throw light on Feinberg's character and conduct in those early days:

"Our Committee received a visit from a young man with a union book and a letter of recommendation from the English Cloakmakers Union. His appearance immediately convinced us that he was a man of ideals. It is no secret that Israel Feinberg trotted into our camp riding an Anarchist hobby horse. His first speech in the Union was a ruthless manifesto. Nothing met with his approval. Everything was ruthlessly criticized; there was nothing he did not want to change. He was one of the first to strip away the obsolete and obsolescent. True, he eventually cooled down to become a man of good practical sense, but it took a good long time. I remember the fight Feinberg helped wage inside the Union about Dr. Isaac A. Hourwich. By that time he had gained much experience and considerable respect for his cool head, rational mind and steadfast leadership. I collaborated with him when he was President of the Joint Board and subsequently when he was General Manager."

These words of a rank and file union worker clearly point up the thoroughgoing evolution Feinberg underwent in America. It was a development typical of many young enthusiasts who had plunged into the trade union movement. Harsh realities of experience sobered them into practical men.

First Chance to Address a Meeting

The manner in which Feinberg first engaged in Union activity also throws a revealing light upon the man. It began with his inability to get a hearing at a general membership meeting of Local 1. This local was the breeding ground of all radical movements within the union and the International. Its general meetings attracted large numbers of cloak operators as well as many of the leaders of the International. At one of these meetings the "out-of-town" problem was being debated.

underwent the same soul-searching experience and nostalgia for their old home towns.

Reception in New York

Feinberg's first movements in the New World were those of a rebel. As he alighted from the gangplank at a New York pier, a Hias representative, in accordance with the customary routine towards "greenhorns," tied a card to Feinberg's lapel and instructed him to wait in a corner while the remaining Jewish immigrants were being rounded up. Feinberg's natural pride and Anarchist training revolted against such "bureaucratic" procedure. The card in his lapel wounded his dignity; he picked a quarrel with the Hias man and, unguided, unaccompanied, plunged into the streets of the city. Of course his knowledge of English gave him the confidence to brave the great metropolis alone. In his pocket he had a warm recommendation from the British Tailors Union.

After finding his way to the office of Local 17, Reefer Makers Union, he was directed to Local 1, the Cloak Operators Union. The members of Local 1 gave him a hearty reception; his Union book and reference from Manchester opened their doors to him. He was admitted to the Union without admission fee, a matter of no little importance considering the state of his finances and the high fee exacted from new members. It was not long before the new immigrant became an active worker in Local 1, which was regarded as the outstanding local of the Cloakmakers Union and of the International and which was the center of many of the stormy events that at times shook the organization to its very foundations.

Reminiscences of a Union Veteran

It may be proper here to quote a few words from a tribute delivered by a cloakmaker at Feinberg's 50th birthday celebration in Los Angeles ten years ago. The cloakmaker, L. Babitch, had been chairman of the Membership Committee

CHAPTER V

NEW YORK

First Impressions of New York Unfavorable — Nostalgia for England and Hyde Park — A fine gesture on the part of Local 1 — Feinberg tangles with a strict chairman — Union activities — First meeting with Dubinsky—Experience with a Tammany Politician.

New York did not make the best of impressions on Israel Feinberg. He had not come from some small European hamlet. The capital of England, after all, was no off-track hick town; yet the roar and turmoil of New York, its hectic traffic and the hustle and bustle of its people amazed and almost frightened him.

Why were they all in such hurry? What was it that carried them on so impulsively? he asked himself. Feinberg felt as though they were all running away, trying to escape something or somebody. He had not been accustomed to such perpetual haste in England. He felt that the individual in New York was getting lost in the crowd and he was disturbed. The skyscrapers, which stabbed his sight like so many arrows, disconcerted him.

This first negative impression of blaring, brash New York was not confined to Feinberg. Most young immigrants from Europe had similar reactions. It took them a little time to adapt themselves to the nervous pulse of the city. For many months Feinberg longed for the England he had left behind, and more than once thought seriously of going back. And here, too, he was no exception; many immigrants like him

Feinberg and Nellie were married in 1910. Their first son was born in Manchester. Soon after, the emigration fever which had spread to so many of the immigrants in England, also infected Feinberg and his family. They left Manchester, returned to London, and, after several months, set sail for the United States. In July 1912 the Feinberg family disembarked in New York.

Weitzman, then a young professor in Manchester, was already known as a prominent Zionist, and the fact that he could speak in the Anarchist club is a mark of the tolerance which prevailed in the radical circles of the day. As for the friendship between the Anarchists and Socialists, it survived even the failure of the first Russian Revolution, despite the passionate discussions as to which party should be blamed.

The Tailors in the Cap Makers' Strike

At this time a great strike of the cap makers made quite a stir among the Jews of Manchester. It appears that the manufacturers had succeeded in hiring a number of scabs. The strikers and their friends could not endure the sight of them. Street battles became daily occurrences from which Feinberg repeatedly came away with a black eye. Mrs. Feinberg adds another detail: once, at the close of day, the strikers ambushed the scabs on their way from the shop. Mrs. Feinberg's function was to pass the stones; Feinberg's job was to hurl them at the strikebreakers.

From London to New York

During the first decade of the twentieth century London was the world center of the Jewish labor movement. American Jewish labor looked to London for guidance and inspiration. Then, gradually its dominant position declined. It dwindled into a mere immigration station with New York the final goal. The best of the London Jewish labor leaders crossed the Atlantic, many of them at the invitation of Jewish groups in New York — and they were followed by thousands of their rank and file adherents. As a result of this "bloodletting" the Jewish labor movement in England was seriously weakened and the maintenance of Jewish unions became progressively more difficult. Later, streams of Jewish immigrants from Eastern Europe began to bypass the English capital, making their way direct to America. London became mainly a stopping off point on the way to America.

Louis Hyman was Feinberg's very close friend during their Manchester days. At that period there were in Manchester about ten to fifteen thousand Jews. The bulk of the Jewish population was orthodox in matters of religion and uneducated in secular matters. However there were several thousand young people who formed the natural sphere of influence for radical groups. The youth, inclined to radicalism, was divided between the Socialists and Anarchists. As for the latter Hyman does not believe that they were actually more influential; in his view, they merely made more noise. Both movements had their separate clubs which, however, collaborated in major cultural undertakings such as concerts and theatrical performances.

Anarchists and Socialists

The clubs used to bring down speakers from London — such as Rudolph Rocker and Morris Mayer who were prominent figures in radical circles. Sometimes concerts and dances would be arranged. Feinberg was a lusty participant at the concerts, singing labor and folk songs. Generally speaking he was a gay, boisterous lad. As he was an active Anarchist and Hyman was a Socialist the two often engaged in acrimonious debates but their personal relations remained cordial, as they would perhaps not have been in the United States where ideological differences usually aroused deep bitterness or even hatred. Hyman has ascribed this personal tolerance to the general social atmosphere in England.

Internationalist Outlook of Jewish Youth

The Jewish youth was practically isolated from the religious-spiritual life of the Jewish population as a whole. To maintain their influence and satisfy their cultural requirements, the young men and women developed various educational activities.

There were few Zionists among them, most of the young radicals being internationalist in outlook. On one occasion, however, the club invited Chaim Weitzman for a lecture.

Though the writings of Karl Marx did not appeal to him he did respect the keen analytic writings of Karl Kautsky, the outstanding Marxist theoretician. Neither did he relish Bakunin's theory of violence or his pan-Slavism. In general Feinberg regarded himself as a disciple of Kropotkin.

Philosophy of Freedom

Far more than any great book or writer Feinberg admired the reality of English freedom. This ready admiration for the civic virtues of the English did not perhaps fit into his Anarchist scheme of things, but reality outweighed theory and it is more than likely that his Anarchist beliefs were not as deep-seated as he himself imagined. At any rate, he tried to harmonize Kropotkin's teachings about cooperative community living with the free, tolerant ways of the English. Both, after all, stressed the supreme value of the individual and Feinberg firmly believed that a synthesis was possible. During this period Feinberg was Manchester correspondent to the London *Arbeiter-Freind*, the weekly Yiddish organ of the Anarchist movement.

When Feinberg returned to London he found that a sharp internal conflict had developed within the ranks of the Anarchists. Two opposing factions had crystallized and a split seemed inevitable. One evening, after a heated debate, the faction which was threatening to leave the movement walked off with the club library, an act which needlessly accentuated the bitterness of the struggle. At length both sides agreed to take their quarrel to Kropotkin and to abide by his decision.

A committee representing both factions called upon the old Anarchist scholar and stated the case in full, not omitting to mention the "theft" of the library. Whereupon Kropotkin exclaimed: "What are you saying! Do you call your comrades thieves? Say rather they took the books; never say they stole!"*

---

* Feinberg was greatly inspired not only by Kropotkin's philosophy but also by his wonderful human qualities of kindness and idealism. Kropotkin was literally worshipped by every Jewish Anarchist. And each of them was welcome at all times in his house though visitors frequently interfered with his scientific researches.

citadel of the young and growing Labor Party. The city's working class was seasoned in labor struggles, rich in tradition, sensitive to political and social trends. The newly organized tailors union delegated Feinberg to the Labor Council, the central body of all Manchester trade unions.

The Labor Council appointed a committee to make preparations for the great May Day parade. Feinberg's election to the committee gave him no end of joy; this was to be his first opportunity to participate personally and actively in the international workers' holiday. The parade went off with great success. The Jewish workers marched under their own flags, and Feinberg was almost beside himself with happiness. Those were flourishing years for labor, years filled with bright hopes and unlimited expectations.

Young, Gay Intellectuals

Feinberg's earnings were still meager — a maximum of 16 shillings a week — but his life nevertheless was gay and exciting. It was a golden age in the English theater and for the young men and women from Eastern Europe playgoing was a profound experience. The Feinbergs and their friends went regularly to the plays that came to Manchester, arriving with their sandwiches well before curtain time to make sure of getting the cheapest tickets. They would not miss a single performance, usually viewing it, standing in the upper galleries.

In his few leisure hours Feinberg continued to read and study. He devoured the thought-provoking plays of Ibsen and the satirical comedies of Bernard Shaw. Ibsen he admired for his relentlessness in laying bare the hollow conventions of bourgeois society; Shaw for his stinging attacks on the hypocrisy of English middle class behavior. Both writers fascinated him for their bold rejection of the moral and social shackles of outworn traditions.

He read much in those days and, like most young people, indiscriminately; in fact he read everything he could lay hands on, from "The Secrets of Paris" to the works of Kropotkin.

such as a bakers' cooperative. And their young organizers had as yet too little experience for the venture.

The bakers' strike dragged on and the sufferings of the men and their families increased from day to day. Feinberg used to address them each Friday afternoon to prop up their flagging spirits. But the bosses were not resting either. By egging on some of the strikers' wives they tried to undermine the workers' morale. Once, as Feinberg was speaking, a woman cried out scornfully: "What does he know! He isn't dry behind the ears yet!" But the strikers were well aware of Feinberg's untiring devotion and the heckler did not succeed in breaking up the meeting.

An Encounter with the Police

To promote a sympathetic attitude towards the strikers among the Jewish population and collect money on their behalf, Feinberg and his friends organized open meetings in the streets. During one of these, Feinberg was suddenly tackled by a policeman who insisted on being accompanied to the police station. Feinberg stood on his constitutional right to complete his speech. He had his way. Later, at police headquarters, he found that he had been denounced for alleged jibes at the King of England — a serious crime in English law. Feinberg, however, managed to explain the purpose of his meetings, which were held in Yiddish, after which the police left him in peace. This trivial episode was Feinberg's only clash with the police in England, a fact which he regarded as characteristic of English liberty.

The bakers won their strike and their demands were accepted. But no permanent union remained. This unfortunate fact reflected the early stage of economic organization among Jewish workers in both English-speaking countries at the start of this century. Strikes were being won, but the unions born of these strikes tended to break up and subsequently the hard-won gains of the workers were lost.

During this hectic period Feinberg made his first contact with the British Labor Movement. Manchester was then a

were persuaded to join a newly formed organization, which was then incorporated as a branch of the Amalgamated Tailors.

One day the men in one of the shops, sweated beyond endurance, walked out on strike and, in the process, broke certain union rules. An official from the London headquarters of the union was sent down to see what those "provincials" had been up to. He disapproved of the whole outfit and concluded that the Manchester tailors were the wrong material for the union. Accordingly, the Amalgamated disowned its Manchester branch, which soon folded up.

The Bakers' Strike and the Cooperative

Fortunately this first fiasco did not discourage Feinberg and his friends. Once again they set about building a tailors union, and at the same time they took on the job of starting a bakers union. Actually the bakers worked under far more inhuman conditions than the tailors.

In those days the Anarchists and Socialists believed strongly in cooperatives. Since they were, for the most part, young and inexperienced, they ignored the very great difficulties and obstacles in the way of establishing producer cooperatives. Nevertheless, Feinberg and his friends determined to organize a cooperative for the bakers who were out on strike.

As a first class seamstress his wife Nellie was earning well and had saved a little money. Her savings and those of a few other youthful radicals were invested in a new cooperative bakery. But the first blow came on the opening night when every loaf in the oven was burned to cinders. Subsequent nights showed only a slight improvement.*

The truth was that the striking bakers, many of them unskilled, were not capable of running a complex enterprise

---

* The bakers' strike broke out immediately after the birth of Feinberg's first son Basil. One night Feinberg failed to come home from work. The child was then four weeks old, but Mrs. Feinberg decided to go out in search of her husband. She found him in the bakers cooperative, dressed in a white apron, kneading dough for rolls.

a mother, two sons, one of whom was a painter, and a daughter who was studying at the university. Intelligent and highly cultured they exercised a wholesome influence on Feinberg. They spoke fluent Russian and German, possessed a sizeable library and mixed with people who had received a systematic education, in all of which Feinberg and his radical friends were sadly lacking. The atmosphere in their house was invariably friendly and they tried as far as possible to be of help to Feinberg.

First Unsuccessful Speech

Under the influence of the Jacobovitch family Feinberg resumed his studies. At the same time he enrolled as an active member in the local Anarchist club. Owing to the comparatively small Jewish population the relations between Anarchists and Socialists in Manchester were a good deal more cordial than in London. Both trade union organization and general cultural and educational activities were to a great extent conducted by the two movements in common.

One day Feinberg was scheduled to make a speech at a joint Anarchist-Socialist meeting. It was to be a serious affair and he conscientiously organized his thoughts for the great day. But the moment he mounted the rostrum and found himself facing an audience of several hundred people, he lost his voice. His carefully prepared phrases stuck in his throat. Louis Hyman, a born orator, came to his rescue, and took Feinberg's place as the speaker of the evening. In later years Feinberg insisted that this was his first and positively last experience of stage fright.

Organizing a Tailors Union

Together with his future wife, Louis Hyman and several other young idealists, Feinberg plunged into the hard task of unionizing the tailors of Manchester. This marked Feinberg's debut as a union organizer. The need for a union was most urgent. All the immigrant tailors were Jews and a good many

and the Shul. Their employers were contractors for the large firms which took orders from customers only to parcel them out. The contractors were thus dependent on the large firms, while the workers were at the mercy of both. The position of the Jewish tailors was no better than that of their colleagues in Whitechapel. And their alien status and low level of education further emphasized their economic helplessness.

Hunger and Joblessness

Coming to the great textile city with barely enough money to keep body and soul together, Feinberg had to find immediate employment. However, a few weeks went by before he found a job in a raincoat shop where production was largely mechanized. His job consisted of sewing the seams and inserting small pockets in the raincoats. To this kind of work he had no objection. But occasionally he was made to carry a few hundred coats at a time to the cementer—a back-breaking task. Feinberg decided that it was a poor bargain to trade his health for a job and after several days he quit. It took a considerable while before he finally landed a job in his own trade. Meanwhile he learned what it meant to go without food . . .

In Manchester Feinberg ran into a group of young radicals, among them Nellie who was later to become his companion for life.* It was at one of their gatherings that he met Louis Hyman** for the first time and made friends with a family from Riga called Jacobovitch. The family consisted of

---

* Mrs. Feinberg well remembers their first meeting. She was an active member of the Socialist club and had been a Bundist back in her home town Riga. Feinberg was invited to give a lecture in her club and since, among the Anarchists of those days, Free Love was a favorite topic, Feinberg chose it for the theme of his talk. Nellie listened to his exposition but refused to accept his conclusions. What she did accept was his suggestion that he see her home. On the way he offered to lend her books and generally promote her education. When she stopped in front of her house it turned out that they were next-door neighbors. The wedding took place two years later.

** Louis Hyman is today manager of Cloak Finishers Local 9 of the ILGWU

CHAPTER IV

MANCHESTER

The great textile center — Its large Jewish population and its poverty — Efforts to organize the Jewish workers — The Bakers Cooperative — Incident with the police — Contact with the British Labor movement — Impact of Ibsen and Shaw — A follower of Kropotkin — Friendly relations with the Socialists — The tolerance and libertarian spirit of England — Feinberg meets Nellie.

On the morning after the day he found his library destroyed Feinberg packed his bundle and left his parents' home. He went to Manchester — without knowing exactly why.

Manchester, the center of the British textile industry, is the birthplace of modern European capitalism. In his famous book on capitalism in England Friedrich Engels depicted most vividly the cruelty and greed of the textile manufacturers of Manchester in the first half of the eighteenth century. The city was famous for its slums. Its industry had reared itself on the blood and sweat of countless martyred workers.

But when Feinberg set foot in Manchester it presented a greatly altered aspect. The darkness and the pinching poverty of Engels' harrowing description had become largely a thing of the past. It had become a progressive industrial city with a lively, teeming proletariat and a highly developed political and cultural life.

Manchester had a fair-sized Jewish population drawn from Eastern Europe. As in London, most of them worked in the tailoring shops and were under the influence of the Rabbi

The Marxists, of course, stressed the materialist interpretation of history, the supreme importance of economic and material factors. On the other hand, the Anarchists ridiculed what they called the Marxist "orientation on the stomach," and young Feinberg found more common ground with them. He dreamt of winged, far-reaching programs of reform. Man's spirit was to him far more important than the Marxists would allow. And so he fraternized with the Anarchists, though he never became one of their active spokesmen.

In those days every radical group in Whitechapel faced the urgent task of abolishing the chaotic conditions in the shops. Most of the employers were contractors; working hours were unbearably long and employment was insecure. The untiring exertions of the Anarchists in the field of trade union organization lent an atmosphere of constructive effort to their movement. Differences over ultimate aims and goals necessarily took second place. Among the Anarchists, young people had ample opportunity to apply their pent-up energies to forms of activity yielding practical results. Thus the Anarchist movement satisfied the rebel in Feinberg, feeding his indignation against social injustices, and at the same time leaving scope for his imagination and dreams of higher horizons of human progress.

first-born he had always been her favorite son, a fact which deepened her concern for him. She knew that he had already accumulated a considerable library of radical and atheistic literature. In one impulsive moment she burned the lot, down to the last pamphlet. Whether she hoped by this act to influence her son to return to the true faith, or whether the mere presence of the books had agitated her beyond endurance, Feinberg never discovered. Coming home one night he found that his entire library, his pride and spiritual world, had vanished from his room. He flew into a rage and, after some hard words with his mother, left his parents' home.

Labor Party in Whitechapel

During that short but eventful period in Feinberg's life the British Labor Party made its appearance in Jewish Whitechapel. A group of Anglicized Jewish Socialists introduced the young workers party to the Jewish population. Feinberg went to their meetings and read their literature, but he remained unmoved. He could not get excited about the Labor Party's program, despite the headway it was making among many East End Jews. For himself, Feinberg preferred the Anarchists.

In retrospect Feinberg suspects that his youthful Anarchist ideology did not go very deep, that it was something of an accident, a sympathy based on his idea of "freedom unlimited." Young, carefree, enthusiastic and impatient of discipline, he was irresistibly attracted by the Anarchists' emphasis on personal liberty.

Another attraction of the Anarchist movement was its range and sweep; it embraced the eminent intellectuals and published the only Yiddish secular weekly in existence. Lectures, debates, dances and fearless demonstrations against established authority — all this was bound to draw young restless hearts. In comparison with Anarchism the Social Democratic way seemed long, dry-as-dust and too disciplined.

lets which opened new horizons to him and made him ponder the meaning of social inequalities. Feinberg also became active in the union to which he was admitted by Saphirstein. Throughout this period he continued to study English diligently at night school.

Israel was then 16 years old, a young tailor with a great love of books and a weakness for labor parades and the famous open meetings in Hyde Park. He was thrilled by the respect for freedom of speech, the absence of police at labor demonstrations and the extraordinary tolerance which governed all public meetings and discussions in Hyde Park. He was particularly moved by the first May Day parade he witnessed. The chief speakers for the Anarchists were Kropotkin and Tcherkosov, and for the first time Feinberg found himself listening to the impassioned oratory of these Russian revolutionaries. But he felt drawn more powerfully to Kropotkin with his scientific approach and irresistible personal charm.

Mother Disapproves of His Activities

Needless to say, these political and intellectual activities did not further Feinberg's progress in the shop. He was making from 12 to 14 shillings a week; not very much, perhaps, by general standards, but not inadequate for a young man living with his parents. Now Feinberg's work in the shop began to suffer as he broadened his reading and began to take more active part in the labor movement. His earnings dropped, and he did not seem to care. Like one who has just learned to swim he was impatient to plunge into the ocean of possibilities which London offered to his energies. However it was at this point that his mother interfered and forcibly put an end to his carefree existence.

Feinberg's father was tolerant by nature, glad to let his son go his own way. Not so the mother, a fanatically religious woman. She already had to swallow her cherished ambition to see her son a Rabbi in Israel. But his new ways gave her even more pain and finally aroused her anger. As her

Close by the "bourse," in the heart of Whitechapel, stood a Mission Church where indigent Jews were regaled with free coffee and sermons. London possessed the wealthiest missions in the world and much of their work was energetically aimed at the Jews.

Discussions on Religion

"At first," Feinberg recalls, "I mentally identified Saphirstein with those hated missionaries and tried to shake him off. But he looked kind and honest and was easy to talk to. It was hard to believe that he could have anything to do with those tricksters from the mission." Saphirstein managed to involve Feinberg in a long discussion and finally took him down to the Anarchist club where the young man heard his first anti-religious speech, delivered on the eve of a Jewish holiday, a time considered "fitting" occasion for atheistic propaganda. The "sermon" gave a serious jolt to Feinberg's religious beliefs.

Reading Radical Literature

Some weeks later, at this very same Anarchist club, he listened to a debate between an Anarchist and a Social Democrat. The Anarchist was the famous German Rudolf Rocker, editor of the *Arbeiter Freund* (the Worker's Friend). At the entrance to the lecture room a large table was laid out with Anarchist pamphlets and magazines. This table made a deeper impression on Feinberg than the debate itself, of which in any case he understood very little since so much of the terminology was unfamiliar to him. Always an avid reader, he picked at random from this pile of literature Kropotkin's "Appeal to the Youth," which had been published in Yiddish in 1891.

In young Feinberg this pamphlet, his first contact with radicalism in print, stirred up an internal revolution. He began to visit other political organizations, such as the English "Free Thinkers Movement," and attended regularly at the Anarchist Club. He devoured hundreds of books and pamph-

CHAPTER III

NEW HORIZONS

First contact with radicals and missionaries — A visit to the Anarchists' Club and the impact of their literature — Impression made by discussions in Hyde Park — Mother protests against her son's new ways and burns his books — Indignant, he leaves the parental home — The Labor Party and the Anarchists.

Young Feinberg arrived in London when the Jewish labor movement was struggling desperately for recognition and security. There had been one union — the Amalgamated Union of Tailors — but it had never gained a controlling influence on working conditions. On the other hand, internecine warfare had already broken out among the various labor factions within the working class. Young Feinberg was as yet oblivious to all this; and what is more, his inclinations seemed to be more in the orthodox religious sphere.

The majority of his Jewish fellow immigrants were workers. A census taken in 1901 — a year before his arrival — showed that there were more than 38,000 Jewish workers in England, of whom 31,000 were tailors. There were also a number of small shopkeepers and “peddlers.”

Like New York's East Side, Whitechapel had a “bourse,” or meeting place, where the Jewish tailors would drop in on Saturday afternoons. It served as a center for the exchange of news, particularly news relating to available jobs. At this bourse, Feinberg was a frequent visitor, and it was there that he met Saphirstein, an active member of the tailors' union. As a fervent advocate for the Anarchists, Saphirstein challenged the boy's religious convictions, a delicate subject to young Feinberg.

the notorious sweat shops where the Jewish workers tried desperately and unsuccessfully to form effective trade unions. It was a great deal easier to form ideological groups, since such groups could operate with a handful of devoted men and, unlike unions, did not need majority support. Among these political groupings the Anarchists were predominant. It may not be amiss here to stress the fact that the Jewish Anarchists in England and America had embraced only the theory of continental Anarchism. In actual practice they played an active part in organizing trade unions and mutual aid societies. They did not emulate the Anarchists' "propaganda by direct action," their chief difference with the Socialists being their categorical rejection of the state and their deep mistrust of parliamentary politics. At any rate they never held themselves aloof from the day to day struggle for social betterment.

therefore are profoundly important in the history of Feinberg as man and labor leader.

London in those days was a cradle of Jewish radicalism whose influence dominated even the Jewish labor movement of America. No doubt, one reason why the East European Jews of London became the chief bearers of radicalism was the great number of political rebels and revolutionists who had assembled in London from all the ends of Europe. The collapse of the West European revolutions of 1848, the tragic end of the Paris Commune of 1871, Bismarck's anti-Socialist decrees of 1878 and, finally, the Czarist persecutions in Russia drove to London many of Europe's greatest radical leaders and thinkers. In London these men found a haven of refuge. There were times when England was the only modern country where victims of political persecution could find a place of refuge.

Laboratory For Radical Theories

The many Socialist leaders who had made their homes in London developed contacts with the immigrant Jewish community of London's East End. Soon every Socialist and Anarchist spokesman had his circle of disciples among the Jewish workers who became a sort of laboratory for the testing of radical theory and practice.

Because of its libertarian reputation and proximity to Eastern Europe, England became the first way station for Jewish immigrants. Wherever young Jews in the East were restless and dissatisfied in the narrow confines of their small towns and villages, they packed their bundles and made for London, often with the hope of eventually going to the New World.

They began to come in great numbers in the seventies of the last century and, as in America, most of them went into tailoring, gradually transforming a small handicraft trade into a major industry based upon mass production and mass marketing.

The bulk of union organization work was carried on in

the income of one cloakmaker. And thus the parents were forced, reluctantly, to abandon their cherished dream of giving a higher education to their eldest son. With a heavy heart they sent him to the shop to be apprenticed. Only the evenings were left available for studies, and this time young Feinberg showed himself perfectly willing to attend school.

The Case of the Wrong Sleeve

The fact that the father is a master craftsman is no guarantee that the son will quickly learn his father's trade. Israel had a hard time learning to be a tailor. During the first months of his apprenticeship, he ruined a sizeable quantity of jackets. The father had taken him into his shop. A few months later he handed Israel a sleeveless jacket and told him to sew in the left sleeve. The boy obeyed — and sewed the right sleeve on to the left shoulder. The incident caused a bitter altercation between father and son, the father's professional pride being justifiably outraged by the son's negligence. The truth was that the boy could not keep his mind on thread and needle; he was already working on the many problems which London presented to his eager mind.

After the incident of the wrong sleeve, old Feinberg placed his son in a shop where uniforms were sewn. Here too, the boy had trouble, "burning" some dozen military coats during the first few months. Nevertheless he gained much valuable experience, learned to make coats and operate a sewing machine. Later, in another shop he was employed as assistant to a sewing machine operator. Simultaneously he went to evening classes, studying English and political economy, particularly working class problems, and the radical movements which until then had been utterly unknown to him.

London's Jewish Labor Movement

Feinberg spent barely ten years in England but it was there that he matured. In London was formed, if not his character, at least his public personality. Those ten years

CHAPTER II

ADOLESCENCE IN ENGLAND

Adolescence in England — The case of the wrong sleeve — Israel becomes an operator — London's role in the Jewish labor movement — A refuge for revolutionists of all countries and a way station on the road to New York — Attempts to organize the Jewish workers.

The giant metropolis of London made a profound impression on the sixteen-year-old immigrant — it was his first encounter with a great modern city.

The family settled down in Whitechapel, in the East End of London. Their home was in the heart of the Jewish quarter, among sordid overcrowded slums, in a jungle of poverty and dirt. But there was freedom in the air; you could come and go as you pleased. Here in Whitechapel men walked the streets without that fear of the police which so oppressed the people of Berditchev, and this somehow tempered the misery of living conditions and made one feel that the Jews in London were far better off than those at home.

And they were better off; despite sweat shops and uncertainty of employment, the living standard of the immigrant Jews in London was higher on the whole than that of their brethren in Czarist Russia.

In London, Feinberg's father was a workman in a cloak shop. To maintain his former independence had proved impossible. But since he was a good tailor he had no difficulty getting a job. In the old country, however, the mother, too, had been a breadwinner. This additional source of income now disappeared. A family of eight had to be supported on

of his cronies, to see what it was all about. It was dark when they arrived. A workman in rolled up sleeves was standing on a bench addressing a large crowd. He was making one of those unsophisticated moving speeches which in those days were the only means of propaganda among uneducated workers. He contrasted the poverty of workingmen and their families with the luxurious life of the bosses who spent their summers in country houses and their winters in summer resorts. "We toil for endless hours and make barely enough for a plate of soup," cried the speaker, "while they, the bosses, do no work and live in ease and plenty. Unity and organization are our only means to better our lot!"

Feinberg was listening spellbound to the speaker's impassioned words when suddenly a horde of police tore into the crowd. Mounted and on foot they began to deal out blows with whips and the flats of their sabers. The police did not discriminate between men and women, between adults and children. They drew blood from all alike, while their trained horses trampled upon the mangled bodies of their victims.

Farewell to Berditchev

That night young Feinberg could not sleep. The memory of the horror he had witnessed gave him no rest. He could not understand what crime the speaker with the rolled up sleeves was supposed to have committed. Had he not spoken sense clearly and fairly? This first contact with the labor struggle outraged young Feinberg's sense of human dignity and justice. The brutality of the police had given his mind a decisive jolt. He began questioning his mother—who did not know how to reply. Nor did his friends know how to still his tormenting doubts. Feinberg grew increasingly restless. He came to hate his native town. When at last a letter arrived from his father, stating that the family could now join him in London, the boy was overjoyed. With the rest of the family, he left Berditchev forever, to settle in the English capital. It was the end of the year 1902.

England, where he hoped to settle his family as soon as he could establish a home for them.

The Jewish township of Berditchev, or Kasrilovke, as he preferred to call it, is described for all time in the incomparable writing of the great Sholem Aleichem. Its ways and humor, its multitude of poor and its thin leaven of rich men, its muddy streets and dilapidated workshops are all part of the locale of Sholem Aleichem's books which are a permanent literary heritage of the Jewish people. No need therefore to describe here the setting of young Israel's childhood years. It is enough to say that he grew up in a homely, friendly atmosphere, in a small Jewish town whose pulse beat quietly and steadily to a rhythm fixed generations before.

When the boy was old enough to take notice of the things and events around him, his home town was still dozing inside ramshackle little houses and along crooked streets. Life was uneventful; it unrolled itself without surprises, without great expectations. The revolutionary labor movement was then maturing in the major industrial centers, but if the first traces of it had reached Berditchev, the boy was unaware of them. He was also uninfluenced by the much older movement for Jewish enlightenment known as the Haskala. Israel was a simple, religious Jewish boy, despite his marked distaste for studies. His immediate environment was pious and conservative.

Czarist Police Beat Up Strikers

Yet the boy did not succeed in evading one rather unpleasant brush with the reality of life in Czarist Russia. Though he was only a bystander and not a participant, the bloody episode left a deep and lasting impression on his mind. The boy began to ask questions; for the first time his peace of mind was shaken.

One day the rumor spread through the town that there would be a strike in a chair factory on the far side of the railroad station. Young Feinberg, like most of the townspeople, had no idea what a strike was, but out of sheer curiosity, he walked over to the factory, accompanied by some

It is hard to say where Israel's career would have led him, had it not been for the rigorous discipline imposed by his famous teacher. The boy was bursting with high spirits and practical jokes, growing more unmanageable as his teacher became more severe. The latter finally complained to the parents: "Your boy," he said, "has a good enough head; but what's the good of it? He's a hooligan and I can't handle him."

Apprenticed to a Merchant

The parents thought of a way to solve the problem. They hit on a plan which, they felt, would surely bring the boy to his senses: subject him to a period of hard labor which would teach him to appreciate the relatively easy life at school. Israel's studies were suspended and he was apprenticed to a wholesale merchant in the town. The store manager was told not to spare the boy in the way of overwork. Before long, the Feinbergs thought, their fourteen-year-old son would be worn out by the hard toil; he would come back and beg to be taken to school again. However their plan did not work. The Feinberg boy happened to enjoy his job at the wholesaler's. Adjusting himself quickly to the new environment, he soon began to show signs of great promise. And the constant movement which his work required appeared more to his liking than the feel of the hard bench in the Hebrew school as he posed over difficult passages in the commentaries.

Family in Financial Straits

Young Feinberg spent 18 months with the wholesale merchant. During this period the family's economic position underwent a change for the worse. The store in which for many years his father had been receiving orders for clothes, was suddenly rented out to a higher bidder. For old Feinberg, this was a heavy blow. He felt lost and deeply dejected, as though he had been torn up by the roots. He decided to emigrate and, setting out alone, directed his steps to London,

CHAPTER I

CHILDHOOD IN BERDITCHEV

The father, a good tailor; mother runs a store — Wish son to be a Rabbi — His strict teacher — A gay, mischievous boy who will not study — Family finances — First brush with the Czarist police — The Feinbergs emigrate and settle in London, 1902.

ISRAEL FEINBERG was born on the 25th day of December, 1886, in Berditchev, an old and intensely orthodox Jewish town in the Ukraine. His father was a ladies' tailor. He was a good man at his job, and never short of work; yet Israel's mother, who hailed from a family of business folk, supplemented the family income by running a small store of second hand clothes. The two trades, tailoring and selling clothes, did not make the Feinbergs rich, but they did yield a fair living.

Israel was the oldest of six children. Since he was considered a bright boy, his parents spared no money to give him the best education. In their hearts they cherished the hope that their son would grow up to be a Rabbi, or at least a scholar of distinction. To have a Rabbi for a son was the highest aspiration of all pious parents, a prospect that somehow eased the hardships of their lives.

At the age of 14 Israel was placed with a famous religious teacher, reputed to be the best in town, a pedagogue who believed in strict discipline and who ruled his pupils with an iron hand. At the same time, as a concession to the secularism of the times, young Israel was also sent to another teacher to study Russian and arithmetic.

and idealism which is the life blood of organization will not be passed on. This biography will give our newer members a greater opportunity to realize that the great advances made by our union during these last three decades were the product of toil, danger, sweat and sacrifice. This book will make plain to them that idealism and the willingness to sacrifice for those who will follow us tomorrow is the only cementing factor that holds our movement together and is the only armor that can protect it against all attacks from enemies from within or without.

It is my sincere hope that every member of our union and thousands of workers in other trades will read this book and derive pleasure and inspiration from it.

David Dubinsky

The world is full of "tired" liberals and trade union leaders who permit the passing years to dim the first flame of their enthusiasm and idealism. That has never happened to Brother Feinberg whose trade union activities had their roots deep within his devotion to democracy and socialism. To him the trade union movement was part of the endless, historical crusade for a new world based upon true freedom, human dignity and economic security for all. It was natural for him, then, to be active on scores of fronts in progressive and humanitarian battles and to fight reaction and dictatorship from both the right and the left. It was this uncompromising idealism that put Brother Feinberg in the vanguard against Communist domination of our Union. When the Communists succeeded temporarily in capturing leadership in some of our locals, Brother Feinberg gave up his office and returned to work in the shop to continue the struggle for a decent union as a rank-and-file operator. This is only one example of his insistence upon putting his devotion to the movement ahead of personal well-being and personal advancement.

Forty years of such devoted and able service to the labor movement more than entitle Brother Feinberg to the honor and recognition which the publication of this biography so fittingly expresses. What we all may be sure will far surpass his personal gratification and give enduring value to this book is its inevitable effect upon the younger members of our Union. They have not themselves taken the blows of the bitter and often bloody struggles that year after year were necessary to win elementary union recognition and even slight improvements in the working conditions of our workers. Each generation must inspire the following one or the heritage of union tradition

Cloakmakers. As we review the list of vital improvements achieved since the middle twenties — limitation and registration of contractors, and the establishment of the Retirement Fund, paid vacations and health insurance as charges upon the industry, a steady rise in earnings and improvements in working conditions, and the 35 hour week — we know that the power of Brother Feinberg's constructive imagination reinforced by his practical idealism contributed heavily toward making them a reality.

This is far more than a New York story because Brother Feinberg worked in no narrow groove. The cloakmakers, dressmakers and the workers in other branches in the markets ranging from Montreal to Los Angeles, up and down and across the continent, benefited from Brother Feinberg's great talent as an organizer and great ability as negotiator and administrator. Backing up these gifts were the powerful intangibles of character and warmth which distinguish the true leader. The public in general and our employers respect him as a man and give great weight to his judgment.

Brother Feinberg went through the ordeal of the difficult years when our International faced its enemies from within and without. He carried the union message to the unorganized and literally brought the first flowering of union consciousness to many a prejudiced community. When we look upon the present eminence of our International Union and weigh the benefits it has been able to bestow on hundreds of thousands of women's garment workers in the form of shorter hours, a higher standard of living, the dignity of industrial citizenship and public recognition we must say that Brother Feinberg played an outstanding role in its growth and development.

INTRODUCTION

Together with many others familiar with the history of our organization and its relation to other important social movements, I was deeply gratified by the decision of the Cloak Joint Board and its Jubilee Committee to honor Brother Israel Feinberg, leader of the New York Cloakmakers and vice president of our International Union by publishing his biography.

Even if it were only a fitting personal tribute to Brother Feinberg as he rounds out four decades of activity in the labor and progressive movement, it would still have enduring value. But this book has a larger significance. It will also render great service to the movement to which Brother Feinberg dedicated his heart and mind, his great abilities and dynamic energy from the early years of this century. The record of his work is bound to be an inspiration to those who will follow us.

The builders and leaders of our New York Cloakmakers' Union need no description from me to know the great contributions made by Brother Feinberg to the trade union movement in general and to our International Union and its cloakmaker affiliates in particular. Thirty-five of his forty years of activity were devoted to the women's garment workers throughout the United States and Canada and more than twenty years to the New York

FOREWORD

In 1947 Israel Feinberg, general manager of the Joint Board of the Cloak, Suit, Skirt and Reefer Makers' Unions of Greater New York and Vice-President of the International Ladies' Garment Workers' Union rounded out forty years of fruitful activity in the labor and progressive movement.

This was deemed a fitting occasion for tributes and celebration.

Accordingly, the Cloak Joint Board organized a Jubilee Committee comprising representatives of trade union, cultural, civic and philanthropic organizations which arranged a public meeting on September 7, 1947, at Town Hall, New York City, at which Israel Feinberg's four decades of service to his fellow men were evaluated and given well-deserved recognition.

In connection with this celebration, a Publication Committee was formed to issue a biography of Israel Feinberg.

The present volume by Melech Epstein, written in Yiddish, and translated and condensed into English and Italian, is a testimonial to a man whose selfless devotion to liberal humanitarianism in its deepest and broadest sense has gained the affection and esteem of all who have been privileged to know him.

To those who participated in the Jubilee Committee, we express grateful acknowledgment for their devoted efforts.

In behalf of the Cloakmakers' Union we salute Israel Feinberg for his constructive labors which have borne fruit in so many fields of human endeavor. We look forward, with expectation, to the new chapter of accomplishment which he will write in deeds in the days and years to come.

JOSEPH BRESLAW
Chairman
Jubilee Committee

BENJAMIN KAPLAN
Chairman
Publication Committee

CONTENTS

	<i>Page</i>
Foreword	6
Introduction	7
I. Childhood in Berditchev	11
II. Adolescence in England	15
III. New Horizons	19
IV. Manchester	24
V. New York	34
VI. The Cloakmakers' Union	40
VII. Maturity	50
VIII. The Storm	58
IX. Revival	73
X. New Paths	79
XI. Fulfillment	90

**ISRAEL FEINBERG CELEBRATION
IN HONOR OF HIS FORTY YEARS OF ACTIVITY
IN THE LABOR MOVEMENT**

Joint Board of the Cloak, Suit, Skirt and Reefer Makers' Union
Greater New York
International Ladies' Garment Workers' Union

PUBLICATION COMMITTEE

Chairman

BENJAMIN KAPLAN

Manager, Cloak Operators' Local 117

MOE DIAMOND

President, Cloak Joint Board

MORRIS J. ASHBES

(deceased)

Secretary-Treasurer
Cloak Joint Board

LOUIS E. LANGER

Recording Sec., Cloak Joint Board

LOUIS HYMAN

Manager, Cloak Finishers' and
Tailors' Local 9

ISIDORE NAGLER

Manager, Cutters' Local 10

LOUIS REISS

Manager, Skirt and Sportswear
Local 23

JOSEPH BRESLAW

Manager, Cloak Pressers' Local 35

EDWARD MOLISANI

Manager, Italian Cloakmakers'
Local 48

ISIDORE SCHIFFMAN

Manager, Buttonhole Makers'
Local 64

CHARLES BERNSTEIN

Manager, Examiners' and Floor
Workers' Local 82

Public Relations Advisor, **BEN HOROWITZ**

English Translation by **LEO STEINBERG**

Italian Translation by **GIROLAMO VALENTE**

Editor, **HARRY HASKEL**

Manufactured in the United States of America
By the Lerman Printing Company, New York, N. Y.
Designed by Isidore Wisotsky

ISRAEL FEINBERG

Fighter for Freedom and Social Justice

by

MELECH EPSTEIN

With an Introduction by

DAVID DUBINSKY

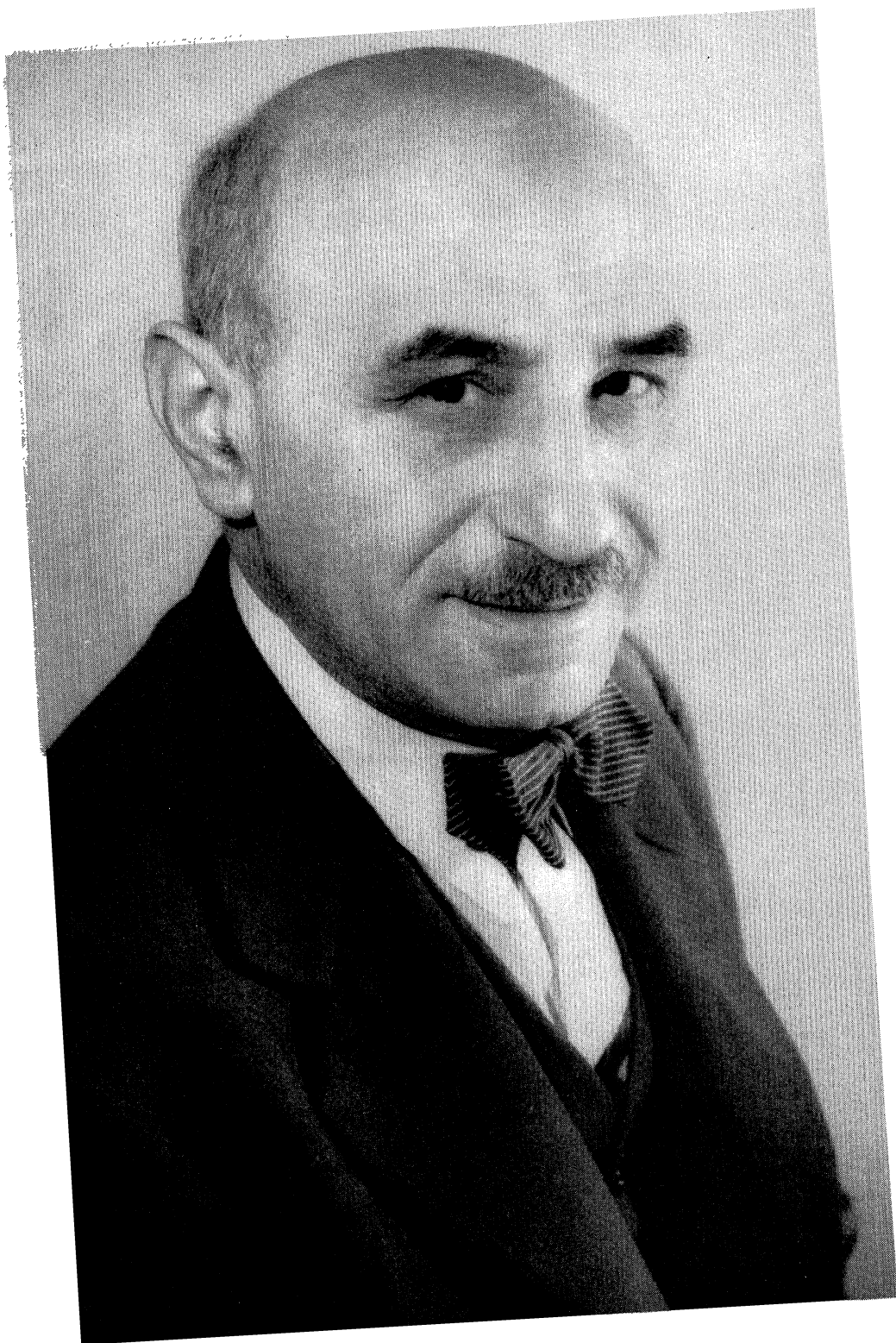
President of the International Ladies' Garment Workers' Union

NEW YORK

1948

ISRAEL FEINBERG